

பூர්:

பூර්மதே ராமாநுஜாய நம:

தொண்டரக்கமுது

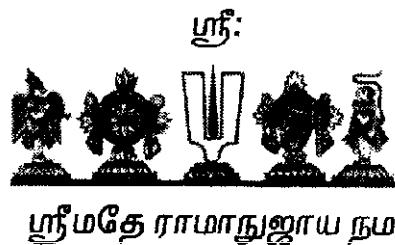
அருளிச்செயல் பித்தன்

வேகுவத்யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம் |
வரதஸ் ஸர்வ பூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருஸ்யதே ||

ஆசிரியர் :

தேசூர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி மாநீவத்ஸாங்கன்

சார்வாரி ஸு சித்திரை மீ திருவாதிரை - ஏப்ரல் 28, 2020 - செவ்வாய்க்கிழமை

விதாண்டர்க்கமுது

ஆசிரியர்

தேசூர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி பூநிவத்ஸாங்கன்

சார்வரி ஓ சித்திரை மீ' திருவாதிரை
ஏப்ரல் 28, 2020 - செவ்வாய்கிழமை

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. முன்னுரை	1
2. தொண்டர்க்கமுது	5
3. ஆழ்வார் உபதேசம்	23
4. திருப்பாவை ஜீயர்	34
5. பஞ்ச ஸமஸ்காரம்	40
6. நின் பாதமே சரண்	50
7. நவவித ஸம்பந்தம்	54
8. விஶிஷ்ட அத்வைத தத்வம்	60

முகப்பில் ஸேவை ஸாதிப்பவர் ஸ்ரீபேருளாளன், காஞ்சி. ஸ்ரோகத்தீன் பொருள்: வேகவதீயின் வடக்கரையிலே புண்யகோடி விமானத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸர்வ சேதநர்களுக்கும் வரம் தரும் பெருமாளாக இப்போதும் ஸேவிக்கப்படா நிற்கிறார். (ஹஸ்தீகிரி மாஹாத்ம்யம் 15-9)

முன்னூரை

பூமகள்கோன் தென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமகிழுஞ் செல்வச்சடகோபர் - தேமலர்த்தாட்
கேய்ந்தினிய பாதுகமா மெந்தையிராமாநுசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே வாழ்.

(ஆர்த்தி-10)

அநாதி வைத்திக மதமான விசிஷ்டாத்வைத் ஸ்ரீவைஷ்ணவ துரிசனத்தை, எம்பெருமான் மயர்வற மதிநலமருள, கண்டவர்கள் ஆழ்வார்கள். அவ்வாழ்வார்களாலே மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்று இந்த தரிசனத்தை அசைக்க வொண்ணாதபடி நிலைநாட்டியவர்கள் ஆசார்யர்கள். ஆழ்வார்கள் பதின்மரில் ஒருவரான சடகோபர் 'நம் ஆழ்வார்' என்று நம்பெருமாளால் அபிமானிக்கப்பட்டதால், மற்றைய ஆழ்வார்களிலும் உயர்வு பெற்று 'நம்மாழ்வார்' என்று திருநாமம் பெற்றனர்.

நூற்றியெட்டு தீருப்பதி எம்பெருமான்களும் தீருப்புளியாழ்வாராடியில் ஆழ்வார்க்கு ஸோவை கொடுக்க, அவர்களை ஸேவித்து அவர்களுடைய தீவ்ய குணங்களையநுபவித்து, அவ்வநுபவத்தாலுண்டான பர்தி உள்ளபங்காமல் அதை ப்ரபந்த முகமாக வெளியிடக் கருதிய ஆழ்வார் ருக், யஜஸ், அதர்வணம் எனும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரப் பொருளைத் தீருவிருத்தம், தீருவாசிரியம், பெரிய தீருவந்தாதி என்ற மூன்று ப்ரபந்தங்களின் மூலமாக வெளியிட்டு, அவ்வேதங்களுட் சிறந்ததும், பகவானது ஸ்ரூபமாகவேயுள்ள ஸாம வேதத்தின் தத்துவப் பொருளை சரம ப்ரபந்தமான தீருவாய்மொழியால் அருளிச்செய்து அவற்றை மதுரகவிகளுக்கு உபதேசித்தருளினார். இவற்றில் தீருவாய்மொழி 'வானின்மீதேற்றி யருள்ளெய்து முடிக்கும் பிறவிமா மாயக்கூத்தினையே' என்கிறபடி மோகஷ் ப்ராபகமாயிருப்பது.

ஸம்ப்ரதாயத்தில், ஆழ்வார்களைல்லாரும் ஒத்திருக்க நம்மாழ்வாருக்கு ப்ராதான்யம் கொள்கிறாப்போலே, ஆசார்யர்கள் எல்லாரிலும் வைத்துக் கொண்டு உடையவர்க்கு ப்ராதான்யம். ஸஹஸ்ர ஶாகை₂ யான நால்வேதப் பொருளை நாலு ப்ரபந்த முகத்தாலே ஸர்வாதி₂ கார மாக்குகையாலும், நாதமுனிகளுக்கு யோகாப்யாஸத்தையில் ப்ரஸந்நராய் அருளிச்செயல் நாலாயிரத்தையும் ப்ரஸாதித்ததாலும் நம்மாழ்வாருக்கு ப்ராத₂ அன்யம். மற்றையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த தீவ்யப்ரபந்தங்களை அங்கோபாங்கு₂ மாகவுடைய தீருவாய்மொழியை அர்த்த₂ வத்தாக விஶதமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலும்,

தீவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு ஸ்த்ர வாக்யங்களை ஒருங்கவிடுவதாலும், ஸ்திராவ்யம் முதலான க்ரந்தங்களால் ஸ்வமத, ஸ்தாபநம் பண்ணீயிருந்தாலும் சரணாகதி ஶாஸ்திரமான தீருவாய்மொழியிலுள்ள ப்ராவண்யத்தாலே குத்யத்ரய மருளிச்செய்து 'எம்பெருமானார் தூர்ஷநம்' எனும்படி தூர்ஷநத்தை நிலைநிறுத்துக்கையாலும் - உடையவர்க்கு ப்ராதான்யம். 'வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபனாசார்ய' என்பதில் வேதமார்க்கமாவது ப்ரபத்தி மார்க்கமிரு.

ஆழ்வார் - தீவ்யமஹிஷிகளென்ன, தீவ்யஸீரிகளென்ன, முக்தரென்ன, முழுஷாக்களென்ன என்று இவர்களுடைய படிகளை யடையராயிருக்கையாலே, எம்பெருமானார் ஆழ்வாரிடமும் அவருடைய பாசுரங்களிலும் 'பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆநந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களி ராமாநுச முனிவேழம்' என்கிறபடி மிக்க ப்ரேமமுடையவராயிருந்தார். 'குளப்படியிலே தேங்கினால் குருவி குழித்துப்போம்; வீரநாராயணபுரத்தேறியிலே தேங்கினால் நாடு விளையும்' என்றபடி பெரிய பெருமாளாகிற பெருங்கடலிலே ஆழ்வாராகிற காளமேகம் படிந்து பருகிய தத்கல்யாண குணாம்ருதம், எம்பெருமானார் எனும் பெரும் பொய்கையிலன்றோ வந்து தேங்கி, ஆசார்யர்களாகிற மதகுகள் வழியே புறப்பட்டு ஸம்ஸாரி சேதநராகிற பயிரை நோக்கிப் பாய்ந்து ரகவிக்கிறது!

உடையவர் தீருவாய்மொழிக்கு தாமே வ்யாக்யானம் செய்தருளாமல் தமக்கு பரிய ஶிவ்யரான தீருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளைனை நியமித்தது. மேலும் வ்யாக்யானாந்தரங்கள் வரவேண்டும் எனும் எண்ணைத்தாலாகையாலே, நம்பிள்ளை ஶிவ்யரான வடக்குத்தீருவீதிப்பிள்ளை யருளிச்செய்த ஈடு 36000ப்படி வ்யாக்யானமும் எம்பெருமானார் நியமனம் பெற்றதேயென்னத் தட்டில்லை. நும்பிள்ளை நாடோறும் காலகேஷபத்தில் ஸாதித்த அர்த்த விஶேஷங்களே வடக்குத்தீருவீதிப்பிள்ளையால் ஏடுபடுத்தப்பட்டு ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி என வழங்கப்படுகிறது). ஆக தீருவாய்மொழியை 'மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாய் இராமாநுசன்' என்கிறபடி மிடுக்குடனே வளர்த்த ஹிதமான மாதா எம்பெருமானார் ஆகிறார். நாமும், 'சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராத உள்ளம் பெற-இராமாநுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்' என்றும், பராங்குச முநீந்தூராதி₃ பரமாசார்ய ஸீக்திய: | ஸ்வதுந்தாம் மம ஜிஹ்வாயை ஸ்வதயேவ யதீஸ்வர || யதிகட்சிறைவரே! பராங்குசரென்கிற முநீஸ்ரேஷ்டரான நம்மாழ்வார் முதலான பரமாசார்யர்களுடைய செவிக்கினிய செஞ்சாற்கள் தாமாகவே அடியேனது நாவுக்கு இனியனவாகுக) என்றுமிரே ப்ரார்த்தித்துப் போருவது.

அடியேன் இளமையில் தீருவாய்மொழியை சந்தையிட்டுக் கற்றுக் கொண்டபோது, ஸ்ரீ கே. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் புதிப்பான் தீருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்களையும் ஸெவித்து வந்ததால், ஈடு 36000ப்படி வ்யாக்யானத்தில் மிக்க ருசியேற்பட்டு, ஈடு மஹாப்ரவேஶம் - முதல் ஸ்ரீய:பதி, இரண்டாம் ஸ்ரீய:பதி, மூன்றாம் ஸ்ரீய:பதி எனும் வ்யாக்யான ஆரம்ப விழியங்களை தொகுத்தெழுதி வைத்திருந்தேன். அதனை 'தொண்டர்க்கழுது' எனும் தலைப்பில் தற்போது வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த முதல் கட்டுரையின் தலைப்பே நாலுக்கும் பேராகிறது. பின்னொருகால், பின்னைலோகாசார்யரின் தீருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யவற்றுத்தையும், அதற்கு மணவாளமாழுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தையும் ஸெவித்தபோது, அதன் நான்காம் ப்ரகரணத்தில் ஆழ்வார் பத்துத்தோறும் பிறர்க்குபதேயித்த ப்ரகாரங்களின் தாத்பர்யஸாரத்தை எழுதியிருந்தேன். அக்கட்டுரையும் 'ஆழ்வார் உபதேஶம்' எனும் தலைப்பில் வெளியிடலாகிறது.

எம்பெருமானார் ஆயிரமாவது தீருநகல்தர் மஹோத்ஸவத்தில் (2017ம் ஆண்டு) ஒரு மலர் வெளியிடுவதாயிருந்து, அதில் அடியேனும் 'தீருப்பாவை ஜீயர்' எனும் தலைப்பில் ஓர் வ்யாஸம் எழுதித் தரவேணுமென்று ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கேட்டுக் கொள்ள, ஒரு வ்யாஸமெழுதி அனுப்பியிருந்தேன். அம்மலர் ஏதோ காரணத்தால் வெளியிடப்படவில்லை. ஆகையால் அக்கட்டுரையும் இந்நாலில் இடம் பெறுகிறது. அடியேனுடைய தீருத்தகப்பனார் ஸ்ரீ உ.வே. தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி கடந்த விளம்பி வருஷம் தனுர் மாஸம் 12ம் தேதி (27-12-2018) இராப்பத்து சாத்துமறை ஆழ்வார் தீருவடி தொழுல் அன்று தமது 96-வது பிராயத்தில் பரமபதித்தார். அவரது கடைசி காலத்தில் மிகவும் அசக்தராயிருந்ததால், அகத்தில் நிகழ்ந்த மூன்று ஸமாஸ்ரயண ஸந்தர்ப்பங்களிலும் அடியேனே அவரை ஸ்பர்சித்துக் கொண்டு மாற்றுப் பெண்களுக்கு தீருவிலச்சினை ஸாதிக்கும்படியாயிற்று. அப்போது 'பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்' பற்றி விழியங்களை தொகுத்தெழுதியிருந்தேன். அவ்வியாஸமும் இந்நாலில் காணலாம்.

அடியேன் 2016-ல் வெளியிட்ட 'விஶிஷ்டாத்வவைதமும் மதாந்தரங்களும்' எனும் நான்காவது நூலில் விஶிஷ்டாத்வவைத் ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றி நான்கு கட்டுரைகள் வெளிவந்திருந்தாலும், அதில் விடுபடடுப் போன சில ஆகேஷப் ஸமாதானங்களும் எழுதவேணுமென்று தோன்றியதால் 'விஶிஷ்ட அத்வைத் தத்வம்' எனும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரையெழுதி இந்நாலினிறுதியில் சேர்த்துள்ளேன். மற்றுமிரண்டு கட்டுரைகள் ஸ்ரீஸ்ரைச தயாபாத்ரம் நூற்றாவது கிதழிலும், ஸ்ரீவானமாமலை ஸகஷதீப மஹோத்ஸவ மலரிலும் அடியேனால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்தவையே.

அடியேனுடைய ஆசார்யர் ஸ்ரீ உ.வே. தேசுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவாஸ வரதாசார்ய ஸ்வாமியின் அநுக்ரஹத்தை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டே வரையப்பட்ட விக்கட்டுரைகளை ஒரு நூலாக சார்வரி வருஷம் சித்திரை மாதம் எம்பெருமானார் தீருநகலித்ரமான செய்ய தீருவாதிரைத் தீருநாளில் வெளியிட்டு ஸத்தை பெற விழைகிறேன். இந்நாலினை பெரியோர்கள் கடாகவித்து குற்றம் நீக்கி குணங்கொண்டு அடியேன அநுக்ரஹிக்க வேணுமாறு ப்ரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன். இந்நாலினை நன்முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த ஆர்.என்.ஆர் அச்சக்தத்தின் உரிமையாளர் ஸ்ரீமாந் ராஜன் அவர்கள் தீருத்தில் மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ரத ஸ்ப்தமி - 01-02-2020

ந.ச. ஸ்ரீவத்ஸாங்க தாஸன்

'ஸ்ரீநிதி என்கலேவ்'

52/66 ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமான் கோயில் ஸந்திதி தெரு
சீன்னாகாஞ்சிபுரம் - 631 501.

கைபேசி : 81420 87759

கு:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தொண்டர்க்கமுது

(மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த பகவத்விஷய பரம்பரைத் தனியன்)

தீருவருள்மால் சேனைமுதலி சடகோபன் நாதமுனி
 சீருப்யக்கொண்டார் மணக்கால்நம்பி சென்றாமாளவந்தார்
 குருமாலாதரர் குருகைப்பிராற் கண்பாமெதீராசர்
 கோவிந்தர் கூரேசர் பட்டர் வேதாந்திமுனி
 இருகண்ணர்க்கண்புடைய நம்பிள்ளை இவர்டினித்தற(கு)
 ஏய்ந்த மாதவர் பற்பநாபர் இவர்குளாளர்
 தீருவாழ்யுன்றிய தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும்
 தீருமலையாழ்வார் பதங்கள் முன்பென்னுட் சேர்ந்தனவே.

1. தீருவோடு கூடிய அருளாளனான தீருமால் 2. ஸேனை முதலியார் 3. சடகோபன்
4. நாதமுனி 5. சீர்மை மிக்க உய்யக்கொண்டார் 6. மணக்கால் நம்பி 7. மணக்கால் நம்பி சென்று விஷயீகரித்த ஆளவந்தார் 8. (எம்பெருமானார்க்கு) ஆசார்யரான தீருமாலையாண்டான் 9. தீருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானிடம் பரிவுள்ள எம்பெருமானார் 10. கோவிந்தராம் எம்பார் 11. கூரத்தாழ்வான் 12. பட்டர் 13. வேதாந்திமுனி எனும் நஞ்சீயர் 14. க்ருஷ்ணன் எனும் தீருநாமமுடைய பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும், வடக்குத் தீருவீதிப்பிள்ளைக்கும் அண்புடைய நம்பிள்ளை 15. நம்பிள்ளை ஈட்டை அளிப்பதற்குத் தகுதி பொருந்திய சடுகண்ணி மாதவர் 16. அவர் குமாரரான பத்மநாபர் 17. அருளாளனான வரதராஜப் பெருமானின் தீருவாழ்யில் ஊன்றிய நாலூர்பிள்ளை 18. (அவர் குமாரராய்) தேவராஜர் என்னும் தீருநாமமுடைய நாலூராச்சான் பிள்ளை 19. அவரால் சீட்ராகக் கொள்ளப்பட்ட தீருவாய்மொழிப்பிள்ளை - பதங்கள் முன்பென்னுட் சேர்ந்தனவே.

ஸ்ரீய: பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஸ்வரன், 'மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து' என்கிறபடியே ஜன்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த ஆழ்வாரை தத்வங்களை விஶதுமாக அறியவல்லவராம்படி பண்ணவேணுமென்று, முதலிலே நிர்வேதுமாக விஶேஷங்கடாக்கம்

பண்ணியருளினான். அதாவது, 'மயர்வற மதிநலமருளினன்' என்கிறபடியே புக்தீருபாபந்த ஜ்ஞாநத்தை உடையராம்படி ஸங்கல்பித்தான்.

நம் தர்ஶநத்துக்குத் தத்வங்கள் மூன்று. அவையாவன - சித்தும், அசித்தும், ஈஸ்வரனும். ப்ரகாரப்ரகாரிகள் ஜக்யத்தாலே ஒன்று என்னலாம்படியாய், ஸ்வரூப பேதத்தாலே பலவென்னலாம்படியாய் இருக்கும்.

அசித்தாகிறது - ஜ்ஞானகுந்யமாய் விகாரங்களை அடைவதாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி. இது ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதியாகையாலே அவித்யை என்றும், 'பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்தரியமைம்புதும் இங்கில்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்காரமணங்கள்' என்கிறபடி 23 தத்வங்களாய் விகாரிக்கக் கூடியதாகையால் 'மாயை' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த அசித் தயாஜ்யம் எனும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய் இதைக் கழித்துக் கொள்ள நினைப்பவன் ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவேணும். தூவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா। மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே॥ (ஸ்ரீக. 7.14) என்றான் பகவான். ஒரு குருவி பினைத்த பினை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை. ஸர்வைத்தி கர்மாநுகணமாய் பினைத்த பினையை அவனையே கால்கட்டி அவிழ்த்துக் கொள்ளவேணும்.

சித் எனப்படும் சேதனன் - நித்யனாய், அஜூவாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணனாய், ஜ்ஞானத்தை குணமாகவும் உடையனாய், அசித்து போலே விகாரிக்கையன்றிக்கே ஏக ரூபனாய், பகவத் ஶேஷதூதனாய் இருக்கும்.

ஸஸ்வரனாகிறான் - அகிலஹேய ப்ரத்யநீக ஜ்ஞாநானந்தைக் ஸ்வரூபனாய், பல கல்யாண குணங்களை யுடையவனாய், ஸகலஜகத் ஸ்ரூஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய், ஆர்த்தன் அர்த்தார்த்தீ, ஜீஜ்ஞாஸூ ஜ்ஞாநி என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாய், தர்ம அர்த்த காம மோகஷ சதுர்வித பலப்ரதனாய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமிநீளா நாயகனாயிருப்பவன்.

த₃ாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத் மரந: என்கிறபடியே பகவத்ஶேஷதூதனாயிருக்கும் சேதனன் தன் ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து, அசித்தை தயஜித்து 'ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு' என்கிறபடி பகவத்குணாநுபவம் பண்ண நினைக்கில் ஸர்வேஸ்வரனையே உபாயமாகப் பற்றவேணும். இப்படியாக சித் அசித் ஸஸ்வரர்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிவாரில் தலைவராயிற்று ஆழ்வார்.

'துர்லடேபா மாநுஹேஷ தேஹ' (பாகவதம்) என்கிறபடி மநுஷ்ய ஜந்மம் கிடைத்தலாரிது. மநுஷ்ய ஜன்மம் கிடைத்தாலும் 'ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யன்; அவனைப் பெறுகைக்கு

உபாயத்தை க்ரஹிக்க வேணும்' எனும் ருசி பிறத்தல் மிகவரிது. மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷா கஸ்சித்துயத்தீ ஸித்துத்தயோ யததாம் அபி ஸித்துநாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தீ தத்வத:॥ (ஸ்ரீகி. 7-3) ஸாஸ்தர அதிகாரிகள் ஆயிரத்தில் ஒருவனே ஸித்தியடையும் வரை முயல்கிறான். அப்படி முயல்பவர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறான் என்று ஸர்வேச்வரன்தானும் அருளிச் செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் அவதுரித்தருளினது சேதனர் பண்ணின ஸாக்ருதபூலம் என்ன வேணும். ஜஸ்வர்யமாகட்டும், ஆத்மாநுபவம் ஆகட்டும், ஏதேனுமொரு புருஷார்த்தமாகட்டும், அதை நம்பக்கல் கொள்ளுமாவர் உதாரர்; ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம் (ஸ்ரீகி. 7-18) - என்னையே விரும்பும் ஜ்ஞாநீ எனக்குத் தாரகன் - என்றான் பகவான். அத்தகைய ஜ்ஞாநீகளுக்கு *அக்துரேஸரராயிருப்பவர் ஆழ்வார். 'நின்னலால் இலேன் காண்' (2-3-7) - உன்னையொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையில்லைகான் - என்றிருப்பவரன்றோ.

அஹம் தாவந் மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷ்மோ ப் ராதா ப் ரத்தாச பந்துஶ்ச பிதாச மம ராக்தவ:॥ என்று பெருமாளையே எல்லா உறவுமாகப் பற்றின இளையபெருமாளைப் போலே, இவரும் 'சேலேய் கண்ணியிரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே' என்று பகவானே ப்ராப்யன் என்பதில் மிக்க உறுதி உடையவர். 'குணைர் தாஸ்ய முபாக்து:' என்று இளையபெருமாளைப் போலே பகவத் குணங்களுக்குத் தோற்று 'உயர்வு உயர்நல முடையவன் துயரறு சுடரடி தொழுதிழைன் மனேனே' என்பவரன்றோ.

இப்படி பகவத் ஸ்வரூபஞ்சுகுண விபூதிகளை விஶத விஶதத்தர விஶததமமாக அநுபவித்து அது உள்ளடங்காமல் புறப்பட்ட சொல்லாயிற்று இவரருளிச் செய்து ப்ரபந்தங்கள். இவை புருஷார்த்த ப்ரகாசமான ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதாந ப்ரபந்தங்கள். பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்தவை இவை என்பது 'அருளினன்' 'தீருமாலால் அருளப்பட்ட' 'யானாய் தன்னைத் தான் பாடி' 'தான் தன்னை கீர்த்தித்த மாயன்' முதலான இவரது வசநங்களாலே அறியலாம்.

வேதார்த்த வித்துக்களான ஸர்வ யிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்பிரபந்தங்களில் காண்கையாலும், உபாஸநம் என்று உபாநிஷத்துக்களில் சொல்லுகிற பக்தீயை இவற்றில் காமமென்று சொல்லுகையாலும், எம்பெருமானை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், பக்தீயை தோற்றுவிக்கையாலும், உத்பவித்த பக்தீயை மேன்மேலும் பெருக்குகையாலும், 'வேர் முதலாய் வித்தாய்' 'முந்நீர் ஞாலம் படைத்த' முதலான ப்ரஹ்மகாரண வாதத்தாலும், 'சிந்தித்துய்மினோ' என்கிறபடி ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோகநித்தை சொல்லுகையாலும் இவை

*அக்ரேஸர் - எண்ணுக்கு சிறுவிரலாயிருப்பவர் (முந்துற எண்ணப்படும்வர்).

த்_३ருடதர ப்ரமாணங்கள் என்றறியலாம். ஸ்ரீய:பதி இப்பிரபந்தங்கட்டு ப்ரதீபாத்யன். ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் தீருவடிகளில் எப்பேர்ப்பட்ட அழிமைகளும் செய்ய வேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி. பகவத் கைங்கர்யமாகிற நிரதீஸ்ய புருஷார்த்தம் ‘உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து’ ‘தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே’ என்கிறபடி இன்னைப்படி பட்டிருக்கும் என்று அறிவிக்கைக்காக பிறந்த ப்ரபந்தங்களிலை.

இவற்றில் ப்ரதம ப்ரபந்தமான தீருவிருத்தத்தில் - ‘இனியாழுஹாமை’ ‘அமுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லா அருவினை மாய வண்கேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே’ என்று உபக்ரம உபஸம்ஹாரங்களில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைச் சொல்கையாலே பகவதநுபவ விரோதீயான ஸம்ஸார (தேவு) ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருள வேணும் என்று ப்ரார்த்தித்தார். தீருவாசிரியத்தில் - ‘சைக்கர் மாழுகிலுடுத்து’ பாசுரத்தின்படியே முக்தர்க்கு தன் வாழவழகை காட்டுமாபோலே அவன் காட்டிக் கொடுக்க, இவர் இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கச் செய்தே, அதை பூர்ணமாக அநுபவித்து பார்த்தானார். பெரிய தீருவந்தாதீயில் - இப்படி நிரதீஸ்ய போக்யனான எம்பெருமானை அநுபவிக்கையில் தருஷ்ணை (வேட்கை) கரைபுராண்ட படியைப் பேசியும் நினைத்தும் த_४ரித்தார்.

தீருவாய்மாழியில் - ஸ்ரீய:பதீயாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், தீவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனாய், தீவ்யாயுத தீவ்ய பூஷணங்களை யுடையனாய், பரமவ்யோமத்தில் ஆனந்தமயமான தீவ்யாஸ்தாந மண்டபத்திலே ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீரரிருந்து, அஸ்த_२ாநே புயஶங்கிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே எப்பொழுதும் தொண்டு செய்யப் பெறும் தீருவடித் தாமரைகளை யுடையனாய்க் கொண்டு, அங்கு அங்குளே செல்லாஜிற்க;

தன் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஏற்படும் ஸ்வாருப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதர ஸமஸ்தமும் தனக்கு ஶரீரதயா சேஷமாக உடையனாய், அந்தராத்மதயா சேதநாசேதனங்களை அடைய வ்யாபித்து, அவற்றின் தோஷங்களாலே தீண்டப் படாதவளாய், நாராயணாதி நாமங்களை தனக்கு வாசகமாக உடையனாய், ஏவம்வித_४னாக உபநிஷத் ப்ரஸித்தனுமாய் தீருந்துவைத்தும்; அப்ராக்ருதமான தன் தீவ்ய விக்ரஹத்தை ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே தேவமனுஷ்யாதி ஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதுரித்தருளியும், அவதார காலங்களில் உதவப்பெறாத பாக்யவறீநர்க்கும் இழுக்க வேண்டாதபடி ஸர்வாபராத ஸஹனாய், பத்ரபுஷ்பாதீகளாலே எளிமையாக ஆராதிக்கப் படுபவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த பரதந்தரனாய், அவர்கள் இச்சித்தபோது போஜுந ஶயநாதீகளை உடையனாய். கோயில் தீருமலை பெருமாள்கோயில் தொடக்கமான தீவ்யதேசங்களிலே வந்து நின்றருளியும், அவ்வளவு செல்ல மாட்டாதார்க்கு தன் நிர்வேஹதுக க்ருபையாலே க்ராமங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஸ்வரத்துக்கும் ஆஸ்ரித

அனுக்ரஹத்திற்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூரணங்களின் வெறிதே அருள் செய்வர் என்கிறபடி தன்னை நீர்மோதுகமாக காட்டியருளக் கண்டு அநுபவிக்கவே;

பசியைப் பெருக்கி சோறிடுவாரைப் போலே இவர்க்கு பிறந்த ரூசி, பரபக்தி பரஜஞான பரமபக்திகளாய் பக்வமாகுமளவும் விளம்பித்து நின்றவன்; 'கவவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ' ஜயோ! வந்து விழைக்கிறத்தருளாய் என்று இவர் அலறுவதைப் பார்த்து 'இவரை இனியும் நோவுபட விட்டுவைத்தல் தகாது' என்று இவரிலும்காடில் தான்மிக நொந்து, பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய தீருவடி மேலே வந்து தோற்றி, இவர் ப்ரதம ப்ரபந்தத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே இவருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் அறுத்து, 'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ' என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்தீரளிலே புகவைத்து 'என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே' என்றும் 'அவாவற்று வீடுபெற்ற' என்றும் இவர்தாமே சொல்லும்படி இவர் விடாயும் தீர்ந்து தன் விடாயும் கெடும்படி ஸம்ப்லேவித்தருளினான் என்கிறார்.

ஸ்ரீயःபதியானவன் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த இவரை ஸகலவேத தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநாத்தை விஶதமாக அறியவல்லராம்படி பண்ணைவேணுமென்று முதலிலே விஶேஷ கடாசஷம் பண்ணியருளினான். அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநமாவது - கோலமலர்ப்பாவைக் கண்பனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே பர ஸ்வரூபம்; 'அடியேணுள்ளான்' (४-४-२) 'எம்மையாளும் பரமர்' (३-७-१) என்றபடி பாகவதஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்ஶேஷத்வமே ஜீவ ஸ்வரூபம்; 'வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்' (३-३-१) என்கிறபடி அவன் தீருவடிகளிலே பண்ணும் கைங்கர்யமே ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம்; இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதி 'நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாயத்து' என்கிறபடி அஹங்கார மமகாரங்கள் - அதாவது தேஹுத்தில் ஆதம் புத்தியும் தேஹுத்தோடு சேர்ந்தவற்றில் மமகார புத்தியும்; இவ்விரோதி நிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்த எதித்திக்கும் உபாயம் 'ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்' (५-७-१०) என்றபடி அவனது தீருவடிகளே - எனும் ஜ்ஞாந விஶேஷம்.

மிக்க இறை நிலை - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம்; மெய்யாம் உயிர்நிலை - நித்யனான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம்; தக்களநறி - ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம்; தடையாகித் தொக்கு இயலும் ஊழ்வினை - பகவத்ப்ராப்திக்கு பரதிபந்தகமாகக் கிடக்கிற முன்னை வினைகள்; வாழ்வினை - முழுச்சொல். வாழ்வாகிற பரமபுருஷார்த்த ஸ்வரூபம் (தீருமந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட) இவ்வைந்து அர்த்தங்களே; ஒதும் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல் - 'பண்ணார் பாடல்' என்கிறபடி ஸாமவேதம் போல் ஸரஸமாயுள்ள தீருவாய்மாழிப் பாசுரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வர்த்தபஞ்சகமே தீருவாய்மாழிக்கு வாக்யார்த்தம் என்று வங்கிபுரத்து நம்பி பணிப்பராம்.

'உயர்வற' 'தீண்ணன் வீடு' 'அனைவது' 'ஒன்றும் தேவும்' - நாலு பதிகங்கள் பரஸ்வரூபத்தைச் சொல்வது. 'பயிலும் சுடரோளி' 'ஏறானும் இறையோன்' 'கண்கள் சிவந்து' 'கருமாணிக்க மலை' இவை நாலும் ஜீவாத்ம விஷயம். 'நோற்ற நோன்பிலேன்' 'ஆராவமுது' 'மாநேய் நோக்கு' 'பிறந்தவாறும்' நாலும் உபாய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வது. 'எம்மா வீடு' 'ஒழிவில் காலம்' 'நெடுமாற்கடிமை' 'வேய்மருதோளினை' - நாலும் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்வது. 'வீடுமின் முற்றவும்' 'சொன்னால் விரோதம்' 'ஒரு நாயகம்' 'கொண்டபெண்ணார்' - நாலும் விரோதி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வது. இவற்றில் உத்தேச்யம் புலம் (புருஷார்த்தம்); தத் அர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்கிறது. இப்படி இருபது பதிகங்களில் அர்த்த பஞ்சகம் சொல்லப்பட்டு, மற்ற என்பது பதிகங்கள் அதினுடைய விஸ்தரமாகிறது.

'உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்' என்று தொடர்கி 'நிலனிடை விசம்பிடை உருவினன் அருவினன்' 'தீடவிசும் பெரிவளி நீர்நிலமிவையிசை படர்ப்பாருள்முழுவதுமாய் அவைஅவை தொறும் உடன்மிசை உயிரென கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்று - நாராயணனே பரதத்வம் என்கைக்காக - நாராயண ஈப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார். இதினுடைய ஶேஷம் 'ஒன்றும் தேவும்' 'தீண்ணன்வீடும்'. அநந்தரம், இவ்வர்த்தத்துக்கு வாசகமான திருநாமம் 'வண்புகழ் நாரணன்' 'நாரணன் முழுவெலுலகுக்கும் நாதன்' என்றருளிச் செய்தார். பிறகு, 'மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலாக்கள்' 'மையகண்ணாள் மலர்மேல் உறைவாள் உறைமார்பினன்' 'கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பே' என்று ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்வம் என்றருளிச் செய்தார். தவயத்தில் ஸ்ரீமத், ஸ்ரீமதே பதத் தவயத்தாலும் பூர்வர்கள் சொல்லிப் போரும் அர்த்தத்துக்கடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கும். ஆஸ்ரயண வேளையோடு போ₄_க₃ வேளையோடு வாசியற ஒரு மிகுனமே உத்தேச்யம் என்றதாயிற்று.

இத்தகைய பரஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஜீவஸ்வரூபம் இருக்கும்படி என்னெனில் - 'உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து' என்று ஸரீராத்ம பாலுவத்தை தாம் அநுஸந்தித்து பிறர்க்கு உபதேஶிக்கும் போதும் 'உம்முயிர் வீடுடையான்' (உம் ஆத்மாவை தனக்கு ஸரீரமாக உடையவன்) என்று ஸரீராத்ம பாலும் தன்னையே உபதேஶி த்து, இந்த ஸரீராத்ம பாவத்தால் பலிக்கிறது அநந்யார்வம் ஶேஷம் (வேறொருவர்களினி பகவானுக்கே ஶேஷப்பட்டிருத்தல்) என்பதை 'தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே' 'அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்' என்று சொல்லி, இந்த ஶேஷத்வம் பகவானோடு நிற்பதல்ல ததியஶேஷத்வ பர்யந்தமிருப்பது என்பதை பயிலும் சுடரோளி 'நெடுமாற்கடிமைபிலே பரக்க அருளிச் செய்து, 'அடியரோடிருந்தமை' என்று தலைக்கட்டுகையாலே பாகவத்ஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத் ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபம் எனுமிடம் சொல்லிற்று.

ஸ்வரூபத்துக்கநுகணமான புருஷார்த்தம் திருக்கும்படியென் என்னில் - 'வழுவிலா அழைம செய்ய வேண்டும் நாம்' 'முகப்பே கவிப்பணி கொள்ளாய்' தீருமுன்பே அழைத்து பணி கொள்ள வேண்டும்) என்று அழைமயே புருஷார்த்தம் என்றாருளிச் செய்தார். இது ஶாஸ்தர விழுதும் என்பதாலன்று, ராகப்ராந்தம் என்பதை 'உயர்வற வயர்நல முடையவன்' என்று அவனது குணங்களைச் சொல்லி, 'சுவையன் தீருவின் மணாளன்' 'தூயவழுதைப் பருசிப்பருசி' என்று போக்யதையைச் சொல்லி, 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என் ஆராவழுதம்' என்று அந்த இனிமையின் தன்மையைச் சொல்லி, 'உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்' என்று குணங்களை யநுபவிப்பதாலுண்டாகும் பாதியினால் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்பதைச் சொல்லி, இதுவே யாவதாத்மபாடு வி (உயிருள்ளவரை) புருஷார்த்தமாம் என்பதை 'ஈதே இன்னம் வேண்டுவதெந்தாய்' என்று தலைக்கட்டுகையாலே பகவதநுபவங்களைத் பாதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்றாருளிச் செய்தார்.

இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதி வேஷம் யாதிதன்னில் - 'வீடுமின் முற்றவும்' - ஸாதநாந்தரங்களை ஸவாஸ்நமாக விடுங்கோள் - என்று சொல்லி, அதற்கு விரிவாக அஸௌவ்ய ஸேவை த்யாஜ்யம் என்பதை 'சொன்னால் விரோதத்திலே சொல்லி, ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யம் என்பதை 'ஒரு நாயகத்திலே சொல்லி, ஶரீர ஸம்பந்தத்தால் வருமானை த்யாஜ்யமென்பதை 'கொண்ட பெண்ணில் சொல்லி, த்யாக ப்ரகாரத்தை 'நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து இறை சேர்மின்' என்று தேவூத்தில் ஆத்மபுத்தியும், தேவூநுபந்திகளான வஸ்துக்களில் மமதா புத்தீயும் தவிரவேணும் என்று புத்தித்யாகமே த்யாகப்ரகாரம் என்பதைச் சொல்லி, 'யானே என்னை அறியகிலாதே யானேயென்றனதே என்றிருந்தேன்' என்று தாழும் அநுஸந்தீத்தார்.

விரோதி நிவருத்திக்கும் புருஷார்த்த ஸித்திக்கும் உபாயமாவது - வேதாந்த ஸித்தமான பக்தி, ப்ரபத்தி இவையிரண்டில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்பது தமது ஸித்தாந்தம் என்பதை 'நோற்ற நோன்பிலேன்' என்று தொடர்கி 'ஆஹனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்' 'கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட' 'நாகணமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்நமக்கு' 'ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன்' என்று தீருவடிகளே உபாயம் என்றாருளிச் செய்து, இவ்வாயத்துக்கு ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடைய ஸாபராத ஜந்துக்கள் அனைவரும் அதிகாரிகள் என்பதை 'நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்' 'புகலொன்றில்லா வழியேன்' என்று சொல்லி, இப்படி ஸர்வாதிகாரமாயின், உபாயமும் ஸித்தமாயிருப்பதால் எல்லோரும் முக்தியடைவார்களோ எனும் ஶங்கைக்கு ஸ்வீகாரமில்லாத போது அவனுடைய உபாய படாவும் ஜீவியாமையாலே, 'அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்' என்று ஸ்வீகாரித்ததைச் சொல்லி, அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் 'அதுவும் அவனதீன்னருளே' என்று அவனுடைய நீர்வோதுக் கருப்பையடியாக உண்டானது என்று சொல்லி, இந்த உபாயத்தில்

தன் அத்யவஸாயத்தை 'களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகள் மற்றிலேன்' துக்கத்தைப் போக்குவாய், போக்காதொழிவாய் உன்னையொழிய வெறாரு ரகஷகன் உடையேனல்லேன் என்றும் அருளிச்செய்து. இவ்வபாயத்தை பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்போது 'சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பே அமையும்' என்று இந்த உபாய ஸளகர்யத்தை சொல்லி 'மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்' என்று ப்ரபத்தி பண்ணின அனைவர்க்கும் அவர்களுடைய மரியமான தயையில் அபுநராவ்ருத்தி வகைண மோகஷத்தைத் தந்தருளும் என்றருளிச் செய்து, இவ்வபாயத்தில் அத்யவாஸயம் பண்ணியிருக்குமவனுக்கு காலசேஷப் ப்ரகாரம் 'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்' (9-4-9) என்று தீருவாய்மொழியே காலசேஷப் ஸாதநம் என்றருளிச் செய்தார்.

புலவேஷம் இருக்கும்படியன்யனில் - உபாஸகன் முதலில் ஜிதேந்தரியனாய்க் கொண்டு இழியவேணும். ப்ரபன்னனுக்கோ உபாய புலம் ஜிதேந்தரியத்வமாயிருக்கும். 'என்னைத் தீமனம் கொடுத்தாய்' 'மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்' என்று ஜிதேந்தரியத்வம் அவனாலேயானாப் போலே, பகவதநுபவத்துக்கு உபகரணமான பக்திஒத்பத்தியும் 'மயர்வற மதிநலமருளினன்' என்கிறபடி அவனாலே எனுமிடம் சொல்லிற்று. அப்படி உத்பவித்த பக்திக்கு வர்த்து கர் ஆர் என்னில், 'காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்' என்கையாலே அவனே வர்த்து கன் எனுமிடம் சொல்லி, வருத்தி₄க்கு எல்லையாவது 'அதனில் பெரிய என்னவா' என்று தத்வத்ரயங்களையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி (ஞனுள் அடங்கும்படி) பெருகினபடி சொல்லி, 'என் அவாவறச் சூழ்ந்தாய்' - இப்படி பெரியதான் தம் அபிநிவேசமும் அல்பமாம்படி அதிலும் பெரிய அபிநிவேசத்தைக் காட்டிக் கொடுவந்து, ஈரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, தேச விஶேஷத்திலே கொண்டுபோய் ஸம்ஸ்லேஷித்துக் தலைக்கட்டினான் என்றதாயிற்று.

பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே அவனே அநுபவித்துப் போரும் இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், நோவுபட்டு கவ்பிடுகையும் எங்குனே பொருந்தும் என்னில் - பகவானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தை அநுபவிக்கும் போது அவனது மற்றைக் குணங்களிலும் மனம் சென்று அவற்றை முறையாக அநுபவிப்போம் என்ற க்ரமப்ராப்தி பற்றாது, அநுபவித்த அம்ஶத்தையும் இழுந்து 'ஏந்நாள் யானுண்ண இனிவந்து கூடுவன்' 'போரவைத்தாய் புறமே' 'கவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ' என்று கவ்பிடப் பண்ணுகிறது.

அவனை அநுபவிக்கும்போது 'பருகிக் களித்தேனே' உண்டு களித்தேற்கும்பரன்குறை 'தொண்ணர் எல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்' 'மாசதீர் இது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கீன்றவா' என்று தாழும் தம் ஸம்பந்தி ஸம்பந்தீகளுமாய்க் கூடக் களிப்பர், இப்படி பல்குணான எம்பெருமான் பக்கலிலே நிரதிஶய பக்தீமானாய் பகவதநுபவ ஸாகம்

மிக்க போது தம்மைப் போலே பிறரும் ஸாகிப்பவர்களாகவும், விஶ்வேஷி வ்யஸ்நம் மிக்கால் 'நீயும் தீருமாலால் நெஞ்சும் கோள்பட்டாயே' நீயும் ஹீய:பதியாலே நெஞ்சு பறித்துக் கொள்ளப்பட்டாயோ என்று அவற்றுக்குமாக தாம் நோவுபடா நிற்பர். இப்படி இவர்க்கு இன்பதுன்பங்கள் மாறிமாறி உண்டாகி சிந்தயந்தியின்படி நித்யமாய்ச் செல்லுகையால் நம் முதலிகள் இவரை தீ₃ர்க்க₄ சிந்தயந்தி என்றருளிச் செய்வர்கள்.

இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஃபேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷி ஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபவம். விஶ்வேஷமாவது - பாஹ்ய ஸம்ஃபேஷி அபேசைஷி பிறந்து அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம். எம்பெருமான் இவருடைய அநுபவத்தை முடிய நடத்தாதே, இவ்வநுபவத்தை விச்சேபிப்பதற்கு ப்ரயோஜனம் இவர் அநுபவித்த குணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும் மேன்மேலும் த்ருஷ்ணை பிறப்பதற்காகவும். இப்படி கலவியாலும், பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்கு வந்த தஸை அந்யாபதேஶப் பேச்சை பேசுவிக்கும். கலவியில் அந்யாபதேஶம் - கருமாணிக்கமலை, வேய்மரு தோளினை, பிரிவில் அந்யாபதேஶம் - அஞ்சிறைய மடநாரை முதலானவை.

ஆழ்வார் தீருவாய்மாழியில் தூவய விவரணம் பண்ணுவதாகவும் அருளிச் செய்வர். தீருவாய்மாழி நீண்டுள்ளதால் 'தீ₃ர்க்க₄ சரணாகதி ப்ரபந்தம்' என்று கொண்டாடப்படுகிறது. முதல் மூன்று பத்துக்கள் உத்தரார்த்தம் (பிற்கூறு). மேல் மூன்று பத்துக்கள் பூர்வார்த்தம் (முற்கூறு). மேல் மூன்று பத்தாலே உபாயத்திற்கு வேண்டிய குணங்களையும், ஆத்மாமீயங்களில் (ஆத்மாவிலும், ஆத்மாவோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வஸ்துகளிலும்) தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான் நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச் செய்தார். கடைசி பத்தாலே தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லி தலைக்கட்டுகிறார். தவயார்த்தத்தை க்ரமத்திலே அருளிச் செய்யாதே உத்தர வாக்யார்த்தம் முன்னாக அருளிச் செய்வதேன் என்னில் - அநுஷ்டாந தஸையில் உபாயம் முற்படும்; ப₂லம் பிற்படும். ஆனால் வ்யதிபத்தி தஸையில் (அறிவு நிலையில்) பலம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்பட வேண்டுகையாலே. 'ஸ்வர்க்க₃ காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந₂ யஜேத' என்னக் கடவுத்திரே.

முதற்பத்தில் - 'உயர்வற உயர்நலமுடையவன்-அயர்வறு அமரர்கள் அதிபதி-அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு' என்கையாலே ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன் ஸாரிபே₄க₃யனானவன் தீருவடிகளிலே கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று நிர்ணயித்து இவ்வர்த்தத்துக்கு உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்' நிர்த்தோஷமான ஸ்ருதியே ப்ரமாணம் என்றும், இப்படிப்பட்டவன் ஆர் என்ன 'வண்புகழ் நாரணன்' என்று விஶேஷித்து, 'தொழுதெழுன் மனனே' என்று உபக்ரமித்து, 'அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன் அமர்ந்தே'

என்று திரிவித கரணாங்களாலும் அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகேயாலே பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்றறுதியிட்டார்.

இரண்டாம் பத்தில் ‘அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ?’ என்று ப்ரார்த்தீக்கவே, ஈஸ்வரன் இவர்க்கு பரமபதத்தை கொடுக்கப்படுக, ‘எம்மா வீட்டுத் தீற்மும் செப்பம்’ எனக்கு அதீலொரு நீர்பந்தமில்லை; ‘தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே’ உனக்கேயாயிருக்கும் இருப்பே எனக்கு வேண்டுவது என்று புருஷார்த்தத்தை நிழ்கர்வித்துார். நதே_३வலோக ஆக்ரமணம் ந அமரத்வம் அஹும் வருணே। ஜஸ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந தவயா விநா॥ இஹலோக ஜஸ்வர்யமென்ன, ஆத்மலாபமான கைவல்யமென்ன, ‘வானவர் நாடு’ (3-9-9) எனும் பரமபதமென்ன இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டேன் என்ற இளையபெருமானைப் போலே, இவரும் ‘பாவியேனை பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ’ (6-9-9) - அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்து ஶப்தாதிகள் நடையாடுகிற தேசத்திலேயிருக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின் என்னை, ஜஸ்வர்ய கைவல்யாதிகளைக் காட்டி முடிக்க நினைக்கிறாயோ? ‘தீருவொடு மருவிய இயற்கை மாயாப் பெருவிறலுலகம் மூன்றினொடு நல்வீடு பெறினும் கொள்வதென்னுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே’ (தீருவாசி.2) இஹலோக ஜஸ்வர்யம், ஸ்வர்க்கம், கைவல்யமெனும் இவற்றோடே, நல்வீடு பெறினும் - விலக்ஷணமான பரமபதமே லிபித்தாலும் அது நன்றான புகுவத்ப்ராப்தியோ? ஸாராஸார விவேகஜ்ஞாநுடைய மனஸ்ஸூ இவற்றை ஸ்வீகரிக்க நினைக்குமோ? ‘எம்மா வீட்டுத் தீற்மும் செப்பம்’ (2-9-1) - வீடு, மாவீடு, எம்மாவீடு - இஹலோக ஜஸ்வர்யம், பரலோக கைவல்யம், விலக்ஷணமான பரமபதம் என்று எவ்வகையாலும் மோகஷி ப்ரகாரமும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். ‘தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே’ (2-9-4) தேவரீ எனக்கு மோகஷி தருவதாயின் இங்ஙனே தரவேணும். அதாவது, ‘உனக்கு மோகஷி கொள்’ என்று எனக்காகத் தருகையன்றிக்கே, ‘நமக்காகக் கொள்’ என்று தேவர்க்கேயாம்படியாகத் தரவேணும். நமஸ்ஸாலே ‘உனக்கே நாமாட் செய்வோம்’ என்றபடி புகுவத் தீட்யந்தபாரதந்த்ரயத்திற்கு அநுகு_४ணமான கைங்கர்யமே வேண்டுவது; அஹுங்கார கர்ப்புமான பகவத்ப்ராப்தியும் அபுருஷார்த்தம் என்று இதர புருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே பயப்படும் ஸ்வப_५ாவமாயிருப்பவரன்றோ. (புருஷார்த்தம் ப்ரதாணமாகையாலே அதை நிழ்கர்வித்துத் தரும் ‘எம்மா வீடே’ ஸர்வப்ரபந்த ப்ரதாநம். ஆக கழகைத் தடங்குன்றின் மேல் விளங்கும் அக்காரக்கணியின் ப்ராதான்யம் ஸித்தம்’ என்பர் ஆத்தான் ஜீயர் அடையவளைந்தான் அருமபதுத்திலே)

மூன்றாம் பத்தில் - இவர்க்கு கைங்கர்யத்திலுள்ள ருசியைக் கண்டு ஈஸ்வரன், கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான தீருமலையில் நிலையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு,

'வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்' என்று பாரித்து, பாரித்துபடியே பாகவதஸேஷத்வ பர்யந்தமாக (பெயிலும் சுடிராளி) வாசிக அடிமை செய்தார். ஆக, முதல் மூன்று பத்தால் த், வயத்தின் பிற்காறு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

நாலாம் பத்தில் - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் 'திருநாரணன் தாள்' என்றும், விரோதி 'குடிமன்னு மின் சுவர்க்கம்' 'எல்லாம் விட்டிழுகல் இறப்பு' என்று ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களே என்றானிச் செய்தார்.

ஜந்தாம் பத்தில் - இஷ்டப்ராப்தீக்கும் அநிஷ்ட நிவருத்திக்கும் 'ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்' என்று தன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தான் என்றார்.

ஆறாம் பத்தில் - அந்த உபாயத்தை கூடகரை (சேர்ப்பாறை) முன்னிட்டு (வைகல், பொன்னுலகாளீர்), பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக 'அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா- உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்' என்று ஸ்வீகரித்தார். ஆக, நான்காம் பத்து, ஜந்தாம் பத்து, ஆறாம் பத்துக்களில் த், வயத்தின் முற்காறின் அர்த்தம் காறப்பட்டது.

ஏழாம் பத்தில் - இப்படி ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்தும் சட்கிளை புவியாழையாலே விழிண்ணராய் (துயருற்றவராய்) 'கராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்' என்று இவர் ஆசைப்பட்ட படியே 'வெள்ளைச் சுரிசங்கொடாழி ஏந்தி' வந்து காட்சியளித்தான். இது மானஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாற்றிய ஸம்ச் லேஷம் கிடையாழையாலே பிரிந்தபடியை அருளிச் செய்தார் (பாமருவ மூவுலகும், ஏழையராவி உண்ணும் பதிகங்களிலே).

எட்டாம் பத்தில் - 'உமருகந்துகந்த உருவம் நின்னுருவமாகி உன்தனக்கன்பரானார், அவருகந்தமர்ந்த செய்கை உன் மாயை' - உனக்கு ஶேஷட்டுதரானார் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய், அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அடிமை கொள்கைக்கீடான் ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை உடையவன் நமக்கு தன்னைக் காட்டி மறைக்கைக்கு ஹேது ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசையிருக்க வேணும் என்று அதிஶங்கை பண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியை (என் அத்யவஸாயத்தை குலைக்க நினைக்கும் அன்னைமீர்காள் தோழியர்காள்) 'உங்களோடு எங்கள் இடையில்லையே' யென்றானிச் செய்தார்.

ஏன்பதாம் பத்தில் - 'நீர் எதுக்காக இப்படி அதிஶங்கை பண்ணிப் படுகிறீர்? நான் நாராயணன் ஸர்வஸக்தியுக்தன். உம் அபேகஷிதங்களைச் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்' என்ன 'சீலமெல்லையிலான்' (ஓராயிரமாய் பதிகம்) என்று அவனுடைய சீல குணங்களிலே ஆழங்காற்பட்டார்.

பத்தாம் பத்தில் - ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்டு தீருமோகவரிலே தங்கு வேட்டையாக வந்து தங்கி இவருக்கு அரச்சிராதி கதீயையும் காட்டிக் கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே 'என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே' என்று இவர் தீருவாயாலே அருளிச் செய்யும்படி பேற்றைப் பண்ணிக் கொடுத்தபடியை அருளிச் செய்தார்.

கையேயிக் 'ராஜந்' என்ன, அதைக்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டபாடு போலே இருக்கிறதாயிற்று - தீருவிருத்தத்தில் நிலை. 'தீருச்சித்ரகூடத்திலே பெருமாள் இருக்கிறார்' என்று கேள்விப்பட்டு 'என்னொருவன் கண்ணில் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனை பேர் ஆற்றாமை கண்டால் மீளாதொழிலுமிருந்து இரந்து கார்யத்தை மறுப்பாரா? என் அபிமதம் தம் தலையாலே இரந்து செய்யக்கடவு அவர், நான் என் தலையாலே இரந்த கார்யத்தை மறுப்பாரா? நான் அவர்பின் பிறந்தவனைல்லேனோ? பின்பிறந்தவனைன்று கூறுகொள்ள இருக்கிறேனோ? ஆனபின்பு என்பக்கல் தீருவருள் புரியாதிருப்பாரா? என்று ஸ்ரீபரதாழ்வான் சித்ரகூடம் போகிறபோது தரிப்பு போலே - தீருவாசிரியத்தில் நிலை. ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே 'ராமா குழந்தை காங்கண்டியா' பெருமாள் வருவார் என்ற ஆவலோடு அரசை நடத்திக் கொண்டிருந்தான்) என்கிறபடியே பதினான்கு ஆண்டும் ஆசை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாப் போலே இருக்கிறது - தீருவந்தாதியில், மீண்டெழுந்தருளி பெருமாள் தீருவபிழேகம் பண்ணியருளவே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ஸ்வருபாநுரூபமான பேறு பெற்றாப் போலே யிருக்கிறது இவர்க்கு தீருவாய்மொழியில் பேறு. ஆழ்வார்க்குப் பின்பு நூறாயிரம் கவிகள் போரும் உண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிகளோடு கடலோகையோடு வாசியற்று, அவற்றை விட்டு இவற்றைப் பற்றி துவகூடக்கு அடி, இவருடைய பக்தி அபிஞ்வேஶம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாகையிறே.

'குழ்விசும்பணிமுகிலு'க்கு கீழ் பரபக்தியாலே சென்றது; 'குழ்விசும்பணிமுகில்' பராஜநானத்தாலே; 'முனியே' பரமபக்தியாலே. கர்மத்தாலும் ஜஞானத்தாலும் உண்டாகிற பக்தியினுடைய ஸ்தானத்திலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருள்நின்று அது அடியாகப் பிறந்த பரபக்தியாதிகளிறே இவரது. அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்து வைத்தே நித்யஸீரிகளோடே ஒப்பர். பிறந்தே உயர்ந்தார் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

தீருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹம் முதல் தீருவாய்மொழி. முதல் தீருவாய்மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதல் மூன்று பாட்டு. முதல் மூன்று பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதல் பாட்டு. முதல் பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் முதலடி. என்போல் என்னில், ருசோ யஜாம்ஷி ஸாமாநி ததை₂ வ அதர்வணாஞ்சி ஸர்வமெஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம் யச் ச அந்யதுபி வாங்மயம்॥ என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹம் தீருமந்தரமாய், அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய், அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமானாப் போலே.

★ ஸுரீயபதியான ஸுர்வேஸ்வரனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர்கள் திவ்யஸௌரிகள். இவர்களால் மங்களாசாஸுநம் செய்யப்பட்ட தீருப்பதிகள் திவ்யதேசங்கள். மங்களாசாஸுநப் பாசுரங்கள் திவ்ய ப்ரபந்தங்கள்.

★ ஸுர்வேஸ்வரன் அருளாடியாகத் தங்களாருளாலே செய்யப்பட்டதாகையாலே அருளிச் செயல்கள் என்ற பேராயிற்று.

★ வேதங்கள் போலேயும் இதிஹாஸ புராணங்கள் போலேயுமன்று ஆழ்வார்கள் வார்த்தை. த்ரமிடோபநிஷத் அநுஷ்டாதாவின் வார்த்தையிறே! இவர்கள்பக்கல் ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யதயா புகுருமித்தனை. ஸ்வார்த்தத்தை செவ்விதாக (நேராக) ப்ரகாஹி ப்பிக்கும். உபப்ருஹ்மனை அபேசைஷயற்றிருக்கும். வேதங்களுக்கு உபப்ருஹ்மனை அபேசைஷயுண்டிரே.

★ வேதசதுஷ்டய அங்கோபாகங்கள் பதினாலும் போலே, ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் நான்கு வேதங்கள். இவற்றுக்கு கலியன் அருளிச்செய்த ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் அங்கங்கள். பராங்குச பரகால வ்யதீரிக்தரான எண்மார் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் உபாங்கங்கள்.

★ ஸுரீஜையினி பகவான் வேதார்த்த விசாரம் செய்தது கர்ம மீமாம்ஷை. ஸுரீவேதவ்யாஸ பகவான் வேதாந்தார்த்த விசாரம் செய்தது ப்ரஹ்ம மீமாம்ஷை. வேதாந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களை விசாரிப்பது திவ்ய ப்ரபந்தம்.

★ பரதவம் போலே வேதம். அவதாரம் போலே இதிஹாஸ புராணங்கள். அர்ச்சாவதாரம் போலே தீருவாய்மொழி (சுடு 5-7-1). தான்தோன்றியான வேதம் போலன்றி ஆப்ததமரான ஆழ்வார் பக்கலிலே பிறந்ததிறே! அர்ச்சாவதாரம் போலே என்றதுக்கு ஸுர்வாதிகாரம் என்று கருத்து.

★ 'முற்படத்வயத்தை யதிகரித்து இதிஹாஸ புராணாதிகளையுமதிகரித்து பரபசூ ப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாய மீமாம்ஸாதிகளையும் அதிகரித்து போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் படியான நம்பிள்ளையைப் போலே' என்கிறபடியே நம்பூர்வர்கள் அருளிச் செயல்களிலேயே ஆழங்காற்பட்டார்கள்.

★ தீருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் 'வண்புகழ் நாரணன்' (1-2-10) என்று உபக்ரமித்து 'வாழ்புகழ் நாரணன்' (10-9-1) என்று உபஸம்ஹாரித்ததால் இவர் ஆதரித்த தீருநாமம் இது என்று தேறுகிறது.

★ எம்பெருமானார் உகந்த தீருவாய்மொழி 'இன்னுயிர்க்கேவல்' (9-5). ஆளவந்தார் உகந்த தீருவாய்மொழி 'அறுக்கும் வினை' (9-8). நம்பூர்வர் எல்லோரும் உகந்த பதிகம் 'துவளில்' (6-5).

★ 'ஒரு நாயகமாய்' (4-1-1) எம்பெருமானார் இப்பாசுரத்தை தீருநாராயணபூரத்திற்கு மங்களாஸாசனமாக அபிமானித்தார். 'உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தோழாள்' (4-6-10) பெரிய ஜீயர் இப்பாசுரத்தை மன்னார்குடி ராஜகோபாலனுக்கு மங்களாசாஸனமாக அபிமானித்தார்.

★ தீருவாய்மொழி ஆயிரம் தீருவரங்களுக்கே - 'முகில்வண்ணனைடி மேற்சொன்ன சொல்மாலை' (7-2-11). தீருவாய்மொழி ஆயிரம் தீருவேங்கடவனுக்கே - 'நல்வேங்கடவாணனை' (6-6-1).

★ முதல் சரணாகதி	நோற்ற நோன்பு (5-7)
இரண்டாம் சரணாகதி	ஆராவமுதே (5-8)
மூன்றாம் சரணாகதி	மாணேய் நோக்கு (5-9)
நான்காம் சரணாகதி	பிறந்தவாறும் (5-10)
ஐந்தாம் சரணாகதி	உலகமுண்ட (6-10)
(முதல் நாலு பதிகங்களிலும் பிராட்டி ப்ரஸ்தாவமில்லை)	
★ பரத்வத்தில் பரத்வம்	உயர்வற (1-1)
விபவத்தில் பரத்வம்	தீண்ணன் வீடு (2-2)
அர்ச்சையில் பரத்வம்	ஒன்றும் தேவும் (4-10)
★ ஆழ்வார் பலம் பெற்றது	'ஆழியைழ'வில் (7-4)
ஆழ்வார் பலம் கீழந்தது	'கற்பாரி'ல் (7-5)
★ அவன் ஆர்த்தி தீர ப்ரார்த்தனை	ஆராவமுதே (5-8)
தன் ஆர்த்தி தீர ப்ரார்த்தனை	பண்டை நாளாலே (9-2)
★ மடல்	மாசறு சோதி (5-3)
ஊடல்	மின்னிடை (6-2)
★ மாலைப்பூசல்	மல்லிகை (9-9)
காலைப் பூசல்	வேய்மருதோள் (10-3)

★ பாகவதர்கள் ஶேவிகள்	பயிலும் (3-7)
பாகவதர்கள் போக்யர்	நடுமாற்கழிமை (8-10)
பன்னிரு நாமப்பாட்டு	கேசவன் தமர் (2-7)

தீருவாழியாழ்வானை அடிக்கடி வாய்வெருவிய தஸகம் வைகல் பூங்கழி (6-1)
 தீருவாழகளை அடிக்கடி வாய்வெருவிய தஸகம் உலகமுண்ட (6-10)
 தீருத்துழாயை அடிக்கடி வாய்வெருவிய தஸகம் பாலனாய் (4-2)
 வடமதுரையை அடிக்கடி வாய்வெருவிய தஸகம் கொண்டபெண்டிர் (9-1)
 ஸ்ரீ பூமி நீளைகளை அடிக்கடி வாய்வெருவிய தஸகம் அறுக்கும்வினை (9-8)

★ நான்கு பாதங்களிலும் 'ஏற்கும்'	- 3-9-11
நான்கு பாதங்களிலும் 'தீருவாழ'	- 4-9-11
நான்கு பாதங்களிலும் 'தீர்த்த'	- 7-10-11
நான்கு பாதங்களிலும் 'நேர்ப்பட'	- 8-9-11
நான்கு பாதங்களிலும் 'கூழ்ந்து'	- 10-10-10
நான்கு பாதங்களிலும் 'அவா'	- 10-10-11

★ தீருவாய்மொழியில் மூன்று பதிகங்கள் தோழிப் பாசுரம்; ஏழு பதிகங்கள் தாய்ப்பாசுரம்; பதினேழு பதிகங்கள் மகள் பாசுரம்; மற்றைய 73 பதிகங்கள் ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் அருளிச் செய்தவை. ஜ்ஞானத்தில் தம் பேச்சு, ப்ரமேத்தில் பெண் பேச்சு.

★ அநந்யார்ஹாஶேஷத்வம் (எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருத்தல்) எனும் ஸம்பந்த ஜ்ஞானமே எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை (ஜ்ஞான நிலை) ஆழ்வாருக்கு நடந்தால் தோழி பாசுரமாக வெளிவரும். பெண்பிள்ளை நாயகவிழியத்தில் மிகுந்த ப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடம் தேடிப்போக வேணுமென்று பதறுமளவில், படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்கு தகாது என்று பதற்றத்தை தடுத்து, உபாயத்தில் த்ருட அத்யவஸாயத்தையூட்டும் ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை நடந்தால் தாய் பாசுரமாக வெளிவரும். தலைவியானவள் தலைவனுடைய வைலகழிண்யத்தில் ஈடுபட்டு குலமர்யாதைகளையும் பாராமல், 'அத்தலையாலே பேறு' என்றிருக்கும் உபாய அத்யவஸாயத்தையும் மீறி கிட்டியநுபவித்தல்லது தரியாதபடி ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை நடந்தால் தலைமகள் பாசுரமாக வெளிவரும்.

★ மூன்று பாவனையிலும் பாசுரம் அருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார் ஒருவரே. தாய்ப் பாசுரமும் மகள் பாசுரமுமாக நடக்கிறது கலியனங்குபவம். தாய்ப் பாசுரமாக மட்டும் அமைகிறது

பெரியாழ்வார் அனுபவம். மகளாக மட்டும் பாசுரமருளிச் செய்தவர் குலசேகரர். இவையத்தனையும் திருமந்த்ரார்த்தம்.

★ முதல் தூது வ்யூஹத்தில் - அஞ்சிறைய மடநாரை - 'கடலாழி நீர் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி' (1-4-10) - எம்பெருமானுடைய அபராத ஸஹத்வம் எனும் கணமா குணத்தைப் பற்றாசாகக் கொண்டு தூது - 'என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு' (1-4-7) என்குற்றத்தைப் பார்த்து தண்டிக்க நினைத்தீராகில், தேவரீர்தம் பொறை வயிறுநிறைய எங்களால் குற்றம் செய்யப்போமோ? என்பிழை அநாதிகால மார்ஜிதமானாலும் தேவரீர் கணமைக்கு எவ்வளவு போரும்?

★ இரண்டாவது தூது விபவத்தில் - வைகல் பூங்கழி - 'மாறில் போரரக்கன் மதில் நீறைழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள் என்மின்' (6-1-10) - எம்பெருமானுடைய ஆர்த்த ரசங்கம் எனும் குணத்தைப் பற்றாசாகக் கொண்டு தூது - 'புணர்த்த பூந்தண்டுமாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு புணர்த்த கையினராய் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே' (6-1-5) - 'தான் ஆர்த்தரசங்கன் என்பதைக் காட்டவிறே திருமுடியில் தனிமாலை யிட்டிருப்பது! அன்றாகில் திருவபிழேகத்திலே வளையம் வைக்க வேணுமோ? அப்படியிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியே வடிவெடுத்த பராங்குச நாயகியை இப்படி உபேசவித்திருத்தல் தகுதியோ? இவளையும் நினையுங்கோள்' என்றொரு வார்த்தை சொல்லவேணும்.

★ மூன்றாம் தூது பரதவத்தில் - பொன்னுலகாளீரா - 'வானவர்கோனைக் கண்டு' (6-8-4), 'விண்ணவர் கோனைக் கண்டு' (6-8-9) - எம்பெருமானுடைய ஸாரஸ்யம், அதாவது அடியார்களோடு ஏகரஸனாகை எனும் குணத்தை பற்றாசாகக் கொண்டு தூது. ஶேஷவியான தான் தன் ப்ரஸாதத்தை ஶேஷபூதர்க்கு கொடுத்தே தீரவேணுமிறே. 'மூன்னுலகங்களைல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என்னலங்காண்டபிரான் தனக்கு என்னிலைமை யுரைத்தே' (6-8-1) தம்மால் படைக்கப்பட்ட ஜகத்தின் பரப்பை ரகஷிக்கிற பராக்காலே, அடியார்களோடே தமக்குண்டான ஜகரஸ்யத்தை மறந்து நம்மை நினையாதிருக்கிறாரோ? 'என் நிலைமை யுரைத்தே' - 'ஏஹி பஸ்ய ஃரீராணி' என்னுமாப்போலே தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள். ஈஸ்வரக்ருத்யம் நமக்கு பூரமோ? நமக்குப்பணி குறையை யறிவிக்கை; மேலுள்ளதெல்லாம் அவன்பணியிறே!

இப்பதிகத்திலேயே 'எங்குச் சென்றாகிலும் கண்டு இதுவோ தக்கவாறு என்மினே' (6-8-5) என்றவிடம் அந்தர்யாமித்வத்தையும் குறிக்கலாம் என்பதும் பெரியோர் கொள்கை. அவ்வெம்பெருமான் எங்கேனும் தன்னை ஒளித்துக் கொண்டு கிடந்தாலும், அங்கும் புகுந்து

நீங்கள் சொல்லவேண்டிய பாசுரமாவது 'இவளைச் சித்தாபஹாரம் பண்ணித் தனிமைப்படுத்தினவிது, உமக்குத் தக்கதோ?' என்று கேட்பதே).

★ நான்காம் தூது அர்ச்சையில் - எங்கானல் - 'தக்கிலமே கேள்கள்-செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் தீருமேனியடிகளுக்கே' (9-7-3) என்று அர்ச்சைக்கு வழவழகு தலையான குணமாகையால், ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாக்கொண்டு தூது விடுகிறான். 'தமரோடங்குறைவார்க்கு' (9-7-2) என்கிறபடி தமரோட்டை வாஸத்தில் தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்தார் போலும். அவ்வழகியவழிவை பிரிந்தார் துரிப்பரோ? என்று அவரழகை அவர்க்கு நினைப்பூட்டவே, தீருமூழிக்களத்தார் பின்னும் வாராதீருப்பரோ?

- ஆ.வ். 156

(நாலு பதிகங்களிலும் பிராட்டி ஸம்பந்தம் கறப்பட்டுள்ளது.)

★ தீருவாய்மொழி ஒவ்வொரு பத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் எம்பெருமானுடைய குணங்கள்:-

முதற்பத்தில்	பரத்வம்	பரபரன் (1-1-8)
இரண்டாம் பத்தில்	காரணத்வம்	எப்பொருட்கும் ஆதி (2-1-1)
மூன்றாம் பத்தில்	வ்யாபகத்வம்	முழுதியன்றாய் (3-1-8)
நான்காம் பத்தில்	நியந்தருத்வம்	மறுகலிலீசன் (4-1-10)
ஐந்தாம் பத்தில்	காருணிகத்வம்	அருள் செய்து (5-1-9)
ஆறாம் பத்தில்	சுரண்யத்வம்	வன்சரண் (6-3-7)
ஏழாம் பத்தில்	சக்தத்வம்	பெருமாயனே (7-1-1)
எட்டாம் பத்தில்	ஸத்யகாமத்வம்	தேவிமாராவார் (8-1-1)
ஒன்பதாம் பத்தில்	ஆபத்ஸகத்வம்	முற்றவுமுண்ட பிரான் (9-1-1)
பத்தாம் பத்தில்	ஆர்த்திஹரத்வம்	காளமேகம் (10-1-1)

இந்த பத்தர்த்தங்களும் பெரிய பெருமானைப் பிரதிபாதிக்கிற 'கங்குலும் பகலிலும் (7-2) காணலாம்.

★ உயர்வற, தீண்ணன்வீடு, அணைவது, ஒன்றும் தேவும்

- நாலும் பகவத்ஸ்வரூப ப்ரதிபாதனபரம்

பயிலும் சுடர், ஏறாளும், கண்கள், கருமாணிக்கம்

- நாலும் ஜீவாத்ம விழியம்

நோற்ற நோன்பு, ஆராவமுது,
மானேய் நோக்கு, பிறந்தவாறும்

எம்மான்டு, ஒழிவில் காலம்,
நெடுமாற்கடிமை, வேய்மரு

வீடுமின், சொன்னால் விரோதம்,
ஒரு நாயகம், கொண்ட பெண்டிர் | - நாலும் உபாயபரம்

- நாலும் புல ப்ரதிபாதகம்

- நாலும் விரோதி ஸ்வரூபபரம் |
|--|---|

இவற்றில் உத்தேச்யம் புலம் (கைங்கர்யம்). ததர்த்தமாக மற்ற நாலார்த்தமும் சொல்லுகிறது. கைங்கர்யத்தைச் செய்யும் ஜீவனைப் பற்றிச் சொல்லவேணும். கைங்கர்யம் கொள்ளுகின்ற பரமாத்மாவைப் பற்றிச் சொல்லவேணும். கைங்கர்யம் செய்யும் வழியைச் சொல்லவேணும். கைங்கர்யத்தீர்கு விரோதிகளைச் சொல்லவேணும். ஆக, இந்த நான்கும் சொல்லப்பட்டது. மற்ற என்பது பதிகங்களும் இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தினுடைய விஸ்தரம்.

எம்பெருமான் மதுரவாறு. அவனைப் பற்றிய அறிவையும் அமுதவாறு. அவ்வறிவு பெற்று ஆழ்வார் அந்தணர்தம் அமுதமாய் அமுதிலுமாற்ற இனியனான ஆராவமுதனின் தேனே மலரும் தீருப்பாதத்தைத் தலையிலஸ்தி ஆசைப்பட்ட ஆசையோ ஆருயிர் உருகியுக்க நேரிய காதலன்பிளீன் தேறல் அமுதவள்ளாம். அங்ஙனம் ஆசைப்பட்டுத் தாம் அவனை அநுபவித்த அநுபவம் உள்ளடங்காமல் சொல்லாய் வளரிவந்த அருளிச் செயலும் அமுததாழுகுகின்ற தமிழான தொண்டர்க்கமுது. அதைக் கொண்டு அவனது சீரமுதக் கடலில் அமிழ்ந்திருப்பதே அம்ருத ஸாக்ராந்தர் நிமஜ்ஜனம்.

உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநான்
உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர் - உண்டோ
தீருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக் குண்டோ
திருபார் தனிலொக்கு ஸுர்.

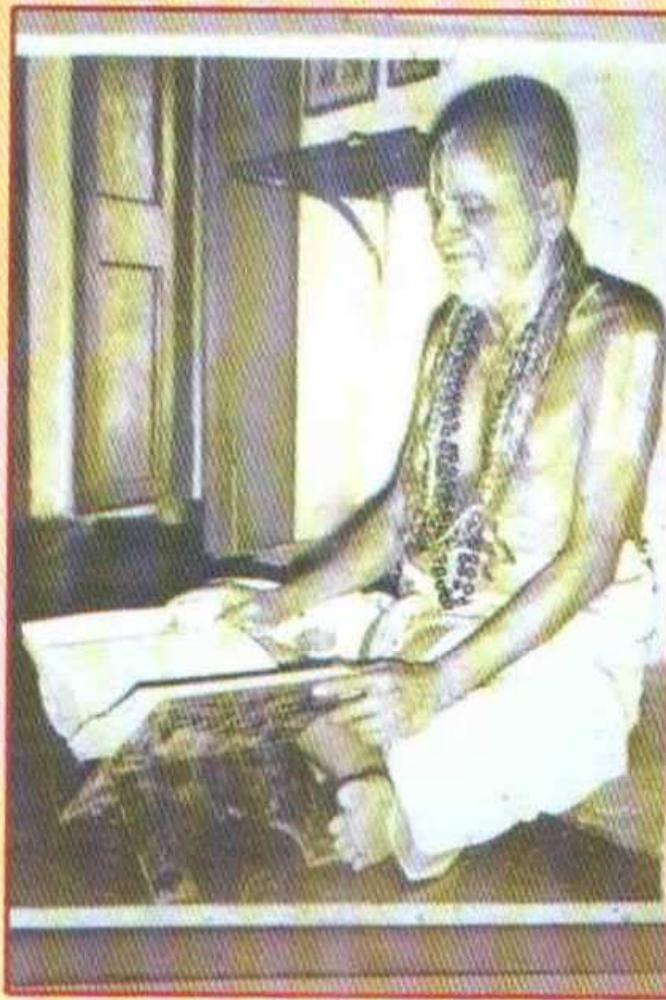
- (உ.ர.மா.15)

நம்மாழ்வார் - ஆழ்வார்திருநகரி

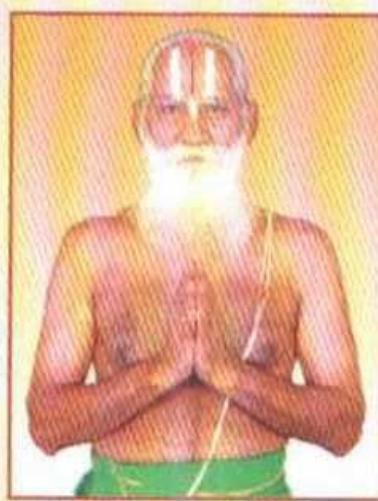
மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விழுதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதங்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்கரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா ॥

(என்னுடைய வம்சத்தவர்களுக்கு எப்போதும் தாயும், தந்தையும், மாதரும், மக்களும், செல்வமும், மற்றுமுள்ள எல்லாமும் எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடியினையோ, நமக்கு முதல்வரும் குலபதியுமான அவருடைய மகிழ்மலராலே அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை உடையதுமான அந்தத் திருவடியினையை தலையால் வணங்குகின்றேன்.)

ஸ்ரீ உ.வே. தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸ் வரதாசார்ய ஸ்வாமி

தர்ஶனே தர்ஶனே ஸந்திவிவாதா: ஸர்வவாதிநாம் |
 ஸம்மதம் ஸர்வலோகாநாம் தர்ஶநம் சக்ரவர்த்திநாம் ||
 நெளமி நல்லான் சக்ரவர்த்தி வம்ஶ்யம் ஸத்குணஸாகரம் |
 ஸீந்ருளிம்மாசார்ய தநயம் ஸ்ரீவாஸ் வரதம் குரும் ||

இந்நாலாசிரியர் :

தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவத்ஸாங்கன்

ஆழ்வார் உபதேசம்

(ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் நான்காம் ப்ரகரணத்தை யநுஸாரித்து தாத்பர்யஸாரம் எழுதப்படுகிறது)

‘அயர்வறு மஹர்களதிபதி’ என்றபடி ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன் ‘மதிநலம் அருளினன்’ என்றபடி தன்னுடைய நிரவேதுக் க்ருபையினாலே ஆழ்வார்க்கு அகவிருளைப் போக்கி பக்திலூபமான ஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்து, இன்னமும் இவர் நம்மை மறந்துவிடக் கூடுமென்று அங்குளம் மறவாமைக்காக ‘என்னுள்ளே மன்னினான்’ என்றபடி இவர்தம் ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தர வாஸம் பண்ண, அத்தாலே நிஷ்களாங்கமான தத்வ ஜ்ஞானத்தை உடையராகி ‘நெஞ்சமே நல்லை நல்லை-மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் தொடர்’ என்றபடி அவனுடைய தீருக்கல்யாண குணங்களை தம் முடைய தீருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்தார்.

அவ்விஷயம் தனியிருந்து அநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் கட்டிக் கொண்டு பெருந்தீரளாயிருந்து அநுபவிக்க விரும்பினாராகையாலே அவர்களை நோக்கி ‘வீடுமின் முற்றவும்’ என்று தொடங்கி த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோழித்தையும் உபதேயமான பகவத் குணங்களையும், அவனை பஜிக்க வேண்டிய ப்ரகாரத்தையும், ‘வண்புகழ் நாரணன்’ என்றபடி பஜனத்துக்கு பற்றுக்கோடான தீருமந்தரத்தையும் உபதேசி த்து, ‘எளிவருமியல்வினன்’ என்றபடி அவனுடைய ஸௌலப்ய குணமென்ன, குற்றங்களைப் பொறுக்கும் தன்மையென்ன, நீசர்களோடும் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணமென்ன, ‘புரிவதும் புகைபூவே’ என்றபடி எளிதாக ஆராதீக்கப்படும் தன்மையென்ன, ‘தூயவழுதைப் பருசிப்பருசி’ என்றபடி ஆஸ்ரயணம் போக்யமாயிருக்கிற தன்மையென்ன, ‘நீர்ப்புரை வல்ளணன்’ என்று கோணலே வழிவெடுத்த ஸம்ஸாரிகளோடும் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும் ஆர்ஜுவ குணமென்ன, ‘என்னுடைச் சூழலுள்ளனே’ என்று தொடங்கி ‘உச்சியுள்ளனே’ என்னுமாவாக தன்னுடைய போகங்களை பொறுக்கப் பொறுக்க அடைவே கொடுத்தருளும் தன்மையென்ன, பரமபக்திக்கு முகம் கொடுப்பது போலே ‘எண்ணிலும் வரும்’ என்றபடி ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணும்போது ‘இருபத்தாறு நான்’ என்று வந்து முகம் காட்டும் ஸாம்யம் என்ன - ஆகிய இக்குணங்களை ஒவ்வொரு தீருவாய்மாழியிலும் நிரூபணம் செய்து கொண்டு, அவ்வழியாலே ஆராதனத்தின் ஸௌகர்ய இனிமைகளையும், அவனை பஜிக்கவே ‘அவனைத் தொழுதால் வழிநின்ற வல்லினை மாள்வித்து அழிவின்றியாக்கந் தருமே’ என்றபடி ஸகல பலன்களும் ஸித்திக்கும் என்பதையும், பக்தி பண்ணத் தொடங்கும் போதே ‘அங்கொடு வினை உடனே மாஞ்சும்’ என்றபடி பஜன விரோதிகள் யாவும் தொலையுமென்பதையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ‘அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி

வழிநின்று' என்றபடி முாங்கீஸ் செய்த பக்தி மார்க்கத்திலே நின்று, 'நும் இருபசையறுத்து' என்றபடி (ப்ரமன் ருத்ரன் எனும்) தேவதாந்தரங்கள் பக்கவில் பரத்வ ஶங்கையைத் தவிர்த்து, அவன் விஷயமான ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அவன் பக்கவிலே நன்றென நலஞ்செய்வது' என்றபடி அநந்ய ப்ரயோஜன பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்று, தமக்கு எம்பெருமான் மயர்வற மதிநலமருளினாப் போலே, இவரும் தம் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு அகவிருளைப் போக்கி ஜ்ஞான பக்திகளை உபதேசித்து பகவத் பஜனத்திலே மூட்டுகிறார் - முதற் பத்தில்.

இரண்டாம் பத்தால் - 'வேர் முதலாய் வித்தாய்' என்றபடி ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் சென்ற பத்திலே இவர்க்கு அறியாதனவற்றை அதாவது தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை அறிவித்தருள அதனாலே அறிவு பெற்ற ஆழ்வார், அந்த ஜ்ஞானத்துக்குப் பலனான மோகஷத்தை 'அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ' என்றபடி அப்போதே பெறுவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே 'வாழ வாடும் இவ்வாணுதலே' என்றபடி அவஸந்நராக, அந்த துக்கமெல்லாம் தீரும்படி 'கிக்கெனப் புகுந்தான்' என்றபடி எம்பெருமான் வந்து ஸம்ச்லேஷித்துப் பரீதனானான். அந்த பரீதி இவ்வராருவர் அளவிலே நில்லாதே இவரோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் வெள்ளமிட்டு, அந்தப்ரீதியாலே இவர்க்கு அவன் மோகஷத்தைக் கொடுக்கப் புகுந்தான். ஆழ்வார் அந்த மோகஷத்தை அவனுடைய ஶேவித்வத்துக்கும் தம்முடைய ஶேஷஷத்துக்கும் தகுதியாகும்படி 'தனக்கேயாக எனக் கொள்ளுமீதே' என்று நிஷ்கர்வித்தார். அதன் பிறகு, ஆஸ்ரயணீயனான அவனுக்குக் கீழ்ப்பத்தில் சொன்ன பரத்வத்தை விளக்குவதான முாயைபதித்வ ஶேஷஸாயித்வ புண்டாக்காகஷத்வ மோகஷப்ரத்வாதி கூஷணங்களை வெளியிட்டு, அவற்றுக்குப் பொருத்தமான 'கள்வா' என்றபடி வசனத்தையும், 'தீர்த்தன் உலகளந்த சேவாமேல் சேர்த்த பூந்தாமம் சிவனுமுடி மேல்' என்றபடி காட்சியையும் தர்விப்பித்து, ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசி பிறக்கைக்காக தயாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமென்ன, 'நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீர்' என்றபடி ப்ராப்யமான மோகஷத்தினுடைய ஆனந்தமென்ன, ஸம்ஸாரநிவருத்திபூர்வக மோகஷப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதனத்தினுடைய ரஸமென்ன இவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸந்ததை விதித்து, 'குதென்று களவும் கதும் செய்யாதே' என்று அதற்கு அங்கமான நிவித்தாநுஷ்டாந த்யாகமும், 'மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதீரே' என்றபடி கேழ்த்ரவாஸம் முதலானவையும் செய்ய வேணும் என்றாருளிச் செய்தார்.

மூன்றாம் பத்திலே - 'ஏழ்ச்சிக்கேடின்றியெங்கனும் நிறைந்த வெந்தாய்' 'யாவையும் யவருந்தானாய்' என்றபடி கார்ய வர்க்கங்களான ஸகல சேதநாசேதனங்களையும் வியாபித்து அவற்றிலுள்ள தோடிங்கள் அனுவளவும் தன்னை ஸ்பர்சிக்கப் பெறாதபடி

ஸர்வவ்யாபகனாயிருக்கின்ற எம்பெருமான், கீழ்ப்பத்தில் இருவருடைய ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியான ஆழ்வார் நிழகர்வித்த மோகஷத்திற்குப் பலனான தன்னுடைய தீவ்யமங்கள் விக்ரஹாநுபவத்தை 'முடிச்சோதியாய்' என்கிற திருவாய்மாழியிலே இவர்தாம் பெற்றாராம்படி செய்தவளவில், இவரும் அவ்வநுபவத்தைப் பெற்று 'நிலைப் பெற்றென்னஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே' என்றபடி தரித்து, அதனாலுண்டான உவப்பின் மிகுதியாலே 'ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வழிமை செய்யவேண்டும் நாம்' என்றபடி எல்லாவழிமைகளும் செய்யவேண்டும்படியான ஆவல் கிளர்ந்தவராய், அந்த ஆவலுக்குத் தகுதியாக அவ்வெம்பெருமான் 'புகழுநல்லொருவனிலே' காட்டிக் கொடுத்த அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசி அத்தாலே 'எம்மாணச் சொல்லிப்பாடி எழுந்தும் பரந்தும் துள்ளாதார் தம்மால் கருமமென் சொல்லீர்' என்றபடி கரைபுரண்ட ப்ரேமமுடையராய், அந்த ப்ரேமம் எம்பெருமானளவிலே அடங்கி நில்லாமல் 'தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார்தம் அடியாரடியோங்களே' என்றபடி எல்லையான பாகவத ஶேஷத்தளவும் சென்று, அந்த பாகவதர்களுக்கு நிரூபகம் பகவானுடைய வைலக்ஷண்யமாகையாலே அத்தை 'முடியானே' பதிகத்தில் 'நஞ்சமே நீணகராக இருந்தவென் தஞ்சனே' 'வாசகமேயேத்த வருள்செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே' 'கைளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை' 'கண்களால் காணவருங்கொல்' என்று அநுஸந்திக்கவே ஒரு கரணத்தினுடைய செயலை மற்றொரு கரணம் ஆகசப்பட வேண்டும்படியான பெருவிடாய் படைத்தவராய், 'வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்' என்று எம்பெருமானனயன்றி மற்று எவரையும் துதிக்கமாட்டாத தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தை வெளியிடவராய், எம்பெருமானனயநுபவிப்பதற்கு 'யான் இறையேனும் இபிலனே' 'தளர்விலனே' என்று எவ்வித இடையூறுமின்றிக்கே அபரிமிதமான ஆனந்தத்தை யடைந்தவராய், ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக் கண்டு அஞ்சிப் பின்வாங்காமல் மேல்விழுந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி 'நஞ்சினால் நினைப்பான் எவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே' என்று அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அவர்களுக்கு உபதேஶித்து, அர்ச்சிராதி கதியாலே திருநாட்டடை பெறுவிக்குமவனான் எம்பெருமான் தன்னை ஒரு சொல் சொல்லுவார் யாரோ என்று காலத்தை எதிர்நோக்கினவனாய் நிற்க, அவனைவிட்டுப் புறம்பே ஒரு சொல்லுக்கும் பாத்தம் போராத சிறுமானிடரைக் கவிபாடுவதனால் என்ன பயன்? அத்தால் ஸ்ரூபம் பெற்றிலீர்கோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள், வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் என்றபடி ஸர்வாபேசவிதுங்களையும் தருமவனே, தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியை கொடுக்குமவனைக் கவிபாடி வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறுவீர் என்று ப்ராப்தமான பகவத்விஷயத்திலே வாக்கு ஸபலமாம்படி அடிமை செய்வதே உரியதன்று உபதேஶித்து, அவர்களையும் தம்மைப் போலே கைங்கர்யபரராம்படி செய்தருள்கிறார்.

நான்காம் பத்தில், ‘முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்’ என்று கீழே எம்பெருமானுடைய வ்யாபகத்வமென்னும் குணம் சொல்லப்பட்டது. இவ்வியாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே, ‘வீற்றிருந்தேமுலகும் தனிக்கோல் செல்ல’ என்றபடி நிறம்பெறும்படியாக தன்னையொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களினுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் யாவும் தன் அதீனமாம்படி நியமித்துக் கொண்டு போருகையாலே, இப்படி ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன், தன் விஷயத்திலே ஆழ்வார் (கீழ்ப்பத்தில்) கைங்கர்யத்திலே அதிகமாகப் பாரித்தது போலே, ‘பாலனாயேமுலகுண்டு’ என்றபடி வேறு தேசங்களிலும் வேறு காலங்களிலும் கைகழிந்து போன அபதாநங்களையும் (செயல்களையும்) அந்தந்த தேச காலங்களிற் போலவே அநுபவிக்க வேணுமென்று பாரிக்க அப்படியே இவர்க்குக் கால வேறுபாடிற்குரிய ஹேதுவைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி இவரை அநுபவிப்பித்து, இவருடைய இழவைத் தீர்த்து இவருடைய தரிகரண வ்யாபாரங்களையும் போக்யமாகக் கொள்ள, ஆழ்வார் அந்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்று விரஹாவஸ்தையில் (பிரிவு நிலையில்) ‘பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தாற்கு என் பெண்கொடி ஏறிய பித்தே’ என்கிறபடி எம்பெருமானுக்கு போலியான பொருள்களையும் அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ள பொருள்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி, ‘ஒண்டொழியாள் தீருமகளும் நீயுமே நிலாநிறபக் கண்ட சதீர் கண்டு’ என்றபடி தீருநாட்டின் அநுபவத்தையும் ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தேறும்படி எம்பெருமான் பரமபுத்திலே பெரியிராப்தியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற இருப்பைக் கீட்டி யஞ்சவித்தாப் போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி அநுபவிப்பிக்க, ‘கூட்டரிய தீருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே’ என்றபடி அநுபவித்து, இப்படி முக்த லோகத்தை மாநஸமாக பெற்று, ‘உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்’ என்றபடி அதற்கு பலனான தேவதாந்தராதி விரக்தியையுடையரான இவ்வாழ்வார் ‘ஜங்கருவி கண்டவின்பம் ஒழிந்தேன்’ ‘சீற்றின்பம் ஒழிந்தேன்’ என்று ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களின் அல்பத்வம் அஸ்தீர்த்வம் எல்லைப்பட்டிருத்தல் முதலான தோஷங்களையும், ஆடு கள் இறைச்சி முதலிய நிந்தித பதார்த்தங்களாலே கூடாத்ர தெய்வங்களை பஜிப்பதன் தாழ்வினையும், ‘பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே’ என்றபடி ப்ரமருத்ராதி தேவதைகளின் அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தாமஸத்வத்தையும் வெளியிட்டு, ‘பாவிகாள்! தேவதாந்தரங்களை ஆஸ்ரயித்து அதன் பலனையும் கண்ணாக்களே! ஸர்வேஶ்வரனே ரகஷகன், அல்லாதாரடாங்களும் அவனுக்கு ரக்ஷயடுதர்கள் என்னுமிடத்தைக் ‘கண்டும் தெளியகில்லீர்’, இப்படி நீங்கள் தெளிவு பெறாமைக்கு காரணம் அவனிடப் பழக்காடி ஸம்பந்தம், அதுவிட்டு நீங்குவதற்கு உபாயம் ‘நீள்குடக்கவத்தனுக்காட செய்வதே உறுவது’ என்றபடி அவனது தீருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்தலே என்றறிந்து, அங்கனே ஆஸ்ரயித்து இதனை தப்பப் பாருங்கோள்; அவன் தீருவடிகளில் கைங்கர்யமே உங்களுக்கு சீரிய புருஷார்த்தம்’ என்று உபதேசித்து பகவத் ஸமாஸ்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார்.

ஐந்தாம் பத்தில் - கீழ் நான்கு பத்துக்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரதவம், காரணத்வம், வ்யாபகத்வம், நியாமகத்வமாகிற குணங்களால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், 'ஆ ஆ என்று அருள் செய்து' 'தானே இன்னருள் செய்து' என்கிறபடி திருக்கரையுமழியப் பெருகாற்கும் க்ருபா ப்ரவாஹமும் உடையவன். மேலும், 'அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர், எம் மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்ணர்' என்றபடி கையும் திருவாழியுமான அழகை நித்யஸௌரிகளுக்கு காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கும் ஸர்வேஸ்வரன் எங்கே! நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான நான் எங்கே! என்று தங்கள் தங்களுடைய தாழ்வை நினைத்து அகன்றுபோக நினைக்கும் மாபாவியர் தீற்தகிலும் மேல்விழுந்து அங்கீகரிக்கும்படி அருள் வெள்ளத்தையுடையவன். அத்தகைய எம்பெருமான் கீழே ஆழ்வார்க்கு தேவதாந்தர ஜஸ்வர்ய கைவல்யங்களிலே பிறப்பித்த வைராக்யத்திற்குப் பலனாக 'பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்து' என்றபடி தன்னிலையமான பக்தியைத் தொடர்ந்து வளரச் செய்ய, அந்த பக்தியையும் பாகவத ஸமாகமத்தையும் உடையரான ஆழ்வார் தாம் திருந்தத்திருந்தீன ஸ்ரீவைஷணவர்களையும் திருந்தீன தம்மையும் காண்பதற்காக வந்த நித்யஸௌரிகளையும் ச்வேத தஞ்சீப்வாளிகளான ஸித்தரையும் கண்டு 'பொலிக பொலிக' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, 'அரக்கர் அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்' என்றபடி திருந்தாத அஸூர ராசஷ்டஸ ப்ரக்ருதிகளையும் தேடிப்பிடித்து, 'நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே' என்றபடி நீங்கள் உபாளிக்கும் கேவதைகள் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தே தங்கள்தங்கள் பதவி பெற்றார்கள்; அவர்களைப் போலே நீங்களும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கப் பெறில் 'கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மீன்' என்றபடி கலியுக தோழம் உங்களுக்குத் தட்டாது; 'இரியப் புகுந்திசை பாடியென்குமிடங் கொண்டனவே' என்றபடி ஸர்வ ப்ரதேஶங்களிலும் பரவியுள்ள பாகவதோத்தமர்களை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியங்கோள் என்று பகவத் பாகவத வைபவத்தை யுபதேஶித்து திருத்தி, 'கண்ணுக்கினியன கண்ணர் தொண்ணர் எல்லீரும் வாரீர்' என்றபடி பாகவதர்களுடைய கூட்டத்தைக் காணுதல் இனிதாம்படியான ஜ்ஞானம் பிறந்தார்க்கு 'என் நெஞ்சினால் ஞாக்கிக் காணீர்' என்றபடி ப்ராப்யத்வரைக்கு அடியான பக்தியையும் உபதேஶித்து தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆறாம் பத்தில் - கீழ்ப்பத்தில் பேசின குணமாகிய பரமக்ருபையினாலே 'வானவர் வானவர்கோணாடும்' 'எழுவார் விடைகொள்வார் ஈன்துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்' 'போதறிந்து வானரங்கள்' என்றபடி நித்யஸௌரிகள், ஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தபரர், அநந்யப்ரயோஜனர், திர்யக்குகள் என்கிற வாசியின்றிக்கே அனைவரும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வசரண்யனான (எல்லோர்க்கும் புகலாயிருக்கிற) ஸர்வேஸ்வரன், 'மெய்யமர் காதல் சொல்லி' என்கிறபடி பக்தி பாரவச்யத்தாலே (ப்ரவசப்பட்ட தன்மையாலே) அநந்யகதியான ஆழ்வாருக்கு 'ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்

தந்தொழிந்தாய்’ என்றபடி தன் திருவடிகளையே நிரபேசல் உபாயமாக காட்டிக் கொடுத்தான். அங்ஙனம் காட்டிக் கொடுக்கப்பெற்ற ஆழ்வார் அவ்வுபாயத்திலே ‘நாகணமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய்’ என்றபடி விச்சேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தை ‘வைகல் பூங்கழிவாயில்’ பகவிகளை தூதுவிடும் முகத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தார். அறிவித்தும் அவனைமுந்தருளத் தாமதிக்கையாலே ப்ரணையரோஷம் உடையவரானார். அந்த ப்ரணைய ரோஷத்தை ‘அழித்தாயுன் திருவடியால்’ என்றபடி எம்பெருமான் வந்து பரிஹரித்தவாறே அவனுடைய ஸாமர்த்தியத்தை அநுஸந்தித்தார். கீழே ஜந்தாம் பத்திலே ‘பிறந்தவாற்றிலே’ ‘குணங்களைத் தாதித்துநின்று அநுபவிக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணும்’ என்று பண்ணின ப்ரபத்தியும் ‘நண்ணிநான் வணங்கப் பெற்றேன்’ என்றபடி குரவையாய்ச்சியாரிலே பலித்தது. அது பலித்தவாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி பண்ணுவதாகக் கோவினார். ஸித்தோபாய வரணம் பண்ணும்போது ‘பிதரம் மாதரம் தாராந்’ என்கிறபடி இதரங்களைப் பரித்யஜித்தேயாக வேண்டுகையாலே ‘சிறுமானிவள் நம்மைக் கைவலிந்து’ என்றபடி தாமாக கைவிட்டும், உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே ‘இழந்தது சங்கே’ என்றபடி அவை தன்னாலே போகக் கண்டும், ‘இன்றெனக்குதவா நின்ற’ என்றபடி உபேக்கித்து அகன்று போயும், ‘நெய்யமர் இன்னழிசில் நீச்சல் பாலொடு மேவீரோ’ என்றபடி ததீயர்க்கு போக்யமாய் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும், ‘பாவியேன பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ’ என்றபடி ப்ரபத்திக்கு விரோதிகளான த்யாஜ்யாம்ஶங்களை ஸவாஸுநமாக விட்டார். விட்டவைவியல்லாம் ‘பூஷை பைங்களிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் நாமங்களே’ என்றபடி தமக்குப்பற்றுகிற விழியமோக நினைத்து, ‘சாலப்பலநாள் அடியேனின்னம் தளர்வேனோ’ கூவிக் கொள்ளும் காலமின்னாங் குறுகாதோ’ என்றபடி பரம ஆர்த்தியோடே, தமக்கு உபாயமாக நினைத்திருக்கும் ‘குறளாய் அகல் ஞாலங்கொண்ட’ என்றபடி ஸர்வஸாலபமான உலகளந்த திருவடிகளை நித்யஸீரிகளும் வந்தநுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு, தவயத்தில் பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே, ‘அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா’ என்றபடி சரணம் புகுந்தார். ‘பத்துடையடியவர்’ தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவும் உபதேசித்த (ஸாத்யோபாய) பக்தியுபாயம் ‘செய்வதற்கு கடினமாயிற்றே! என்நான் செய்கேன்’ என்று சோகம் பிறந்தவர்களுக்கு ‘அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே’ என்றபடி தம்முடைய ப்ரபத்தி (ஸித்தோபாய) நின்றடையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்.

ஏழாம் பத்தில் - ‘மாயாவாமனனே’ என்கிறபடி விசித்ரசக்தி யுக்தனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை ‘அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையுமே’ என்றபடி கழனகாலமும் பிரியமாட்டாதே ப்ரபத்தி பண்ணின தம்மை, விழியங்களிலே மூடித் தன்பக்கல் சேராதபடி அகற்றுமலைவயான இந்திரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே

வைக்கக் கண்டு ‘உண்ணிலாவிய ஜவரால் குமைதீற்றி யென்னையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுக்கின்றாய்’ என்று வருந்திக் கூப்பிட்டு, தமதசை தாம் பேசமாட்டாதபடி ‘இட்டகால் இட்டகையளாயிருக்கும்’ என்றபடி தளர்ந்து ‘தோழிமீர்காள் அண்ணையர்காள் என்னைத் தேற்றவேண்டா’ என்றபடி பிறரால் மீட்கவாண்ணாதபடி சிநஞ்சு பரியுண்டவராக, அவன்தன் விஜயங்களை (ஆழியெழுவில்) காட்டி இவரை தரிப்பிக்க, அந்த தரிப்பும் (கற்பார் பதிகத்தில்) ‘அந்தோ! ஸர்வஸாலபனாய் நிர்வேஹதுக க்ருபாஞ்சுவான எம்பெருமானைத் தவிர்த்து விஷயாந்தரங்களைக் கற்று ஸம்ஸாரிகள் பாழாய்ப் போகிறார்களே!’ என்று அவர்களின் இழவை யநுஸந்தித்து பழைய ஆர்த்தியே தலையெடுத்து ‘பற்பநாபா ஓ! பற்பநாபாதா ஓ! தாமரைக்கண்ணா ஓ! தனியேன் தனியாளாவோ!’ என்று அவனுடைய அவயவங்களெல்லாம் ஸ்மருதி விஷயமாய் முன்னின்று நலிய, நோவுபட்டு, இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாக வருத்தம் செல்லச் செய்தே, ‘உபாயதூதனான உனக்கோ ஜஞான சக்திகளில் குறையில்லை, எனக்கோ ஆகிஞ்சந்ய அநந்ய கதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறையில்லை; இப்படியிருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தது எதற்காக?’ என்று கேட்க, அவனும் ‘நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் இன்பமாகத் தீருவாய்மொழி பாடுவிக்க வைத்தோங்காணும்’ என்றாருளிச் செய்ய, ‘வியாஸர் முதலான முனிவர்களும் முதலாழ்வார்களும் உண்டாயிருக்க, கவிபாட வல்லவர்களான அவர்களைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே’ என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து அதுக்கு ‘என் சொல்லிந்றபனோ?’ என்று ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணைத்தேடி ஒன்றும் காணாமையாலே நிலத்தேவர் பேரிலைவானவர்கள் குழு வணங்கும் தீருவாறான்விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடன் யெழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே தீருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்வது தவிர வேறாரு கைம்மாறில்லை என்று துணிந்து அங்குளே செய்யத் தீருவள்ளம் பாரிக்க, அப்போது எம்பெருமான் ‘இவர் தீருவாய்மொழி கேட்பிப்பதிலேயே ஊன்றியிருக்கிறாரோ அல்லது பரமபதத்திலும் ஆசை வைத்தீருக்கிறாரோ பார்ப்போம்’ என்று ‘ஆழ்வீர்! உமக்கு பரமபதம் கொடுப்பதாக இருக்கிறோம்’ என்ன ‘தீருவாறான்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்-சிந்தை மற்றொன்றின் தீற்தத்தல்லா’ என்று பரமபதத்தில் இருப்பையும் விரும்பாதபடியான ஆழ்வார், கீழே தம்முடைய உபாய நிழ்டையை வெளியிடும்படி பாங்காக நின்றவர்களுக்கு ‘வாண்ணையாயிரந் தோள் துணித்தான் சரணைந்தி மற்றொன்றிலம்’ ‘உள்ளித் தொழுமின் தொண்ண’ என்று ‘தீருவாறான்விளையே ப்ராப்யம், அங்கே எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம்’ என்று தாம் அறுத்தியிட்ட உபாய உபேயங்களினுடைய முடிவைத் தம் உகப்பாலே வெளியிடுகிறார்.

எட்டாம் பத்தில் - கீழ்ப்பத்தில் பேசின குணமாகிய ஸர்வஸக்தி யோகத்தாலே 'நல்ல கோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த' என்றபடி நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட போக்ய போகோபரண போகஸ்தானங்களை உடையவனாகையாலே ஸத்யகாமனான ஸர்வேஸ்வரனானேவன் ஆழ்வாரை தரிப்பிக்க நினைத்தான்; எதற்காகவென்னில், ஆழ்வார் கீழே தமக்குண்டான வாசிகமான அடிமையையும் மறந்து பகவதநுபவம் கிடைக்காமையினாலே 'காணுமாறு அருளாய் என்றென்றே கலங்கி' என்றபடி கலங்கி, பகவத் குணத்திலும் பகவத்ஸ்வரூபத்திலும் அதிஶாங்கை பண்ணவே (கண்ணால் கண்டு அநுபவிக்கப் பெறாமையால் கலக்கம்; 'அவர் உகந்தமர்ந்த செய்கையுன் மாயை அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்' - அவன் ஆஸ்ரித பரதந்தரன் என்பதில் சங்கை; 'இறந்ததும் நீயே யெதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோ நீயின்னோயானால், சிறந்த நின் தன்மை அதுவிதுவது வென்றநிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்' - ஸகல பதார்த்தங்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையவன் என்பதில் சங்கை; ஸம்ஸார தோஷங்களை யநுஸந்தீத்து 'நன்றுமஞ்சவன் நரகம் நானடைல்' என்று அஞ்சினாராகையாலே அச்சம்); இந்த கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் தீரும்படியாக அவரை தரிப்பிக்க நினைத்தானம் பெருமான். அதற்காக 'தாள்களையினக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த' என்று முன்தான் செய்து போந்த உபகாரத்தை ஆழ்வார்க்கு நினைப்பூட்டினான். ஆழ்வாரும் அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய் (நன்றியுடையவராய்) அதற்குப் பலனாக 'பேருதவிக் கைம்மாறா தோள்களை ஆருத்தமுவி என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்' என்றபடி ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார். அத்தாலே எம்பெருமான் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் இவர்க்குண்டான ஆத்மகுணங்களாலே 'தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய்' என்னும்படி மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய் 'ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டர்' என்றபடி ஆழ்வார் தீருவள்ளத்திலேயிருந்து அநுபவிப்பித்து, இனி மூன்று தத்துக்கு பிழைத்த இவர் வளவேழுலு, பொருமா நீள்படை, அந்தாமத்தன்பு பதிகங்களில் மூன்று விசை அயோக்யாருஸந்தானமாகிற வியாதி வந்து பரிஹரிக்கப்பட்டதால்; தத்து - கண்டம்) அயோக்யாருஸந்தானம் பண்ணி அகலாமைக்காக (ஜஞாநாநந்தமயம், அநந்யார்வும், ததியஸேஷஷத்தளவும் செல்லநிற்கும்படியான பரதந்தரமான ஸவரூபம் என்று) ஆத்மஸ்வரூப வைலகஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தான். அப்போது ஆத்மஸ்வரூபத்தீன் உண்மையை யநுஸந்தீத்த ஆழ்வார் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைக் கேட்டுக்கூற்றவர்கள் ப்ராப்யம் ஒன்றும் ப்ராபகம் ஒன்றுமாய் பிளன் ஒன்றும் பலனைடைவதற்கு வழியென்றுமாய் - பகவான் உபாயம், அவனுடைய தீவ்யதேஷம் உபேயம் என்று) இருக்கரையராய் அலையாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன தீவ்யதேஷமே ப்ராபகமும் - 'நண்ணு தீருக்கடித்தானநகரே-இடர்கெட உள்ளத்துக் கொண்மின்' என்று காட்டி அவர்களை ப்ராப்ய விளியமான்றிலேயே ஊன்றச் செய்தருள்கிறார்.

ஒன்பதாம் பத்தில் - அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே இத்தலையில் ஒன்றையும் அபேசவியாமல் 'அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழுந்தான் அளந்தான்' 'ஆவின் மேலால் அமர்ந்தான்' என்று ஸகல லோகங்களையும் பிரளயம் கொள்ளாமல் தீருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி உழிழுந்தவற்றை மீண்டுமூண்டாக்கியும், ஹிரண்யாசங்காலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தில் சேர்ந்த பூமியை விடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்து ஆளுகிறபோது எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி பிரளயம் முதலிய ஆபத்துக்களிலே உதவி ரகவிக்கும் எம்பெருமான் கீழே ஆழ்வாருக்கு ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்மஸ்வரூப யாதாத்மியத்தைக் கண்டதற்குப் பலன் ஸவஞபாநுஞபமான ப்ராப்யத்தை அநுபவிக்கை யாகையாலே அவ்வநுபவத்திலுண்டான த்வரையாலே ஒரு நிநாடிப்பொழுதும் விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல், 'தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதிவாய் திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்' 'கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்' 'வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீயொருநாள் கவுதல் வருதல் செய்யாயே' என்று பெருமாளைப் பிரிந்து பதினாலு ஆண்டுகள் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வான் அந்த அவதி கழிந்த ஒரு நாளில் பட்ட வருத்தமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி 'ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பிழைத்திருக்க மாட்டேன்' என்று தீருவடியிடம் சொல்லிவிட்ட பின்பு அவ்வாரு மாஸத்தில் பட்ட வருத்தமும், கண்ணபிரான் பசு மேய்க்கப் போக ஒரு பகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஆய்ச்சியர்கள் அவன் பசுக்கவட்டங்களின் பின்னே வாரா நிற்க கூட்டத்தின் முன்னே அவனைக் காணாமையாலே ஒரு மாலை நேரத்தில் பட்ட வருத்தமும் - இவையெல்லாம் ஆழ்வார்க்கு ஒரு ஷணத்திலேயாம்படி துழித்த த்வரைக்கு ஸ்டாக எம்பெருமான் 'நாளை வதுவைவணமென்று நாளிட்டு' என்று நாய்ச்சியாருக்கு நாளையென்று நாளிட்டாப் போலே 'மரணமானால் வைகுந்தும் கொடுக்கும் பிரான்' என்று 'இந்த ஸ்ரீவஸானத்திலே பேறு தப்பாது' என்று நாளை அவதியிட்டுக் கொடுக்க, அங்குனம் நாளிடப் பெற்று ஹருஷ்டரான ஆழ்வார், கீழ் தம் உபதேசத்தால் தீருந்தினவர்களையொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே 'கொண்ட பெண்டர் மக்களுற்றார்' என்று தொடங்கி களத்ர புத்ராதிகள் பந்துக்களன்று ப்ரளயாபத்ஸகணானவனே பரமபந்து என்றும் அவனே ரகஷகள் என்றும் அவனே போக்யன் என்றும் அவனே உபாயம் என்றும் நிரூபித்தும், 'கண்ணனல்லாலில்லை கண்டர் சரண்' என்று வித்தோபாயத்தை உபதேசித்தும், இந்த வித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்ககைக்கழியான புண்ணியம் இல்லாமையாலே இதரோபாயங்களை விடுதல் முன்னாக இதில் இழிகையில் விஶ்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தெளர்பல்யமுடையார்க்கு (மாலை நண்ணி பதிகத்தில்) 'விண்டுவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்' 'தேனைவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்' என்று அங்கஸஹிதமான பக்தியை உபதேசித்தும், அது துஷ்கரத்வம் விளம்ப்யபலம் என்று அதை அநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு 'சரணமாகும் தனதாள்

அடைந்தார்க்கல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் என்று ஸாகரமுமாய் ஸார்வாதீகாரமாய் சீரமுடிவில் பலனளிக்குமதான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும், கீதாசார்யனைப் போலே அதிகாராநுகுணமாக எல்லா உபாயங்களையும் அருளிச் செய்கிறார்.

பத்தாம் பத்தில் - ஆபத்ஸகனானவன் ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்ரகஷணார்த்தமாக பரிக்ரஹி க்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலமாயிருக்கும் தீவ்ய தீருமேனியோடே வந்து தோன்றி, தன்னடியார்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன் தீருடிவகளைக்கீட்டி அநுபவிக்கப் பெறாமையாலும் படும் சூன்பத்தைப் போக்குமியல்வினன் அன்றோ. (கீழ்ப்பத்தில்) ஆழ்வாருடைய த்வரைக்குத் தக்கபடி நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்கு பலன், அர்ச்சிராதீக்கதியாலே பரமபத்திற்கு ஏற்போகை யாகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமனான தீருமோகவர் எம்பெருமான் பதினெட்டு நாடனை வழித்துணையாகப் பற்றி, 'மீள்கீன்றுதில்லை பிறவித்துயர் கழந்தோம்' என்றபடி இனி பேற்றில் தடையில்லையென்று தமக்குள் நிஸ்சயித்து இவர், இதுகாறும் மறைத்து வைத்த மற்றைய அர்த்த விஶேஷங்களையும் வெளியிட வேண்டும்படியான தயையானவாறே, ப்ரதம உபதேச பாத்ரமான தம் தீருவள்ளத்திற்கு 'பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனே' 'வாழி மனமே கைவிடேல்' என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, தம்மைப்போல் பவ்யரான ஸ்ரீவெஷ்ணவர்களுக்கு 'கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்து இங்காடுதும் கூத்தே' 'எண்ணுமின் ஏந்தை நாமம்' 'பேசுமின் கவசமின்றி' 'படமுடையரவில் பள்ளி யயின்றவன் பாதம் காண' 'அணந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே' என்று கர்த்தவ்ய ஸ்மர்த்தவ்ய வக்தவ்ய தூர்ண்டவ்ய வஸ்தவ்யாதீகளை வெளியிட்டு, முதற்பத்திலே 'பிணக்கற அறுவகை' என்னும் பாசுரத்தில் உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை 'சார்வே தவளநரி'யோடே உபஸம்ஹாரித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு 'தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாட்டே' 'குணை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெந்தியானே' என்கிறபடி ஸாகரமாக ஆஸ்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கரியங்களிலே தமக்கு தோள்தீண்டியானவர்களை 'செஞ்சாற கவிகாள்' என்றழைத்து 'உயிர்காத்து ஆடசெய்மின்' என்று 'அவனுடைய சீல குணத்திகைப்பட்டு அமுந்திப் போகாதே உங்கள் உயிரை நோக்கிக் கொண்டு அடிமை செய்யப் பாருங்கோள்' என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலையும் காட்டனார். தும்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம் தீருமேனியில் அதிவியாமோஹும் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு 'பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் ப்ரக்ருதி மானாங்கார மனங்களான உண் மாமாயை மங்கவொட்டு (மங்க இசை) என்று தன் சீர்த்தின் தோஷங்களை உணர்த்தி, பின்னர், தமக்குப் பரதந்த்ரனாய்த் தம்மைப் பரமபத்திற்குக் கொண்டு போவதாக மிகவும் ஆதரம் பண்ணுகிறவனை நோக்கி 'இன்றென்னைப் பொருளாக்கி' என்கிற பாசுரத்தாலே இன்று இப்படி நிர்வேஹதுகமாக விழயீகாரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேசுவித்திருந்ததற்கு ஹேது சொல்ல வேண்டும் என்று மதிபிடித்துக் கேட்க, அவனும்

கிந்தியவஸ்யதை முதலான காரணங்களைச் சொல்ல எண்ணி, அதுவும் நம் அந்நெமன்று அறியும் ஸர்வஜ்ஞரான இவர்க்கு போக்கடி சொல்லுகை அரிதென்று விடை கூறாதவனாய், அர்ச்சிராதி கதியென்ன, ஆதிவாஹிக ஸத்காரமென்ன, திவ்யதேச ப்ராப்தியென்ன, அங்குள்ளாருடைய பஹாமாநமென்ன, ஆனந்தமயமான ஆஸ்தானத்தில் இருப்பென்ன, பகவச்சரணாரவிந்த ப்ராப்தியென்ன ஆக இவ்வளவும் காட்டிக் கொடுக்க, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மானஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே அத்தை உள்ளபடி ப்ராபிக்க வேணுமென்று பதறி 'தீருவாணை நின்னாணை கண்டாய்' என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்க, 'சேஷ்டுதரான நீர் ஷேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்க வேணுமேயொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத் தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையாலே இது பெறா ஆணை காணும் என்ன, அதற்கு ஆழ்வார் 'நேசம் செய்துன்னோடென்னை உயிர்வேறன்றி ஒன்றாகவே கூஞ் செய்யாது கொண்டாய்' என்று தொடங்கி 'முதல் தனிவித்தேயோ' என்கிற பாசுரமளவாக எம்பெருமான் வாய் தீரக்கவாண்ணாதபடி கோடிகளைச் சொல்லி, தாம் இட்ட ஆணை பெறா ஆணையன்று என்று ஸாதித்தார். இவ்வளவும் பேசுகைக்குக் காரணம் 'அதனில் பெரிய வென்னவா' என்னலாம்படி தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்ல ஆழ்வாரது பரமபக்தியே. அதுவும் அந்பமென்னலாம்படி மிகப் பெரியதாயிருந்தது எம்பெருமானது அபிநிவேசம். இப்படி தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் மிகச் சிறிதென்னும்படி எம்பெருமான் கரைப்புரண்ட அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் போக்கினபடியை எல்லோருமறிய வெளியிட்டாராயிற்று.

யத்_३கே_३ ஸஹஸ்ர மபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம்
 நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸஸர்ஸ் க_२ சக்ர:_१
 யந்மண்ட_३லம் ஸ்ருதிக்தும் ப்ரணமந்தி விப்ரா:
 தஸ்மை நமோ வகுளக்டு_४ ஏனை பு_५ஸ்கராய॥

(ஸர்யனுடைய ஆயிரம் கிரணங்கள் வெளியிருளைப் போக்குவது போல் யாவரொரு ஆழ்வாருடைய ஆயிரம் பாசுரங்கள் ஸகல சேதநர்களுடையவும் அகவிருளைத் தொலைக்கின்றனவோ, ஸர்யனிடத்தில் நாராயணன் சங்கு சக்கரங்களோடு கவிழிளங்குவது போல் அப்பெருமான் யாவரொரு ஆழ்வாரிடத்தில் அவ்விதமாகவே உறைகின்றானோ. வேதப்ரதிபாத்யமான ஸர்ய மண்டலத்தை அந்தணர்கள் வணங்குவது போல் யாவரொரு ஆழ்வாருடைய தீவ்ய ஸ்தலம் செவிப்பட்டவுடனே பரமபாகவதர்கள் கையெடுத்து கும்பிடுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாராகிற ஸர்யனுக்கு வணக்கமாகுக)

ப்ராங்குஶாஷ்டகம் - 4

திருப்பாவை ஜீயர்

ஆழ்வார் திருமகளாராண்டாளின் ப்ரதம ப்ரபந்தம் திருப்பாவை. வக்தரு வைலசூடன்யம், ப்ரபந்த வைலசூடன்யம், ப்ரதிபாத்ய வைலசூடன்யம் என்ற மூன்று சிறப்புகளும் இதில் பூர்ணமாகவுண்டு. ஆழ்வார்கள் பதின்மருக்கும் ஞானப் பெண்ணாகப் பிறந்த ஆண்டாள் அருளிச் செய்த இப்பிரபந்தம் ‘வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ்’ என்று கொண்டாடப் படுகிறது. ஸகலவேத ஸாரமான இதில் அதிமாத்ர ஈடுபாடுடையவர் ஸ்வாமி எம்பெருமானார்.

திருப்பாவை ஸ்ராயிரப்படி அவதாரிகையில் ஜநந்யாசார்யர் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை குறித்து எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த வார்த்தையொன்றை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். எம்பெருமானாரை ‘இருரு திருப்பாவைக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்யவேணும்’ என்ன, ‘திருப்பல்லாண்டுக்கு ஆள் கிடைக்கிலும், திருப்பாவைக்கு ஆள் கிடையாது. மோவாயெழுந்த முருடர் (மீசை முளைத்த ஆண்கள்) கேட்கைக்கு அதிகாரிகளல்லர்; முலையெழுந்தார் (பெண்கள்) கேட்க வேணும். அவர்களிலும் எம்பெருமானைத் தாங்கள் அநுபவிக்கவேணும் எனும் பரிவுள்ள பிராட்டிமார்க்கும் கேட்க நிலமல்ல; பல சொல்லியென? பத்து ஆழ்வார்களுடைய ஸாரடு, தெயான தானே சொல்லித் தானே கேட்குமித்தனை’ என்றாருளிச் செய்தார். பக்தி மிகுந்த பத்து ஆழ்வார்களுக்கும் ஒரு ஸந்ததியாக வந்தவதாகும் ஆண்டாள் தானே சொல்லி, தானே கேட்கவேணும். அதாவது நாச்சியார் ஒருவரே திருப்பாவைக்கு அதிகாரி என்றபடி.

எம்பெருமானார் தனமும் மாதுகரத்திற்கு (பிகைஷக்கு) எழுந்தருளும்போது திருப்பாவையை அநுஸந்தித்துக் கொண்டே எழுந்தருள்வராம். அதனாலேயே உடையவருக்கு ‘திருப்பாவை ஜீயர்’ என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். திருப்பாவை 3000ப்படி மற்றும் 6000ப்படி ‘உந்துமதகளிற்றன்’ பாகுர வ்யாக்யானத்தில் ‘எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்திருக்கும் பாட்டு’ என்றாருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. மூவாயிரப்படி அரும்பதவுரையில் இவ்வாக்யத்துக்கு விளக்கமும் காணப்படுகிறது. எம்பெருமானார் மாதுகரத்திற்கு பெரிநம்பி திருமாளிகைக்கு திருப்பாவை அநுஸந்தானத்துடனே எழுந்தருள, அப்போது திருக்காப்பு சாத்தியிருந்ததாலே அநுஸந்தானத்தைக் கேட்டு நம்பியின் குமாரத்தி அத்துழாய் திருக்காப்பு நீக்கினவளவிலே இப்பாட்டாக ‘நப்பின்னைப் பிராட்டி’ என்று நினைத்து மோஹித்தார் (தெண்டனிட்டார்). அத்துழாய் நம்பியிடம் நடந்ததைச் சொல்ல, நம்பி எம்பெருமானாரைப் பார்த்து ‘சீயா உந்துமதகளிற்றன் அநுஸந்தானமோ? என்று கேட்டாக ஜதிஹ்ரயம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. வார்த்தாமாலை (206)ல், திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாளிகை வாசலில் அவர் குமாரத்தி தேவகி நாச்சீ ஶார் வந்தவிடத்து நடந்ததின்த நிகழ்ச்சி என்று காண்கிறது. எம்பெருமானார் பாகுரத்திலே ஈடுபாட்டாலே மோஹித்தார் என்னுமளவே இங்கு விவகைவிதம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் விஷயம்: வேதவியாச பகவான் இயற்றியருளிய ப்ரஹ்மகுத்தீரத்தில், நாராயண வாஸாதேவ விஷ்ணு ஶப்தங்கள் இல்லை, கைங்கர்ய ப்ரஸ்தாவம் இல்லை, ஶேஷத்வ பாரதந்தர்யம் என்பவை காணக்கிடைக்க மாட்டா. ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களோ அர்ச்சாவதாரமோ தலை காட்டா. ப்ரபத்தியைப் பற்றி ஆவற்றில் ஒரு வாசகமும் இல்லை; ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி என்பவள் எவ்வளவு தேஷணாலும் ஸேவை ஸாதிக்க மாட்டாள்; பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைப் பற்றிய அநுபவங்களும் அவற்றில் இல்லை. அந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு - வேதாந்த ஸாரம், வேதாந்த தீபம், ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்னும் மூன்று வ்யாக்யானங்களை அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரும் முற்கவரிய ஏழு விஷயங்களை அவற்றில் குறிப்பிட்டு உரையிடத் துணியவில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்திற்கு இன்றியமையாத இவ்விஷயங்களை ப்ரஹ்மஸூத்ரவுரைகளில் குறிப்பிட முடியாத குறை தீர்வே அவ்விவம்பெருமானார் கத்யத்ரத்தை அருளிச் செய்தார். அம்மூன்று கத்யங்களிலும் முற்கவரிய ஏழு விஷயங்களின் ப்ரஸ்தாவம் உள்ளமை அவற்றில் கண்டு கொள்ளலாம். மேலும் எம்பெருமானார் 'திருப்பாவை ஜீயர்' என்று புகழ் பெற்றவர் ஏன் தெரியுமோ? திருப்பாவையில் அவருக்கு ஊற்றும் அதீகம். அது எதனால் என்றால், ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாத முற்கவரிய விஷயங்கள் அனைத்தும் திருப்பாவையில் உள்ளதால்தான்.

மேலும், திருப்பாவைக்கு உள்ளுறைபாருள் எம்பெருமானாரே யாவராதலால் இவர் திருப்பாவை ஜீயராகிறார் என்றும் ஸாதிப்பர். அதாவது திருப்பாவையின் ஒவ்வொரு பாகரத்திலும் எம்பெருமானாரை சிந்திக்க வேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந்துள்ளன என்று நிர்வஹித்துள்ளார். ஆண்டாள் அவதரித்ததோ பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பு. எம்பெருமானார் அவதார காலமோ ஓராயிரம் காலத்திற்கு முன்புதான். இப்படியிருக்க ஆண்டாளுடைய தீருவாக்கில் எம்பெருமானாரைப் பற்றிய விஷயங்கள் எப்படி வர முடியும். இது ஸம்பாணிதமாகத் தோன்றவில்லையே யென்னில் அஜ்ஞாநம், அந்யதாஜ்ஞானம், ஸம்சயம், மறப்பு இவற்றையுடைய நம்மால் இன்று நேற்று நடந்த விஷயங்களைக்கூட உள்ளபடியரிந்து உரைக்கவியலா. அறிவில் சிறந்த முன்னோர்களையும் அவ்விதம் எண்ணிவிடலாமோ? அதீந்த்ரியங்களான விஷயங்களையும், பல்லாயிரமாண்டுகளுக்குப் பிறகு நிகழவிருக்கும் விஷயங்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கணியாக காட்டிக் கொடுக்குமாற்றல் படைத்தவர்களன்றோ ஆண்டாள் போல்வார். உத்தரராம சரிதத்தில் பவடுதி மஹாகவியின் ஒரு சுலோகம் - லௌகிகாநாம் ஹி ஸாதாநாம் அர்த்தம் வாகநுவர்த்ததே! ரிஷிணாம் புநராத்யாநாம் வாசம் அர்தோநுதாவதி! இதன் கருத்து: நடந்த விஷயங்களைச் சொல்லவல்லவர்கள் லௌகிக ஸாதுக்கள்; மஹர்ஷி கல்பர்களான முன்னோர்களோவனில், அர்த்தத்தை நிதானித்து சப்தத்தை

ப்ரயோகிக்காவிட்டனும், அவர்கள் வாய்வழியே வந்த சொல்லைப் பின்பற்றி அர்த்தம் தொடர்ந்து செல்லும். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தமஸா நதிக்கரையில் ஆனும் பெண்ணுமான இரண்டு க்ரெளாஞ்சு பசுவிகள் ரமித்துக் கொண்டிருக்க, வேடனோருவன் ஆண் பசுவியை அம்பெறிந்து கொல்ல, அந்த வேடனை சபிப்பதாக வால்மீகி மஹாவழி வாக்கில் வெளிப்பட்ட 'மாநிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் தவம் அகம: சாஸ்வதீஸ் ஸமா:' எனும் ஸ்லோகம், (மந்தோதரியும் இராவணனுமாகிற) ராகஷஸ மிதுனத்தில் இராவணனை வதம் செய்த பெருமாளுக்கு மங்களாசாஸ்நமாவும் அமைந்ததிறே. ஆளவுந்தார் ஸதோதர் ரத்னத்தில் (சுலோ. 20) 'விதயச்ச வைதீகாஸ் தவதீய கம்பீர மநோநுஸாரினை' (சாஸ்தர விதிகளும் உன் பக்தர்களுடைய ஆழந்த திருவள்ளக் கருத்தைப் பின் செல்கின்றன) என்றருளிச் செய்தார். ஆக, பிற்காலத்து விரையங்கள் முன்னாலே ஆண்டாளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எனும் சங்கை வேண்டா, ஸ்வாமியின் நிர்வாஹத்தை சில பாசுரங்களுக்காகிலும் ஸங்க்ரஹமாக குறிப்பிட்டு இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்ய விழைகிறேன்.

மார்கழித் தீங்கள் - 'மதி நிறைந்த நன்னாள்' என்பதற்கு சந்தீரன் நிறைந்த நன்னாள் - பரிபூர்ண சுக்லபக்ஷி என்பது ஒரு பொருள், மதி - ஞானம். அது நிறையப் போகிற நல்ல நாள் என்பது உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானார் அவதரித்த நாள் இருள்தருமா ஞாலத்தவர்களுக்கு ஞானம் நிறைவுதற்கு ஹேதுவான நன்னாளிறே. யதிராஜ சந்தீரன் தோன்றிய நன்னாள் என்னவுமாம். சித்திரைத் தீங்கள் மனிஷர்க்கு முதல் மாதம்; மார்கழித் தீங்கள் தேவர்களுக்கு முதல் மாதம் எனும் பொருத்தமுமுள்ளது.

இங்கியல்களாந்த உத்தமன் - 'ஞானங்களிந்த நலங்கொண்டு 'இத்யாதி நூற்றாதி'ப் பாசுரங்களின் படியே எம்பெருமானைனவிட ஒங்கி அதிசயித்து, உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்ட உத்தமர் ஸ்ரோமாநுஜர் ஒருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றும் சொல்லாதவர் அதமர். நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தும் கருணையினால் தானே சொல்லுமவர் உத்தமர். 'பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறும்' என்று பேசிவரம்பறுத்த எம்பெருமானார் உத்தமரே.

கீகிசென்றேங்கும் - (கலந்து பேசின பேச்சரவும்) பூர்வாச்சார்ய ஸீக்திகளோடே கலந்திருக்கும்படி (அவற்றுக்கு முரண்படாதுபடி) ஸ்ரீ ஸீக்தியருளிச் செய்தவர் எம்பெருமானார். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே 'ப₄க₃வத்₃ போத₄ ஆயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் பு₃ரஹ்மஸீத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிகவிபு: தந்மதாநுஸாரேண ஸீத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே' புகவுத் போதாயந்ராஸ் ஆருளிச் செய்யப்பட்ட மிக விரிவான ப்ரஹ்மஸீத்ர வ்ருத்தியை பூர்வாசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹித்தருளினார்கள்; அவர்களுடைய பரம்பரையில் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ள அர்த்தங்களை யநுஸரித்தே வ்யாக்யாநம் செய்கிறேன்) என்று

ப்ரதீஜ்யை செய்தவர் ஸ்வாமி ஒருவரே. அன்றியும் ‘கலந்து பேசுவதாவது’ வடமாழி தென்மொழிகளைக் கலந்து மணிப்ரவாளமாகப் பேசுவது. ‘எதிராசர் பேரருளால்’ என்று மணவாள மாழுனிகளுளிச் செய்தபடி முதலில் அவதரித்த (பிள்ளான் அருளிய) தீருவாறாயிரப்படி ஸ்வாமி கற்பித்த நடையே யன்றோ.

தூமணி மாடத்து சுற்றும் - (மணிக்கதவம் தாள் தீறவாய்). மணியென்று ரத்தினத்திற்குப் பெயர். கதவு என்பது பதார்த்தங்களை சேமித்து வைப்பது. ஸ்வாமி நவரத்தினங்களாக அருளிச் செய்த ஒன்பது க்ரந்தங்களே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது. அவற்றைத் தீறக்க வேணுமென்றது - அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் எங்களுக்கும் நிலமாம்படி விளக்கியருள வேணுமென்றபடி.

கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் - (கற்று) ‘சொல்லார் தமிழாரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்குமெல்லையில்லா வறநெறியாவும் தெரிந்தவன்’ என்ற நூற்றாலீப் பாசுரப்படியே எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று; (கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து) ‘பஞ்சாசார்ய பதாஸ்ரிதः’ என்று சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட் கொண்டு நன்றாகக் கறக்குமாசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஈத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உய்ந்தவர் ஸ்வாமி. (செற்றார் தீறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்) எம்பெருமானை நீர்க்குணனென்றும் நீர்விபூதிகளென்றும் நீர்லக்ஷ்மீகளென்றும் தீவ்யமங்கள் விக்ரஹகுந்யனென்றும் சொல்லுமவர்கள் - செற்றார்; அவர்களுடைய தீறலழிய - வாக்குமிகுக்குத் தொலையும்படியாக, தீசைதொறுமெழுந்தருளி வாதுப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி.

கணாத்திளங்குறையுமை - இதில் நற்செல்வன் என்றது லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: என்றபடி. ‘லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: என்னப்பட்ட இளையபெருமாளேயன்றோ இளையாழ்வாராகத் தீருவவதரித்தது. அவர் ‘அஹும் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி’ என்று விபவாவதாரத்தில் அடிமை செய்யப் பெற்றார். இவர் ‘நித்ய சிங்கரோ படுவாநி’ என்று அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப் பெற்றார்.

எல்லையினங்கிளியே - (உனக்கென்ன வேறுடையை) உமக்கு மட்டும் அஸாதாரணமான பெருமை என்னே? என்று வியந்து கூறுகிறபடி. ஸ்வாமிக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும் ஶ்ரீமந்நாதமுனிகளும் ஆளவந்தாரும் நம் தர்சனத்திற்கு நீர்வாஹகர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ‘நம்மாழ்வார் தரிசனம்’ என்றோ, ‘நாதமுனிகள் தரிசனம்’ என்றோ ‘ஆளவந்தார் தரிசனம்’ என்றோ வ்யவஹாரம் வாராமே ‘எம்பெருமானார் தரிசனம்’ என்றே வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்து வருகைக்கீடான ஸ்வாமியின் அஸாதாரணப் பெருமை இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. (மாற்றாறை மாற்றழிக்க வல்லான்) ‘பாஷண்ட₃ த₃ருமஷண்ட₃ த₃வதுஹநச் சார்வாக ஶைலாசநி: பெ₃ளத்த₄ த₄வாந்த நிராஸ வாஸருபதிர்

கைஞ்சோப₄ கண்ம₂ரவு: மாயாவாதி₃ பு₄ஜங்க₃ ப₄ங்க₃ க₃ருட₃:' 'தற்கச் சமணாரும் சாக்கியப் பேய்களும் நீசரும் மாண்டனர்' இத்யாகிகள் நினைவுக்கு வரும்.

கூடாரை வெல்லும் சீர்க்கோவிந்தா - யக்ஞமூர்த்தி போல்வரான பலபல அத்வைதிகள் முதலிலே ஸ்வாமியோடு எதிரம்பு கோப்பவர்களாய் (கூடாதவர்களாய்) இருந்து பிறகு கூடினவர்களாய் ஸ்வாமிக்கு வெற்றியை தந்தனர். அவர்களை வெல்லுவதற்கு உறுப்பாயிருந்த சீர்க்களையுடையவர் ஸ்வாமி. அதாவது வைதுஷ்யம் மட்டுமல்ல; தீவ்யமங்கள் விக்ரஹ குணங்களும் தீவ்யாத்ம குணங்களும். ஸ்வாமியின் வழிவழகை ஸேவித்த மாத்திரத்திலேயே ஈடுபட்டவர்கள் பலர். (கோவிந்தா) பசுக்களை மேய்ப்பதனாலே கண்ணன் கோவிந்தனாயினன். 'கே₃ா' எனும் வடசொல் நாநார்த்தமாகையாலே ஸ்ரீ ஸௌக்தியையும் சொல்லக்கடவுது. 'யூத் கே₃ா ஸஹஸ்ரமபறந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம்'. ஸகல ப்ரமாணங்களையும் 'பி₃பேத்₄யல்ப ச்ருதாத்₃ வேதே₃ா மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி' என்னும்படியான பீதியைப் போக்கி ரசவித்தமையாலே ஸ்வாமியும் கோவிந்தர். பசுப்ராயர்களான நம்மைக் காத்தவர் என்றுமாம்.

சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்து - 'எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம்', 'உனக்கே நாமாட் செய்வோம்' என்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கியே சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் 'இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவியான் வேண்டேன்' என்றும் 'அடுதலால் பிறவி வேண்டேன்' என்றும் புநர் ஜந்மத்தை வெறுத்துப் பேசுவர்கள். நாம் அப்படி வெறுக்க வேண்டா. எத்தனை ஜந்மங்களும் யதேஷ்டமாக நேரட்டும்; நேருகிற ஜந்மங்கள் தோறும் தீப்போது நமக்கு வாய்த்திருப்பது போலவே எம்பெருமானார் தீவ்யஸௌக்தி ஸாதைகளையே பருகும் பாக்கியம் வாய்த்திருமானால் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்கெதற்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினாயிரம் பிறப்பும் எடுப்போம். அதற்கு சளைப்போமல்லோம்; ஆனால் அப்பிறவிதோறும் (உன்றன்னோ டுற்றோமே யாவோம்) 'இராமாநுசனாதியார்' எனும் விருதுக்கு லோபமின்றிக்கேயிருக்கக் கடவோம். (உனக்கே நாமாட் செய்வோம்) வடுகெநம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவோம். நமக்கு புனர்ஜனம்மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் ப்ராப்தமாய் விடுமானாலும் 'கண்ணனைக் காட்டுத் தரினும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்' என்ற அமுதனாரின் அநுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவுது நமக்கு.

வங்கக் கடல் கடைப்பந்த மாதவனை - திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக் கடல் கடைப்பந்த மாதவன்தான் ஸக்ஷயதூதன். திருப்பாவை ஜீயரன்ற திருநாமத்திற்கேற்ப எம்பெருமானாரையே ஸக்ஷயதூதராகக் கொண்டால், 'நிர்மத்தய ச்ருதி ஸாக்ராத்' என்றும் 'நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்' என்றும் கடலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட

உபய வேதங்களையும் திருநாவின் மந்த்ரத்தால் கடைந்து 'வசஸ்ஸாதாம் ஸாமநஸோ பெளமா: பிபந்த்வந்வஹம்' என்று ஸ்வாமி தாமேயருளிச் செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அமுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. (இங்கு ஜிப்பரிச்ரைப்பாரி) இங்ஙனமே முப்பது பாக்ரங்களும் எம்பெருமானார் பெருமையைப் பேசுவதேயென்றும், இது பட்டர்பிரான் கோதை திருவள்ளமுகந்ததேயென்றும் எடுத்துரைக்குமவர்கள். (செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத்திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்பறுவரி பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து' என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே ஸாக்ஷாத் மீமந் நாராயண அவதாரமான எம்பெருமானாருடைய திருவருளை எங்கும் பெற்று 'அம்ருத ஸாக்ராந்தர் நிமக்ஞ ஸர்வாவயவஸ் ஸாக்மாளீத' என்றபடி ஆனந்தமாகிற அம்ருத ஸாகரத்துள்ளே முழுகின ஸர்வாவயவயங்களை உடையவராய்க் கொண்டு ஸாகமே வர்த்திக்கப் பெறுவர்.

கோதா தேவ்யம்ருத துவநி

கஷதிதல க்ருதஜநி ஜநக ஸ்தாவத் நிஜபித்ரு விரசித துளளி வநோத்தே₂
ஹரிரிஹு மமபதி தீதித்ருட சித்தே ஜயஜய யதி₃பதி ஸஹஜநி கோதோ||
மமகுச யுகமித மவரஜ நார்ஹும் கது₂மபி நபடு விது முசித மிதிஹ
ப்ரகடித நிஜத்ருட மஹித மநஸ்கே ஜயஜய யதி₃பதி ஸஹஜநி கோதோ||
பது₃யகு₃ நதஸா கணநுக கீர்த்தே நிஜகச விநிஹித ஸாமஹ்ருத காந்தே
விடது₃ல ஶயஹரி ஸஹஸ்ய நார்ஹே ஜயஜய யதி₃பதி ஸஹஜநி கோதோ||
வநகிரி பதிஹரி ஹ்ருதய நிழண்ணே வ்ருஷ்டி₃ரி வரபதி பது₃யகு₃ லீநே
பணிபதி ஶயஹரி ஹ்ருது₃ய ஹரோக்தே ஜயஜய யதி₃பதி ஸஹஜநி கோதோ||
வரஜபதி வஸாஸாத பரிணய காமாத் புஹரவித க்ருதித்தி விரசந வ்ருஷ்டே
வரஜபுவி யுவதீஷா நிவரித மநஸ்கே ஜயஜய யதி₃பதி ஸஹஜநி கோதோ||
விதி₃ஸிவ ஸாரபதி நதபது₃ யகு₃மே நிஜத்ரு ருசிஹ்ருத முராபி சித்தே
ஜலது₄ர ஸமருசி ஹரிதநு ஸக்தே ஜயஜய யதி₃பதி ஸஹஜநி கோதோ||
வநபுவி விகளித ஸாமததி த்ருஷ்டயா நிஜஹ்ருதி ஸமுதித விக்ருதி புலேந
புஹரவித₃ விலபந கலுவித சித்தே ஜயஜய ஹரிபரி ணயகரகோதோ||
கரிகு₃ரி சிகரக₃ வரத₃ பதாம்பே₄ ருஹயுக விநிஹித நிஜஹ்ருதி₃து₃ாஸே
தீசத்ருஸ மநுதிந மநிஸ மஜஸ்ரம் மம குத்ரளிகலு முநிவர தநயே||
அண்ணாங்கரார்ய ரசிதோ கோதாதேவ் யஷ்ட காத்மக:
அம்ருதது₃வநிர் ஆர்யாணாம் அஸ்து கர்ண ரஸாயநம்||

- மீண்டும் ஸ்வாமி

பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்

ஹீய: பதியான ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரளை காலத்தில் அசேதன ப்ராயமாகவிருந்த நமக்கு ஸ்ரூஷ்டி காலத்தில் ஶரீர இந்தரியாதிகளைக் கொடுத்து, இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் நாம் ஸந்மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு ஹேதுவாக இருட்டறையில் விளக்கு போலே ஶாஸ்த்ரங்களையும் தந்தருளினன். அந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் யாவும் 'தாஸ டி' தாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந:' என்கிறபடி ஹீமந் நாராயணன் ஒருவனே ஸர்வ ஸ்வாமி, ஸர்வ ஶேஷி; ஜீவராசிகள் அனைத்தும் அவனுக்கு ஶேஷபூதர்கள் (தூஸர்கள் - அழைமப்பட்டவர்கள்) என்று ஒருமுகமாகப் பறை சாற்றுகின்றன.

எம்பெருமான் நமக்கு, 'தாயாய் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்' என்கிறபடி ஸர்வவித பந்துவாயிருப்பவன். ஆயினும் அவனை நாம் அனுகும்போது நேராக அனுகுதல் கூடாது. ஏனினால், நாம் செய்துள்ள குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு அவன் நம்மை புறம் தள்ளக்கூடும். ஆக, 'வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் தீருப்பாதம் பணிந்து' என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே ஜ்ஞானம், அநுட்டானம் நிரம்பிய ஓர் ஆசார்யனை முன்னிட்டே பற்ற வேணும். ஆஸ்ரயணம்-அடைதல், ஸம்யக் ஆஸ்ரயணம் - செம்மையாக அடைதல். யாரை அடைதல் - எம்பெருமானை. செம்மையாக அடைதலாவது தானே நேரே செல்லாமல் ஓர் ஆசார்யனை முன்னிட்டுக் கொண்டு எம்பெருமானை அடைதல். ஆக, ஓர் ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்து அவன் மூலமாக எம்பெருமானை அடிபணிதல் ஸமாஸ்ரயணமாகிறது. ஆசார்யனால் க்ருதக்ருத்யனாகச் செய்விக்கப் பெறுதல் ஸமாஸ்ரயணம்; பகவதாஸ்ரயணத்தில் பர்யவளிதம். ஜ்ஞானமனுட்டானமிலை நன்றாகவே உடையனான குருவை அடைந்தக்கால் மாநிலத்தீர் தேனார் கமலத் தீருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தம் தரும் - என்று உபதேசரத்தீன மாலை. ஸேனை முதலியார் தீருப்புளியாழ்வாரடியில் ஆழ்வாருக்கு தீருவிலச்சினைகளை ப்ரஸாதித்துப் போனதாக சரித்ரம்.

இப்படி ஓர் ஆசார்யனைப் பற்றும் போது, ஒருவன் தன் குலக்ரமமாக வந்த ஆசார்யனையே ஆஸ்ரயிக்க வேணும். ஆசார்யனை மாற்றி வேறொரு ஆசார்யனிடம் செல்லுதல் கூடாது. தன் குலகுருவான வசிட்டரை விட்டு விசுவாமித்திரரை ஆஸ்ரயித்த திரிசங்குவின் நிலை என்னவாயிற்று என்பது எல்லோருமறிந்த விஷயம். ஆக தன் குலக்ரமமாக வந்த ஆசார்யனை அனுகியே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் (ஜந்து நற்காரியங்கள்) செய்துகொள்ள வேணும். பரம்பரை ஆசார்யன் தெரியாவிட்டோ, புதிதாக ஹீவைஷ்ணவனாக விரும்பினாலோ தனக்கு அந்தரங்கரான ஹீவைஷ்ணவர் காட்டிக்

கொடுக்கும் ஆசார்யனையெட்டது பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இதன் மூலமே வைஷ்ணவ ஜந்மா ஏற்பட்டு எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமும் பகவத் ஸம்பந்தமும் கிடைக்கப் பெறுகிறோம்.

ஆசார்யன் சிவ்யனை எம்பெருமானிடம் அழைத்துச் சென்று ஸாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிடச்செய்து எம்பெருமானிடம் ‘இவன் ஹ்ரைவஷ்ணவன்; ராமானுஜீயோனி - எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெற்றவன்; இவன் தேவரீடித்தீல் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறான், சரணாகதனான் இவனுக்கு அடைக்கலம் தந்து, இவனிடம் ஸகலவிதகைங்கர்யங்களும் கொண்டு இவனை அநுக்ரஹிக்க வேணும்’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். இப்படி ஆசார்யன் நமக்காக எம்பெருமானிடம் புருஷகாரம் (சிபாரிசு) பண்ணி அவன் தீருவடிகளில் நம்மை சேர்ப்பிக்கிறான். இதுவே நாம் செய்யும் ப்ரபத்தி (சரணாகதி). அதாவது ‘எம்பெருமானே உபாயம்’ என்பதில் உறுதி.

பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களாவன - தாப:புண்ட்ரஸ் தத₃ா நாம மந்த்ரோ யாக₃ ஶ்ச பஞ்சம: என்கிறபடி தாபம், புண்ட்ரம், நாமம், மந்த்ரம், யாகம் எனும் ஜந்து நந்தாரியங்கள். இதனை வேத இதிஹாஸ புராணங்கள், பராசர ஸம்ஹிதை, பாஞ்சராத்ர ஆகமம் முதலானவை வலியுறுத்திச் சொல்கின்றன. முதலில் சுத்திக்காக பஞ்சகவ்யத்தை தந்து, பின் புண்யாஹ்வசநம் செய்து அத்தீர்த்தத்தால் ப்ரோகவித்து, விஷ்வக்ஷேந ஆராதனத்திற்குப் பிறகு சிவ்யன் கையில் ரகஷாபந்தனம் செய்து, பின் அக்னியை வளர்த்து தீருவஷ்டாக்ஷரம், விஷ்ணு காயத்ரி, பஞ்ச ஸோக்தங்கள், ஸாதர்ஷன மந்த்ரங்கள் கொண்டு ஹோமம் செய்யப்படும்.

முதல் ஸம்ஸ்காரம் தாப ஸம்ஸ்காரம். ஶங்க சக்ர லாஞ்சனம். அதாவது மேற்கூறியபடி ஹோமம் செய்து அக்னியில் காய்ச்சிய சங்கு சக்கரங்களை ஆசார்யன் தீருக்கரங்களால் இரண்டு தோள்களிலும் வெது தோளில் சக்கரத்தையும், இடது தோளில் சங்கினையும்) ஒத்தப் பெறுகை. மடங்களில் ஸந்யாளிகளுக்கு அக்னி கார்யம் கூடாதாகையால் ஓர் க்ருஹஸ்தரோ (அ) புரோஹிதரோ கோல்களை அக்னியில் காட்டி அவற்றை ஜீயர்களிடத்தில் கொடுத்து அவர் பொறிகளை ஶிஷ்யன் தோள்களில் ஒற்றியெடுப்பர். ‘தீயில் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி தீகழ் தீருச்சக்கரத்தின் கோயில் பொறியாலே ஒற்றுண்டு நின்று குடிகுழியாட செய்கின்றோம்’ என்று தீருப்பல்லாண்டு. ‘சக்ராதி₃ த₄ாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்த நிவேத₃நம் | பதிவ்ரதா நிமித்தம் ஹி வலயாதி₃ விபூ₄ஷணம்|| பதிவ்ரதைக்கு வளையல் போன்ற ஆபரணங்களைப் போலே, ஒருவன் சக்கரத்தை தரிப்பது பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தீர்கு அடையாளம் என்று கூர்ம புராண வசனம்.

விழின்னுவின் அடையாளங்களான தீருவிலச்சினைகளை ஏற்பவன் 'பூரவுமணாஸ் ஸாயுஜ்ய மாப்நோதி' வைகுண்டத்தையடைகிறான் என்று ஸ்ருதி வசனம். இதை ஏற்பதாலேயே நாம் ராமாநுஜனாடியார்களாகவும், எம்பெருமானுக்கு தாஸர்களாகவும் ஆகிறோம். க்ருஷ்ணன் துவாரகையை விட்டுச் செல்லும்போது தவாரபாலகர்களிடம் 'நான் தீரும்பி வரும்வரை தீருவிலச்சினை இல்லாதவர்களை உள்ளே புகுர விடாதீர்' என்று உத்தரவிட்டுச் சென்றான். யமன் தன் தூதனிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்ணாங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, யே கண்ட₂ கூந் துளௌ் நளிநாகஷமாலா:, யே ப₃ ஓஹாழுல பரிசிஹ்நித ஶங்க₂ சக்ரா யே வா லலாட ப₂ லகே லஸதூ₃ ர்த்₄ வ புண்ட்டரா, தே வைஷ்ணவா பு₄ வந்மாஸா பவித்ரயந்தி॥ (குமுதத்தில் துளசிமணி தாமரைமணி மாலைகள், தீருப்பவித்ரங்கள் (பட்டநூல் மாலை), புஜங்களில் சங்கு சக்கரப் பொறிகள், நெற்றியில் ப்ரகாசமான தீருமண்காப்பு இவை அணியப் பெற்றவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்) என்று பாஹாழுலத்தில் தீருவிலச்சினைகளையே முக்ய அடையாளமாகக் கூறுகிறான். இதனை ஏற்றபின்தான் நாம் எம்பெருமானுக்கு கைங்கரியம் செய்ய யோக்யதை உடையவர்களாகிறோம். தீருவாராதனம் செய்ய தகுதியுடையவர்களாகிறோம். ஸமாஸ்ரயணம் ஆகியிருந்தால்தான் நாம் தீருவாய்மொழியை சந்தையிட்டுக் கற்கவும், ஸந்திதியில் ஸேவிக்கவும் இயலும். ஆக உபநயனம் ஆனவுடனேயே காலதாமதம் செய்யாது, ஆசார்னை அனுகி ஸமாஸ்ரயணமும் பண்ணிக்கொள்ள வேணும். பேரருளாளன் தீருக்கச்சிநம்பி மூலம் 'பூரணாசார்ய: ஸமாஸ்ரய: என்று உடையவர் பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயிக்கக் கடவுது என்ன, உடனே உடையவர் ஸ்ரீங்கம் செல்லும்போது வழியில் மதுராந்தகத்தில் பெரியநம்பியை ஸேவிக்க நேரிடவே, 'மின்னின் நிலையில் மன்னுயிராக்கைகள்' என்கையால் உடனே இங்கேயே பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருள வேணுமென்று நம்பியை ப்ரார்த்திக்க, நம்பியும் மதுராந்தகத்திலே உடையவர்க்கு ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணியருளினார்.

இரண்டாவது ஸம்ஸ்காரம் புண்ட்ர ஸம்ஸ்காரம். ஶேவியான எம்பெருமான் தீருவடிகளின் ஆகாரமாயிருக்கும் ஊர்த்₄வ புண்ட்ரத்தை (தீருமண்காப்பை) தாரித்தல். புண்ட்ரம் - ரேகை. ஸ்ரீமந் நாராயணன் தீருவடிகளை இரண்டு ஊர்த்வரேகைகளிலும், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை மத்தியில் ஸ்ரீகூரணத்திலும், ஆதிசேஷனை பீடத்திலும் ஆவாஹநம் பண்ணச் சொல்கிறது ஸாஸ்தரம். முதலில் பாதத்தை இட்ட பிறகே ஊர்த்வ ரேகைகளை இடவேணும். இது நமது சர்வதுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ரகைஷ் என்பதால் 'தீருமண்காப்பு' என்கிறோம். இதை அணியுமவன் 'ஸ பரஸ்ய பரியோ பவதி: ஸ முக்தவாந் பவதி:' பரமபுருஷனுக்கு பரியனாகிறான், மோகஷத்துக்கு ஏற்றவனாகிறான் என்று ஸ்ருதி வசனம். 'நெற்றியுள் நின்றென்னையாளும் நிரைமலர்ப் பாதங்கள் குடி' என்று தீருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் தீருவாக்கு. 'தீருமண்காப்பு இல்லாமலிருப்பது ஸமங்கவிகள் மங்களஸ்தரம்

இல்லாமலிருப்பது போலே' என்று நஞ்சீயர் வார்த்தை. தீருமண்காப்பு தரிக்கப்பட்ட தேஹும் பகவானுக்கு தீருக்கோயிலாகிறது. 'ஜங்கம ஸ்ரீவிமாநாநி' என்கிறபடி நடமாடும் கர்ப்பக்ருஹமாகிறது. தீருமண்காப்பு தரியாமல் செய்யும் கர்மங்கள் வ்யர்த்தங்கள்.

அப்படியே ஆகட்டும், தீருமாலடியார் எம்பெருமான் தீருப்பாதங்களை நெற்றியில் தரிப்பதென்பது யுக்தம். பெருமானுக்கும் நெற்றியில் அவன் பாதங்களை சாத்தலாமோ என்னில் - சீஷ்யன் இருக்க வேண்டிய இருப்பை நாட்டார் அறியவேண்டுமென தானே நரனாயுமிருந்து தீருமந்த்ரத்தை பதரிகாஸ்ரமத்தில் வெளியிட்டாப் போலே, தன்னடியார் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதை மாதிரி காட்டுவதற்காக அவன் தரித்து நிற்கிறான். ஊர்த்தங்கள் ப்ராபகம் புண்டிரம் ஊர்த்வ புண்டிரம் - இதை தரிப்பதால், உனக்கு கிடைக்கும் பேறு ஊர்த்வ லோகமான பரம்பதம் என்று ஸூசிப்பிக்கிறான். தீருமஞ்சனம் கண்டருளல், தீருப்பரியட்ட தீருவாபரணங்களை தரித்தல் போன்று உபசாரமாக அலங்காரமாக அவனுக்கு தீருநாமத்தையும் சாத்துகிறோம். கவரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்த வரதராஜ ஸ்தவத்தில் ஒரு ஶ்லோகம் - உத்த₄ரத்யபரி புக்த ஜநாநிதி ஊர்த்த₄வதாஸ்ரயன ஸூசித ஶக்தி ஊர்த்த₄ புண்ட்ர திலகம் புஹாமாநாத் கிம் பிழபுரவி வரத₃ ஸ்வல்லாடோ|| ஒ வரதனே! ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணயின்றி அநுஷ்டிக்கப்படும் ஸந்த்யாவந்தன நிதிய நெநமித்தீக கர்மங்கள் விபுலமாய் ஒழியுமெனும் ஶாஸ்தரம் கர்மவசப்பட்ட சேதநார்க்குத்தானே. கர்மஸாக்ஷி யான தேவரீ கர்மங்களைச் செய்ய விதிப்பட்டவரில்லையே. அப்படியிருக்கச் செய்தே தேவரீ ஊர்த்வ புண்டிரம் தரித்து நிற்பது 'நம்மடியார் உகந்தது' எனும் பாதி விசேஷத்தாலன்றோ. 'நம் அடியார் உகந்தது எதுவாயினும் உபாதேயம்' எனும் தீருவள்ளத்தாலன்றோ அணிந்து நிற்பது! என்றாருளிச் செய்தார்.

சிறு வயதில் நெற்றியில் மட்டும் ஒரு தீருமண்காப்பு இப்படிருந்தாலும் ஸமாஸ்ரயணம் ஆகி ஆசார்யன் இட்டுவிட்ட பிறகே பன்னிரு தீருநாமங்களை இட்டுக் கொள்ளவேண்டும். பன்னிரு இடங்களாவன - நெற்றி, வயிற்றில் நாபிக்கு மேல், மார்பில், நடு கழுத்து, வலது வயிறு, வலது தோள், வலது கழுத்து, இடது வயிறு, இடது தோள், இடது கழுத்து, முதுகு அடிப்பாகம், கழுத்தீன் பின்புறம் (பிடரி) - கீழிலிருந்து மேலாக இட்டுக் கொள்வது. ராக்ஷஸி பூதனை பெரிய சார்த்துடன் இறந்து கிடப்பதைக் கண்ட யசோதை கண்ணன் பயந்தீருப்பானோ என்று பன்னிரு நாமங்களைச் சொல்லி பன்னிரு அவயங்களில் பசும் சாணத்தால் தீருமண்காப்பு இட்டாளாம். தீருமண் ஸ்ரீகூர்ணம் குழைக்கும்போது தீருமந்த்ரம், த₃வயம் இவற்றைச் சொல்லி குழைத்து கேஸவாதி த்வாதச நாமங்களைச் சொல்லி இட்டுக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி கேஸவாதி நாமங்களைச் சொல்லியிடுவதாலேயே இதற்கு 'தீருநாமம்' என்று பேராயிற்று. ஸ்த₃கள் மூங்கில் இலை போன்று தீருமண் இட்டுக்

கொள்ளவேணும். ஹரித்ரா என்பது மஞ்சள். அதன் பொடி ஸ்ரீகூர்ணம். அதில் கஸ்தாரி (அ) படிகாரம் சேர்க்கவே நிறம் மாறும். மஞ்சள் நிறம் ஜ்ஞானத்தையும், சிவப்பு நிறம் மோகஷத்தையும் தரும். சிவப்பு ஸ்ரீகூர்ணமே ‘உடையவர் ஸ்ரீகூர்ணம்’. அதுவே உத்தமம். அதை தரிக்கும்போது லக்ஷ்மியை த்யானித்துக் கொண்டு இடவேணும். கன்யாபெண்கள் பூசனி விதையைப் போலவும், வைதவ்யமடைந்தோர் எள்ளெப் போலவும் தரிக்க வேணும். புத்ரனை விரும்புமவன் மோதீர விரலாலும், மோகஷத்தை விரும்புமவன் ஆள்காட்டி விரலாலும், ஆழுளை விரும்புமவன் சண்டு விரலாலும், பொருளை விரும்புமவன் கட்டை விரலாலும் தீருமண் தரிக்க வேணும் என்று சாஸ்தரம். நடுவிரலால் ஒரு நாளும் இடுவது கூடாது. பின் (வெள்ளி) ஈர்க்கால் சரி செய்து கொள்ள வேணும். கண்ணாடி இல்லாமலும் ஈர்க்கினால் சரி செய்யாமலும் தீருமண்காப்பு இட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. அப்படி இட்டுக் கொள்வது வேறொரு ஸமயத்தில். தீருமண் இட்டுக் கொண்டபின் குருபரம்பரையை அஸ்மதாசார்யரில் ஆரம்பித்து லக்ஷ்மீநாதன் வரை ஆரோஹனை க்ரமத்தில் அநுஸந்திக்கவேணும்.

ஸுந்ராவது ஸம்ஸ்காரம். ஓர் பங்குனி உத்தரத் தீருநாளிலே கோயிலில் (ஸ்ரீரங்கத்தில்) நம்பெருமாள்-பெரிய பிராட்டியார் சேர்த்தியில் எம்பெருமானார் சரணாகதி பண்ணியபோது நம்பெருமாள் ‘உமக்கும் உம்மைச் சேர்ந்தவர்க்கும் மோகஷம் தந்தோம்’ என்று வரமளித்தார். அந்த எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெறுவதற்காகவே ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ‘ராமாநுஜ தாஸன்’ என்று பெயர் கூட்டுகிறான். க்ருஷ்ண தாஸன், வரத தாஸன் என்று தாஸ்ய நாமத்தை நம் பெயருடன் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். ஸ்தாக்கள் தங்கள் பெயருடன் தாஸ்யை என்று சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். சிலர் அவரவர் குழிவழக்குப்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸன், மதுரகவி தாஸன் என்றோ பெயர் கூட்டுவதுமுண்டு. ஸ்ரீராமாயணத்தில் தம்மை முதலில் ‘ராமதாதன்’ என்று சொல்லிக்கொண்ட அனுமன், பிராட்டி அநுக்ரஹம் பெற்றவாறே ‘தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய’ என்று தன்னை ராமதாஸனாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.

நான்காவது ஸம்ஸ்காரம் மந்த்ர ஸம்ஸ்காரம். எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் உண்டான உறவுகளைப் பற்றியும் சரணாகதி ஶாஸ்தரத்தை தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களையும் உபதேசம் பெறுதல். ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு அவனது வலச் செவியில் உபதேசிக்கும் மந்த்ரங்கள் மூன்று - தீருமந்த்ரம், துவயம், சரமஸ்லோகம். இதில் தீருமந்த்ரம் மந்த்ர ராஜா. தீருமந்த்ரார்த்தமாவது - ‘எம்பெருமானுக்கே உரியேனான் நான் எனக்கு உரியன்றிக்கேயொழிய வேணும்; ஸர்வஶேஷவியான நாராயணனானுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்’ என்பது. தவயம் ‘மந்த்ர ரத்னம்’

எனப்படுகிறது. 'மந்தர ரத்நாநுஸந்தான ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம்' என்று மணவாள மாழுளிகள் எப்போதும் தவயார்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பராம். உடையவர் சரணாகதி செய்த போது, பெருமாள் 'த்_३வயமர்த்தா_२நு ஸந்தா_४நேந ஸஹ ஸதா_५ஏவம்வக்தா யாவச்ச_६ரீபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே_७ ஸாக_८ மாஸ்ஸவ் - இவ்வடலை விட்டு உயிர் பிரியும் வரை தவயார்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்திலேயே ஸாகமாய் இரும்' என்று நியமித்தார். தவயார்த்தமாவது - 'ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். அஹங்கார மமகாரங்களின்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் அவனுக்குப் பேறாம்படி பண்ணப் பெறுவேணாக வேணும்' என்பது. மூன்றாவது க்ருஷ்ண சரம ஸ்லோகம். ஸ்ரீகீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் அறுபத்தாறாவது ஸ்லோகம் - ஸர்வத_१ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வரஜி அஹும் த்வா ஸர்வ பாபேப்_२ யோ மோகஷியிஞ்யாமி மாஸாச:_३|| என்பது. கீதாசார்யன் தன்னையடைவதற்கு சரமோபாயமாக சரணாகதியைச் சொல்லும் பாகுரம். இதன் பொருள்: 'கர்ம யோகாதி உபாயாந்தரங்களை பற்றற விட்டு வாத்ஸல்யாதி குணவிஶிஞ்டனான என்னையே உபாயமாய் நம்பு. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தனாய், ப்ராப்தனான நான் அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய் அப்ராப்தனான உன்னை ஸர்வபாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; ஶோகியாதே' என்பது.

மந்தரத்தை மறைக்க வேணும். ஆசார்யனை ப்ரகாசப்படுத்த வேணும். ஆதலால் இவற்றை 'ஏகாக்ஷரம் த்_३விபது_४ம் ஷட் பது_५ாம்ச' என்று வேதமும் மறைத்தே பேசிற்று. ஏகாக்ஷரம் ப்ரணவம், த்_३விபது_४ம் - நமோ நாராயணாய; ஷட் பதாம் - ஆறு பதங்களைக் கொண்ட தவயம்; சகாரத்தால் சரமஸ்லோகம் ஸீசிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீவராஹ, ஸ்ரீராம சரம ஸ்லோகங்களும் சரணாகதி ஶாஸ்த்ரம் பற்றியேயாதலால் அவற்றையும் ஆசார்யன் உச்சரிக்க சிஷ்யன் திருப்பிச் சொல்லுவன்.

இப்படி நாலு ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்ற சிஷ்யனை பெருமாள் ஸந்நிதியில் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கச் செய்து ஆசார்யன் எம்பெருமானாரிடமும் எம்பெருமானிடமும் 'இவனை அடியார குழாத்தில் வைஷ்ணவனாக அபிமானித்தருள வேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்து, பின் சரணாகதி கத்யத்திலிருந்து சில வாக்யங்களையும், 'அகலசிலலேன்' பாகுரத்தையும், 'காலத்ரயேபி' சுலோகத்தையும் விண்ணனப்பித்து இவன் பாபங்களை கூடிக்கும்படி இருவரிடமும் வேண்டி, சிஷ்யனை எழுந்திருக்கச் சொல்லி ராமாநுஜீயயோளி என்று ராமாநுஜன்டியார குழாத்தில் சேர்ப்பிக்கிறான். இந்த ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றே நாம் வைஷ்ணவ ஜந்மாவையடைகிறோம்.

ஐந்தாவது ஸம்ஃகாரம் - யாகம். அதாவது சேதநன் தன் சேஷத்வம் ஸித்தீக்கைக்காகப் பண்ணும் திருவாராதனம். கைங்கரியம் பண்ணாத போது சேஷத்வம் ஸித்தியாது. அகிஞ்சித் கரஸ்ய ஶேஷத்வ அநுபத்தி: ஶேஷத்வம் இல்லையனில் ஆத்ம ஸ்வரூபமே திருந்தும் இல்லாதது போல் ஆகிவிடும். உடையவர் நவரத்தீணங்களாக அருளிச் செய்த ஒன்பது க்ரந்தங்களில் நித்யம் என்பது திருவாராதன க்ரமத்தை மிகவும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லும் ஸமஸ்க்ருத க்ரந்தம். இக்காலத்தில் நாம் மணவாள மாழுளிகள் அருளிச் செய்த 'ஜீயர் படி' எனும் திருவாராதன க்ரமமே அநுஷ்டானத்தில் கொண்டுள்ளோம். முநிவைஷணவர்கள் ஜந்து விஷயங்களை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுள்ளனர். அபிகமநம், உபாதாநம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம். காலை தூங்கி எழுந்தவுடன் சரீர ஸௌக்யங்களை செய்துபின் நீராடி நித்ய கர்மாநுஷ்ட்டானத்தை முடித்தல் அபிகமநம். திருவாராதனத்திற்கு வேண்டிய பூஜா தற்யங்களை ஸித்தப்படுத்துதல் உபாதானம். இஜ்யை என்பது திருவாராதனம். இதில் சேர்ந்தது அநுயாகம் - தீர்த்த, ப்ரஸாத ஸ்வீகாரம். ஆத்ம விசாரம் பண்ணுகை ஸ்வாத்யாயம். இருவில் படுக்கப் போகும்போது முநிவைகுண்ட கத்யமோ (அ) அர்ச்சிராதி கதி சிந்தனைமோ செய்து கொண்டே கண்வளர்த்தல் யோகம்.

திருவாராதனத்தை ஸாத்விக த்யாகத்துடன் செய்யவேணும். 'ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானே சேஷபூதனான வடியேனைக் கொண்டு தனக்கு பரீதி விளைவிக்கும் காரியங்களை தானே செய்வித்துக் கொள்கிறான்' என்று அநுஸந்திப்பது ஸாத்விக த்யாகம். க்ருஹங்களில் தீர்த்த நாயனார், முநிமூர்த்தி எனப்படும் சாலக்ராம ஆராதனமே உத்தமம். திருவாராதனத்தில் ஆறு ஆஸனங்கள், மந்த்ராஸனம், ஸ்நாநாஸனம், அலங்காராஸநம், போஜ்யாஸனம், புநர் மந்த்ராஸனம், பர்யங்காஸனம். கண்டாநாதம் (திருமணி ஸேவித்தல்) என்பது கிடையாது. தூர்தேவதைகள் அண்டாமலிருக்க கோயில்களில் கண்டாநாதம் ஸேவிக்கப்படுகிறது. நித்யம் ஸங்க்ரஹமாகவாவது திருப்பல்லாண்டு, திருப்பள்ளியழுச்சி, திருப்பாவை பாசுரங்களை ஸேவித்து திருவாராதனம் செய்ய வேணும். பணி ஓய்வுக்குப் பின் விஸ்தாரமாகச் செய்து நற்போது போக்கலாம். இவ்வாறு திருவாராதனம் செய்வது எம்பெருமானின் முகமலர்ச்சிக்காகவேயாகும். நாமும் கைங்கரியம் செய்யப்ராப்தமாயிற்றே என்று மகிழ்ச்சியடையலாம்.

ஸமாஸ்ரயணத்தில் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி கண்ணிகாதானம் போன்று ஒரு தடவையே செய்வது. பலதடவை செய்யும் ப்ரபத்தி கிடையாது. 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய.... வரதம் மம' ஒரு தடவையே ப்ரபத்தி பண்ணி, நாமிருக்க புலாந்தரங்களை ஆகைப்படாதே நம்மையே உகந்து வந்தவனுக்கு ஸகல புயறிவருத்தியும் பண்ணுவேன். இது நமக்கு வரதம்) என்றான் சக்ரவர்த்தி திருமகன்.

'ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவளே புருஷாத்தமன்; சேதநர் யாவரும் ஸ்தரீப்ராயர்கள்' என்று நாரளிம்ஹ புராணம் பகர்ந்தது. நமக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள நவவித ஸம்பந்தங்களில் ஒன்று பர்த்ரு-பார்யா ஸம்பந்தம். ஆக பதிவ்ரதையானவள் தன் பர்த்தாவைத் தவிர மற்றவர்களை உபேசைத்திருக்குமாப் போலே நாமும் தேவதாந்தரங்களிடம் செல்லாமலிருக்க வேணும். அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வம் என்பது எம்பெருமானுக்கே ஶேஷப்பட்டிருத்தல். ஆக மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தராயிருக்க வேணும். ஸ்ரீமந்நாராயணனே நமக்கு ஸகல ஜஸ்வர்யங்களையும் மோகஷத்தையும் தரவல்லவன். ஸகல புலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:, ஸர்வ லாபாய கேஸவ: பிறதேவதைகள் கொடுப்பவை யாவும் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவும் இருப்பவை. அவர்களால் மோகஷம் தரவும் கீயலாது. ஆக ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே ஶேஷப்பட்டவனாய் உரியவனாயிருக்க வேணும்.

பகவானை ஆஸ்ரயிப்பது தூர்லபம். ஆசார்யனை ஆஸ்ரயிப்பது ஸாலபம். பகவானை ஶாஸ்த்ரத்தினால் மட்டுமே அறியயியலும். ஆசார்யனை கண்களால் கண்டு பற்றலாம். பகவானை அர்ச்சாருபேண ஸ்ரீரங்காதி ஸ்தலங்களில் கண்டாலும் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யமாட்டான். மேலும், சேதனன் தன்னுடைய தூர்வாஸனையாலே விஷயங்களிலே இழிந்து கெட்டவழியில் ப்ரவருத்தித்தால், இவனது ருச்யநுகணமாக அநுமதிதானம் பண்ணி கர்மத்துக்கேற்ப பலனைக் கொடுப்பவனவன். ஆசார்யனோ அவ்விதம் செய்யாமல் சிஷ்யனை நிர்பந்தித்துத் திருத்தி பகவானுக்கு இஷ்டவிநியோக யோக்யனாக ஆக்குவன். இவ்வர்த்தத்தை 'இடுமேயினிய சுவர்க்கத்தில்' எனும் பாட்டிலே (१४) அழுதனார், 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்றோர் உக்தி மாத்ரம் பண்ணினால், அவர் நம்மை ஸந்மார்க்கத்தில் திருத்தி, சிலநாளிருந்து ஸாகமநுபவித்து மீளக்குடிய ஸ்வர்க்கத்திலோ, துண்பங்களே யநுபவிக்குமிடமான நரகத்திலோ, இன்பதுன்பங்கள் மாறிமாறி யநுபவிக்கக்கூடிய ஸம்ஸாரத்திலோ இட்டுவைக்காமல் தம்முடைய பாதங்களிலே சேரும்படி தாமே அங்கீகரிப்பர் என்றருளிச் செய்தார்.

ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை பெறுவது மட்டும் போறாது; பெற்ற ஸம்பந்தம் நீங்காமலிருக்க வேணும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதேயிருந்தால், ஆத்மாவுக்கு அலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞானம், அநுசிதவிஷய வைராக்யம், உசிதவிஷய பக்தி முதலான ஆத்மகுணங்கள் இல்லையேயாகிலும், அந்த ஆசார்ய அநுக்ரஹாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். ஸர்வமங்கள ஹேதுவான ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால், ஜனூனம் முதலான குணங்கள் இவனுடைய பூர்வஸாக்ருதத்தால் சிறிது உண்டானாலும், பகவதங்கீகாரஹேதுவாகாமையாலே நிஷிப்ரயோஜனமாய் விடும். பதிவ்ரதையான ஒரு

ஸ்த்ரீக்கு, பதிலம்பந்த சூசகமான தீருமாங்கல்யம் கிடந்தால், மற்ற ஆபரணங்கள் இல்லையோகிலும், தனம் கிடைத்தபோது பண்ணிப் போட்டுக் கொள்ளலாம். இவ்வளவு ஆபரணங்கள் தீருக்கின்றனவேயென்று நினைத்து தாலியைக் கழற்றிவிட்டால் விதவாலங்கார ஸமமாகையாலே அணிந்த ஆபரணங்கள் யாவும் அவத்யகரமாகும். நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புதுதேः| கமலம் ஜலாதுபேதம் ஶோஷியதி ரவிர் ந தோஷியதி|| தூமரையை அலர்த்தகடவளான ஸார்யன்தானே, தாமரை நீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் அதை உலர்த்துவது போலே, ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை குலைத்துக் கொண்ட மதிகெடன் விஷயத்தில் ஶ்ரீமந்நாராயணன் மாறுபடுகிறான்) என்றிரே ப்ரமாணமிருப்பது. ‘தன் குருவின் தாளினைகள் தன்னில் அன்பொன்றில்லாதார், அன்புதன்பால் செய்தாலும் அம்புயைகோன், இன்பமிகு விண்ணாடு தானளிக்க வேண்டியிரான், ஆதலால் நண்ணாரவர்கள் தீருநாடு’ என்று உபதேசரத்தினமாலை (60). ஆக, ஆசார்ய ஸம்பந்தமொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் கிடையாதாகையால் ஆத்மோஜஜீவனத்துக்கு இரண்டும் அவச்யமாகிறது.

‘ஆசார்யஸ் ஸ ஹரிஸ் ஸாக்ஷாத்’ என்கிறபடி ஆசார்யனை உலாவும் பெருமாளாக பாவித்தல் தகும். ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் ‘என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்’ ‘மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்’ என்ற உபகார ஸ்மருதியோடு இருக்கவே எம்பெருமானார்க்கு முகமலர்த்தியாம். குருணா யோடபிழுமந்யேத குரும் வா யோபிழுமந்யதே| தாவுபெடுள பரமாம் ஸித்திழம் நியமாத்து உபகுச்சது:|| ஆசார்யனை அபிமானிப்போரும் ஆசார்யனால் அபிமானிக்கப்படுவோரும் க்ரமேண முக்தியடைகிறார்கள் என்று பாரதவாஜ ஸம்ஹுரிதையில் சொல்லிற்றேயாகிலும், ஆசார்யனால் ‘இவன் நம்முடையவன்’ என்று அபிமானிக்கப் பெறுவதே உத்தாரகம் - ஈடேற்றக் கஷ்யது என்று ஶ்ரீவசனபூஷணத்தில் அறுதியிடப்பட்டது.

ஸமாஸ்ரயணம் செய்து போரும் ஆசார்யர்கள் எம்பெருமானாரோடு நமக்கு ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கித் தரும் உபகாரக ஆசார்யர்கள். அவர்களும் உடையவரையே உத்தாரகத்வேந அறுதியிட்டு தங்களைப் பற்றினார்க்கும் உடையவரையே தஞ்சமாகக் கொள்ளும்படி உபதேசிக்கையாலே, ஸர்வர்க்கும் உத்தாரக ஆசார்யர் உடையவரே. ‘ஆசார்ய பதம் என்பது ஓர் தனிப்பதம்; அதுள்ளது எம்பெருமானார் ஒருவர்க்கே. எம்பெருமானாரிடத்தில்தான் ஆசார்ய பதும் பொருள்நிறைந்து விளங்குகிறது’ என்று வடுகநம்பி வார்த்தை. ஆக, ‘எம்பெருமானார் தீருவடிகளே தஞ்சம்’ என்று விஶ்வஸித்திருக்கவே பேறு நிஸ்சயமென்று மார்பில் கைவைத்துறங்கலாம். அவர்களுக்கு ஸர்வாபீஷ்டங்களும் ஸித்திக்கும். ‘பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின் தலைநின்று வீடிரிப்பான் எம்மிராமாநுசன்’ என்று அமுதனார் வாக்கு. ஸர்வேச்வரன் நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்கள் இரண்டையும் செய்து போருபவன். பலம் ஸித்திக்குமோ ஸித்தியாதோ என்று

ஸந்தேஹரிக்கும்படியாயிருக்கும். எம்பெருமானாரோ 'காரேய் கருணை இராமாநுசா' என்கிறபடி க்ருபையே ஸ்வபாவமாக உடையவராதலால் எம்பெருமானைக் காட்டிலும் நம்பக்கல் அதிஸ்நேஹரியாயிருந்து கொண்டு, விண்ணனீன் தலைநின்று - 'நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே' என்கிறபடி பரமபத்திலிருந்து கொண்டு, பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பான் - 'விழினுலோக மணிமண்டப மார்க்கதாயீ' என்கிறபடியே ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பரம புரங்கார்த்தத்தை தந்தருள்வர்.

ஆக, வைணவ குடும்பத்தில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தன் குடும்பத்துடன் குலக்ரமமாக வந்த ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்து பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் செய்து கொண்டு, திருமண்காப்பு தரித்து, குருபரம்பரா பூர்வமாக ரஹஸ்ய த்ரயங்களை யநுஸந்தித்துக் கொண்டு, புருஷஸ்க்தம், அருளிச் செயல் பாசுரங்கள் கொண்டு ஶாங்கரஹமாகவைக்கிலும் லகு திருவாராதனம் செய்து கொண்டு, தீர்த்த ப்ரஸாதங்களை ஸ்வீகரித்து வாழுவே - ஸ்வாசார்யரென்ன, எம்பெருமானாரென்ன, தீவ்யதும்பதீகளென்ன இவர்களது பரிபூர்ண கடாகலத்துக்கிளக்காகி பொருந்திய தேசும் பொறையும் தீற்றும் புகழும் நல்ல தீருந்திய ஜ்ஞானமும் செல்வமும் ஶர்ராவஸாநத்தில் அந்தமில் பேரின்பமான மோகஷமும் கிடைக்கப் பெறுவர்.

ஸத₃புத₃தீ₄ஸ் ஸாது₄ ஸேவி ஸமுச்சிதசரிதன் தத்வபே₃ாத₄ பி₄ லாஷி
ஸாஸ்ருஷாஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்நகால ப்ரதீசநி:
ஸாந்தோ த₃ாந்தோ நஸீய: ஸரணமுபகது: ஸாஸ்தர விச்வாஸஸால்
ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீஷாம் க்ருதவித₃பி₄ மதஸ் தத்வத: ஸிக்ஷணீய:

(ந்யாஸ.வி. 7)

(ஸத்விஷ்யங்களிலே ப்ரவணமான புத்தியை யுடையனாய், ஸாது ஸேவார்த்தனாய், ஸத₃நுவட₂ான ஸம்பந்நனாய், தத்வஜ்ஞாந அபேக்ஷை யுடையனாய், கு₃ரு ஸாஸ்ருஷா நிரதனாய், நிரபி₄மாநியாய், ஆசார்யனை நமஸ்கரித்திருப்பவனாய், கேள்வி கேட்கும் ஸமயமறிந்து கேட்பவனாய், ஸமத₃மங்களிரண்டும் உடையவனாய், பிறர் உயர்த்தி ஸஹரிக்க மாட்டாத அஸைய இல்லாதவனாய், குருகுலவாஸம் பண்ணுமவனாய், ஸாஸ்தரவிச்வாஸமுடையவனாய், (மேற்கூறிய விஷயங்களில்) பரீஷாஸ் செய்யப்பட்டவனாய், ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை மறவாத மஹான்களுக்கு இனியவனுமான ஸிஷ்யன் தத்வத்தை உபதேஷிக்கத் தக்கவன்.)

நின் பாதமே சரண்

ஸ்ரீ கீதையில் கண்ணன், நாம் மாயா எனப்படும் இப்பிரகிருதியிலிருந்து விடுபடுவது எங்களே? என்பதற்கு வழிகாட்டுகிறான்.

தை_३வீ ஹ்யேஷா கு_१ணமயீ மம மாயா து_२ரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத_३யந்தே மாயாம்ஏதாம் தரந்தீதே ||

எம்பெருமான் எல்லையற்ற ஆனந்த ஸ்வரூபனாய் மிகமிக இனியவனாய் இருக்கும்போது, நல்லது கெட்டது அறியவல்ல ஜீவர்கள் மிகமிகத் தாழ்ந்ததும் அநித்யமாயுமுள்ள முக்குணமயமான வஸ்துக்களை இனியவை என்று மயங்கி அவற்றில் இழிவது ஏனென்னில், மம ஏஷா கு_१ணமயீ மாயா - என்னுடையதான் முக்குணமயமான இந்த ப்ரக்ருதியானது, தை_३வீ - என்னால் விசித்ர வஸ்துக்களாய் படைக்கப்பட்டதாகையாலே, து_२ரத்யயா - கடத்தற்கரியது. என் லீலைகளுக்காக ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சம் சேதநர்களின் முயற்சியால் மட்டும் கடக்க வரியது. யே மாம் ஏவ ப்ரபத_३யந்தே - எவர்கள் என்னையே சரணமடைகிறார்களோ, தே ஏதாம் மாயாம் தரந்தி - அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள். என்னைச் சரணமடைவதன் மூலமே இப்பிரகிருதியை எளிதில் கடக்க வியலும் என்கிறான்.

இதில் தை_३வீ, மம எனும் இரண்டு பதங்களால், மாயையான ப்ரக்ருதியை ஆட்டிவைக்கும் மஹேஸ்வரன் நானே என்று உணர்த்துகிறான். மாயா ஶப்தம் மெய்யான ப்ரக்ருதியையே குறிக்கும். மாயை என்கிற ஶப்தத்துக்கு பொய் என்கிற அர்த்தம் கீடையாது. ப்ரஹ்லாதனைக் கொல்ல வந்த ஶம்பராஸரனுடைய மாயைகளை பகவானின் சக்ராயதும் அழித்தது எனுமிடத்தில், மாயையானது பொய்ப்பொருளாயிருந்தால் அவற்றை ஆடிதும் அழித்தது என்னவொண்ணாதிரே.

'யாவந்த: பாம்ஸவோ பூ_४மே: ஸங்க_२யாதா தே_३வமாயயா' (தேவனின் ஜ்ஞாநத்தாலே எண்ணப்பட்ட பூமியிலுள்ள மண் துகள்கள் எத்தனையிருக்கின்றனவோ) என்று ஶ்ருதியில் ஆஸ்சர்யமான காரியங்களைச் செய்யும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜ்ஞானம் 'மாயா' எனப்பட்டது. 'மாயா வயுநம் ஜ்ஞானம்' என்று வேத நிகண்டு. ஒருபடிப்பட்ட வஸ்துவை வேறுபட்டதாக ஆக்குவது மாயை; ஒருபடிப்பட்ட வஸ்துவை மற்றொரு படிப்பட்டதாக மயங்க வைப்பது இந்த_३ரஜாலம். இந்தரஜாலம் செய்வோர் இல்லாததை இருப்பதாகக் காட்டும்போது உண்மையறிவையே உண்டுபண்ணுகிறார்களாகையால் மாயாவீ எனப்படுகிறார்கள். ஆக்கு அறிவு உண்மையே. அவ்வறிவுக்கு விஷயமே பொய்யாகிறது. சிப்பியில் வெள்ளி

தோன்றுவதை மாயை என்று சொல்வதில்லை. விசித்ர கார்யங்களைச் செய்யுமது மாயை எனப்படுகிறது. உபநிஷத் 'மாயாம் து ப்ரக்ருதීம் வித்யாந்மாயினும் து மஹேஸ்வரம்' மாயை என்பது ப்ரக்ருதியே; மாயை உடையவனை மஹேஸ்வரன் என்றறிவாய்) என்று விசித்ர கார்யங்களைச் செய்வதால் ப்ரப்ருதியை மாயை என்றது. ப்ரக்ருதி செய்யும் விசித்ர கார்யமாவது - பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையும், தன்னை இனியதாகக் காட்டுகையுமேயாம். ஆக, பகவானுடைய ப்ரக்ருதி என்னும் மாயையால் மயங்கப்பட்ட சேதநார்கள் ஆனந்த ஸ்வரூபமான பகவானை உள்ளபடி அறிவதில்லை என்றதாயிற்று.

இனி, மாயையாகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கடிக்கும் உபாயமாயிருப்பதான் சரணாகதியை உபதேசிக்கிறான். மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - என்னென்றே எவர்கள் சரணமாக அடைகிறார்களோ அவர்கள் இம்மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள். மாம் - ஸத்ய ஸங்கல்பனாய், பரம காருணிகனாய், உயர்வு தாழ்வுகள் பாராமல் அனைத்துலகிற்கும் புகலாயிருப்பவனான என்னை. இவனுடைய அநாதி ஸங்கல்பத்தாலே ஜீவர்களுக்கு அநாதி காலமாக ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கையால், இவனது மற்றொரு ஸங்கல்பத்தாலேதான் அந்த பந்தத்தை நீக்கமுடியுமாகையால், இங்கு 'மாம்' எனும் பதத்துக்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வ குணமே பொருளாகும். பந்த விமோசனத்திற்குறுப்பான ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, பூர்த்தி முதலான குணங்களும் இங்கு அநுஸந்தேயம். இக்குணங்களை யுடையவனாயினும் கருணையற்றவனானால், சரணாகதி பலியாமற் போவதோன்றி, இவனை மேன்மேலும் குற்றம் பார்த்து தண்டிப்பதற்கே அவை உறுப்பாகுமாகையால் பரமகாருணிகத்வ குணமும் 'மாம்' எனும் பதத்திற்கு பொருளாகவேணும். பரம காருணிகனாயிருந்தாலும் லோகத்திலுள்ளவர்களைப் போலே இவனும் ஜீவனிடமுள்ள நன்மை தீமைகளைப் பார்த்து நன்மையுடையவனையே ரகவிப்பது எனும் நியமமுடையவனாயிருந்தால், அளவற்ற பகவத் பாகவத அஸுஹ்யாபசாரங்களைச் செய்துபோரும் ஜீவனுக்கு உய்ய வழியில்லையாகையால், உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடு வாசியற அனைவரையும் ரகவிக்கையாகிற ஸர்வலோக சரண்யத்வம் எனும் குணமும் 'மாம்' ஶப்தத்திற்கு பொருளாகவேணும். அரக்கனாகிற விபீஷணன், அஸரனாகிற காகம், குரங்காகிற ஸாக்ரீவன், பெண்பிள்ளையான த்ரெளபதி, வேடனாகிற குஹன், வேடுவச்சியாகிற ஶபரி, ஏழையந்தனன் குசேலர், மதுரைக்கவனி, ஆய்ச்சிகள், மாலாகாரர் முதலானோரை இவன் தாழ்வ பாராமல் ஆட்கொண்டான்றோ. 'யதி வா ராவன ஸ்வயம்' என்று ராவனையும் ஆட்கொள்ள ஆசைப்பட்டவனிறே.

சேதநனானவன் மற்றொரு சேதநனையோ, தன் முயற்சியையோ, தன் இஷ்ட எளித்தீக்கு உபாயமாகக் கருத்தினானாகில் சண்டிக்கியிரு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தீர்ம் போலே

ஸரணாகதி பலிக்காதாகையாலே, ஏவகாரத்தாலே அவற்றைத் தவிர்க்கிறான். தன் முயற்சியாகிற உபாஸனத்தைச் சொல்லும் இப்ப்ரகரணத்தில், தன் முயற்சியைத் தவிர்த்துக் கொள்வது ஒட்டுமோயெனில் - மோசஷி ஸாதனமாக உபாஸனமாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் ஈடுபோவனுக்கு, உபாஸந விரோதிகளான பாபங்களைக் கழித்துக்கொள்வது தன்னால் முடியாதாகையாலே, அதன் பொருட்டு தன் முயற்சியினின்று கைவாங்கி அவனையே ஸரணமடைவது ஒட்டும். ஆக, உபாஸகரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அனைவருமே ஸரணாகதி செய்தே தீரவேணும். இப்படி என்னைச் சரணமடந்தவர்கள் கடக்கவரிதான் இந்த மாயையை, தரந்தி - தாண்டுகிறார்கள்.

ஸ்ம்ஸார தரணத்திற்கு ஸரணாகதியை நேரே உபாயமாகச் சொல்லியிருக்க, பூஷ்யகாரர் ஸரணாகதியை இங்கு பக்திக்கு அங்கமாக வ்யாக்யாநம் செய்ததென்னில் - இது உபாஸந ப்ரகரணமாகையாலும், ஸ்ம்ஸார விமோசனமற்ற ஜஸ்வர்யார்த்தியான பக்தனுக்கு அங்கப்ரபத்தியே அபேகஷிதமாகையாலும் அங்க ப்ரபத்தி பரமாக வ்யாக்யாநம் செய்தார். இந்த கீதாஸாஸ்த்ரமானது அர்ஜானனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு ஸகல லோகத்திற்கும் உபதேசிக்கப்பட்டது. லோகத்தில் பெரும்பாலோர் ஸ்வார்த்தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியினின்று நீங்காதவர்களாகையாலே, அவர்களுக்காக கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்களாகிற ஸாதநாந்தரங்களை விதித்து, அவை நிறைவடைய தன் விஷயமான ஸரணாகதியை விதித்து, 'இந்த ஸாதனங்கள் யாவும் செய்தற்காியலை. அத்யந்த பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதவை' எனும் ஶோகம் விளைந்தவுடன் சரம ஸ்லோகத்தில் தானே நிருபாதிகமான உபாயம் எனக் காட்டுகிறான்.

ஆக, எம்பெருமானுடைய தீருவள்ளம் தனது நிரபேசஷி உபாய பாவத்தைக் காட்டுவதிலேயே ஊன்றியிருக்கிறது. இங்கு கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்களான ஸாதனங்களை விதிக்கும்போது, எம்பெருமானுடைய தீருவள்ளம், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளை சேதநர் அனைவரும் பெற்றவராக வேணும் என்பதே. அர்ஜானனைப் போன்ற ப்ரவ்ருத்திப்ரரைக் கருதி, பாஷ்யகாரர் கர்ம ஜ்ஞான பக்திகளை ஸாதநாந்தரமாகவும், ப்ரபத்தியை பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாக (அதாவது, பக்தி யோகம் நிறைவேறாமல் தடை செய்யும் பாபங்களைப் போக்கும் அங்கமாக) வ்யாக்யாநம் செய்து, ப்ரபந்நர்களைக் கருதி கத்துயம் முதலானவற்றில் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவும், பகவானுடைய நிரபேசஷாபாயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். 'ஓரு குருவி பினைத்த பினையலை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை. ஸர்வஸக்தி கர்மாநுகுணமாக பினைத்த பினையலை ஒருவரால் அவிழ்க்கப்போமோ? அவனையே கால்கட்டி அவிழ்த்துக் கொள்ளுமித்தனை' எனும் பிள்ளை தீருநறையூர் அரையர் வார்த்தை இங்கு அநுஸந்தேயம்.

‘ஆழைங்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் (5-7-10), ஆறு - உபாயம். ‘உபாயே க்ருஹ ரசவித்ரோ: ஶப்த: ஶரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ: உபாயார்த்தைக் காசக: (அஹிர்புந்ய ஸம்ஹிதை) - ஶரணம் எனும் பதம் உபாயம், வீடு, ரசஷ்கன் எனும் மூன்று அர்த்தங்களை உடையது. இப்போது இங்கு உபாயமெனும் அர்த்தத்தையே கூறுகிறது - என்கையாலே, சரணம் எனும் வடசொல் சரண் என்று தீரிந்துள்ளதால், சரண் என்பதும் உபாயம். மணவாளமாமுனிகளும் தீருவாய்மொழி நூற்றாண்டில் ‘பேற்றுக்குபாயம் உன்தன் பேரருளே சாற்றுகின்றேன்’ என்று இப்பதிகத்தில் உபாய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணப்படுவதாகவே அருளிச்செய்தார்.

(‘நோற்ற நோன்பிலேன்’ என்று உபாயாந்தர ஶந்தையை முன்னிட்டுக் கொண்டு உபாயநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகையாலே) அகிஞ்சநனான எனக்கு உபாயம் தருமிடத்தில் வேறொன்றைத் தாராதே உன் தீருவடிகளையே உபாயமாகப் பண்ணித் தந்தாய் என்று பட்டரின் (ஶப்த) நிர்வாஹம். ‘எனக்கு’ என்று உபாயாந்தர நிஷ்டரிலும் தமக்குண்டான வாசியைத் தெரிவித்தபடி. இந்த மஹோபகாரத்திற்கு உன் விஷயத்தில் ஒரு ப்ரதியுபகாரமும் உடையேனல்லேன். அதாவது, எம்பெருமான் தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக கர்மஜ்ஞானாதீகளாகிற இதர உபாயங்களைக் காட்டி ஸ்வயத்நபரர்களை தன்னை உபாயமாகக் கொள்ளாதபடி அகற்றி விடுவதுண்டு. அவ்விதம் தம்மளவிலும் செய்யாமல் பரமக்ருபையால் தம் தீருவடிகளையே உபாயமாகக் காட்டிக் கொடுத்தமையை நினைத்து இத்தகைய பேருபகாரத்துக்கு கைம்மாறு என்னிடம் ஒன்றுமில்லை என்கிறார். அத்தலையில் பூர்த்தியாலே, இத்தலையில் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுகையே பரதந்தரமான ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகிறது.

ஸர்வதாரி வருஷம் சித்திரை மாதம் (7-5-2008) மலரத் தொடங்கி, கடந்த எட்டு வருடங்களாக பூத்துக் குவுங்கும் ஸ்ரீஸைலேஸ தூயாபாத்ரம் பத்திகையில் நூற்றாவது இதழில் பல பெரியோர்கள் விலகஷணமான ரீதியில் விஷயங்களையெழுதி அநுக்ரஹி கும் ஸமயத்தில், ஆசிரியர் ஸ்ரீ உ.வே. ரகுராமன் ஸ்வாமியின் நியமனமாடியாக சிறியேனான வடியேனும் யதூமதி எழுதி ஸத்தை பெறுகின்றேன்.

(இக்கட்டுரை ஸ்ரீஸைலேஸ தூயாபாத்ரம் நூற்றாவது இதழில் (ஆடி 2016) வெளிவந்தது)

நவவித ஸம்பந்தம்

உலகில் வேதவேதாந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தோன்றிய மதங்களுள் பீரவெஷ்ணவ மதம் ஒன்றில்தான் உலகத்தைப் படைத்தனித்தழிக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். ஆண்டாள் தீருப்பாவையில் ‘உன்றன்னோடுவேல் நமக்கிங்கொழிக்க ஒழியாது’ என்றருளிச் செய்தாள். உனக்கும் எங்களுக்குமுள்ள உறவு எங்களாலும் ஒழிக்கவொண்ணாது, உன்னாலும் ஒழிக்க வொண்ணாது, நீயும் நாங்களும் சேர்ந்தும் ஒழிக்கவொண்ணாது. உன்னைவிட்டு தனியே இருக்கவொண்ணாத வஸ்துவை ஸர்வ ஶக்தியான உன்னாலும் அழிக்கவொண்ணுமோ?’ என்றபடி. பெரியாழ்வாரும் ‘நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ என்னையன்றியிலை’ என்றருளிச் செய்தார். மற்றுள்ளாருடன் நமக்குள்ள உறவு வந்தேறி. எம்பெருமானுடன் நமக்குள்ள உறவே என்றும் இருப்பது. அதுவும் ஒன்றிரண்டல்ல, ஒன்பது வகையான உறவுகள். இந்த நவவித₄ ஸம்பந்த₄ம் நமக்கு ப்ரதமரஹஸ்யத்திலிருந்து கிடைக்கும் அர்த்த விஶேஷங்களும், இவை ஸ்வரூபங்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயமள்றும் நம்மாசார்யர்கள் உபதேஷித்துப் போருவர். இவ்வற்றுக்களை நாம் மனதில் பதியவைத்துக் கொள்ள ஒரு ஶ்லோகமியற்றி உபகரித்துள்ளார்கள்.

பிதா ச ரகஷகஸ்ஶேஷவீ புர்த்தாஜ்ஞேயோ ரமாபதி: | ஸ்வாம் யாதூரோ மமாத்மா ச பேராக்தா சாட்டத்ய மநூதித: || மநு-மந்தரம். ஆத்யமநுவாவது தீருமந்தரம். அதில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஶ்ரீயபதியான எம்பெருமான் இச்சேதனனுக்கு பிதாவாயும், ரகஷகனாயும், ஶேஷவீயாயும், புர்த்தாவாயும், ஜ்ஞேயனாயும் (அறியத்தக்கவனாயும்), ஸ்வாமியாயும், ஆதாரனாயும், ஆத்மாவாயும், போக்தாவாயுமுள்ளான் என்பது ஶ்லோகத்தின் பொருள்.

1. பிதா-புத்ர ஸம்பந்தம் - இது அகாரத்தில் கிடைப்பது. அகாரத்தின் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை யறிகிறோம். ஜகத்காரணனே ‘தேவதேவ ஹரி: பிதா’ ‘பிறப்பித்த தந்தை நீ’ என்கிறபடி பிதாவாகிறான். ஜீவாத்மா நித்யனாயிற்றே; அவனை உண்டாக்கினான் என்பது பொருந்துமோயென்னில் - மஹாப்ரளயம் முதல் ஸ்ருஷ்டிகாலம் வரை தேஹேந்திரியங்கள் ஏதுமின்றி ஸர்வேஸ்வரன் தீருவயிற்றிலே கிடந்தவனன்றோ. ஸர்வேஸ்வரன் தன் கருணையாலே போக மோகஷங்களுக்கு ஹேதுவான தேஹேந்திரியங்களை இவனுக்கு கொடுக்கையாலே பிதாவாகிறான். இளையபெருமாள் சக்ரவர்த்தியிடம் ‘எனக்கு தகப்பன் என்கிற உறவே

வேண்டுவதில்லை. இனி ஸ்ரீராமபிரானே தந்தை மற்ற எல்லா உறவுமுறையும் ஆவார் என்றதும், ஸாமித்ராதேவியார் இளையபெருமாளிடம் 'ஸ்ரீராமனையே தசரதனாக நினைத்திருப்பாய்; அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வாய்' என்றதும் அநுஸந்தேயம்.

2. ரக்ஷிய-ரக்ஷிக ஸம்பந்தம் - இதுவும் அகாரத்தில் கிடைப்பது. 'அவ ரக்ஷனே' என்கிற தடாது ஜகத்காரணனே ஸர்வரக்ஷிகன் என்கிறது. அயோத்யாவாளிகள் சக்ரவர்த்தியிடம் 'எங்களை ரக்ஷிக்கத்தக்க குணங்கள் ஸ்ரீராமபிரானிடமே அமைந்துள்ளன; நாங்கள் அவனாலே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். ஆகையால் இப்போதே ஸ்ரீராமபிரானுக்கு முடிகூட்டுவீர்' என்றார்கள். எம்பெருமான் நமக்கு கஷ்டங்களைக் கொடுத்தாலும், அவை ரக்ஷனை காரியத்திலேயே சேர்ந்ததென்பது அறியத்தக்கது. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸம்பந்தம் வேண்டுகையாலே, 'பிதா ச' என்பதில் சகாரத்தால் அவனைவிட்டு அகலாதிருக்கும் பிராட்டியும் உணர்த்தப்படுகிறாள். பாபியாக சிகிஷ்கிக்கப்பட வேண்டியவன் ரக்ஷிக்கப்படுவது இவளாலேயன்றோ.

3. ஶேஷி-ஶேஷி ஸம்பந்தம் - இது லுப்த சதுர்த்தியில் கிடைப்பது. அகாரத்தில் ஸந்தியில் மறைந்து கிடக்கும் ஆய எனும் லுப்த சதுர்த்தி 'ஶேஷியின் பொருட்டு மகாரத்தில் சொல்லப்படும் 'ஐவாத்மா' என்பதால் ஶேஷி-யேஷி பாவம் உணர்த்தப்படுகிறது. பறதாழ்வான் 'முத்தவனான ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இந்த ராஜ்யம் எப்படி ஸொந்தமோ (சேஷமோ) அப்படியே ஆடியேனும் ஶேஷம். ராஜ்யத்தை நான் ஆளுவேண்டுமோ? ராஜ்யம் என்னை ஆளட்டுமே' என்று ஶேஷத்வத்தின் எல்லை நிலமான பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டு, அதன்படியே பெருமானுடைய பாதுகையை ஸிம்ஹாஸனத்தில் ஏற்றிவைத்து அசேதனமான ராஜ்யத்தை தான் ராஜபுரஷ்டிகளில் ஒருவனாயிருந்து 14 ஆண்டுகள் அரசாண்டார். இந்த ஶேஷத்வம் ஒரு ஹெதுவினால் வருவதன்று - குணமாடியாகவன்று, ஸ்வரூப ப்ரயுக்த தாஸ்யம். அநஸையையிடம் பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. தாளீலோலன் ஒருவன் அவள் உடல்நலமின்றியிருக்கும் போது, அவள் பிழைத்தெழுந்தால் தன் தலையை வெட்டித் தருவதாக காளியிடம் வேண்டிக் கொண்டாளாம். அவள் பிழைத்து இவன் மாண்டால் அவளால் தனக்கு என்ன பயன் என்பதையும் மறக்கிறான். தகாத விஷயத்தில் அன்பு இத்தகையதானால், வகுத்த விஷயத்தில் ஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமே என்பதையறிய வேணும்.

4. பர்த்தரு-பார்யா ஸம்பந்தம் - இது உகாரத்தில் கிடைப்பது. உகாரத்தில் அநந்யார்ஹுத்வம் சொல்லப்படுகிறது. பிராட்டி பெருமாளை நிர்பந்தித்து அவருடன் காட்டுக்குச் சென்றதும், இளையபெருமாள் பெருமாளிடம் 'நானும் ஸ்வைத்யும் உம்மை விட்டுப் பிரிந்தால்

நீரை விட்டுப் பிரிந்த மீண்போலே ஜீவியோம்' என்றதும் அநுஸந்தேயம். பதிவ்ரதையானவள் தன் பர்த்தாவைத் தவிர வேறு ஒருவனை மனத்தாலும் நினையாதாப் போலே, இந்த ஜீவாத்மாவும் எம்பெருமானுக்கே ஶேஷப்பட்டவனாயிருக்க வேணும். வேறு தெய்வங்களையும் ஆஸ்ரயித்திருப்பானாகில் ஶேஷத்வம் அழியும். ஜீவர்கள் அனைவருமே ஸ்தரீப்ராயர்கள். ஆகையிறே ஆழ்வார்கள் நாயிகா பாவத்திலும் பாசுரங்களைப் பாடியது. ஆகையிறே நாயகியின் பேச்சில்லாத வேதத்தைக் காட்டிலும் அருளிச்செயல்களில் எம்பெருமானுக்கு ஆசை அதீகமாய் அவை எம்பெருமானுக்கு முன்பு ஸெவிக்கலாகிறது. கந்தல் கழிந்தால், ஸர்வர்க்கும் நாரீணாம் உத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவுதாயிருக்கும். கந்தலாவது இந்த உடல். இந்த உடல் நீங்கி பறம்பதும் சென்றால் பிராட்டியின் தன்மையை அடைபவனாகவே கருதப்படுகிறான். ரமாபதியாயிருப்பவன் இன்றொரு முக்தாத்மாவைப் பெற்றால் அந்த முக்தாத்மாவிடம் பிராட்டிமார்களிலும் அதீக அன்புடைய புதுமாப்பிள்ளையாகத் திகழ்கிறான். ஆகையிறே பூலோக வைகுண்டத்திலுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை 'அழகிய மணவாளன்' என்கிறது.

5. ஜ்ஞாத்ரு-ஜ்ஞேய ஸம்பந்தம் - இது மகாரத்தில் கிடைப்பது. ஜீவாத்மா அறிபவன். ஈச்வரன் அறியப்படுமவன். மகாரம் 'மந-ஜ்ஞானே' என்கிற தாதுவிலே பதமாகையாலே ஆத்மா ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வெளுபன் என்கிறது. 'ஓண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு' என்கிறபடி எம்பெருமானை அறிவுக்கு விழியமாகக் கொள்வதே ஜ்ஞானமாகும். அல்லாதது அஜ்ஞானமென்னக் கடவது. சக்ரவர்த்தி பதினாறு பிராயமும் நிரம்பாத இராமனை உம்முடன் அனுப்பவியலாதென்றபோது விச்வாமித்ர மஹரிஷி 'அஹம் வேதமி மஹாத்மாநம்' - இராமன் நீ நினைத்திருப்பதுபோலே சிறியவன்ல்லன். அறப்பெரியவன் என்பதை நானே அறிவேன்; வசிஷ்டரும் தபஸ்விகளும் அறிவார்கள் என்றாரோ. 'உன் அந்தமில் சீர்க்கல்லால் அகங்குழைய மாட்டேனே' என்கிறபடி பகவத் குணங்களை சிந்தித்திருப்பதே பரமானந்தமாகும். இதற்கு மேற்பட்ட ஆனந்தம் கிடையாது. 'நீன்புகழில் வைகும் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீயவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான் என்கிறபடி சஞ்சலமான மனதுக்கு பகவத்விஷய ஜ்ஞானமே உணவானால் 'வைகுண்டவாஸமும் வேண்டேன்' என்கிறவளவு பரமானந்தமாம்.

6. ஸ்வ-ஸ்வாமி ஸம்பந்தம் - இது நம: பதத்தில் கிடைப்பது. ம: எனக்கு, 'ந' அன்று - எனக்கன்று என்றபடி. மகாரார்த்தமான ஜீவாத்மா சொல்லிக்கொள்ளும்படியிது. நான் எனக்குரியன்ல்லன், எம்பெருமானுக்கே பரதந்தரன், எனக்கு ஸ்வாமி எம்பெருமானே என்று

அறுதியிடுகிறான். இராவணனை ஸ்வாமியாக நினைத்திருந்த விபீஷணாழ்வான் ஸ்தாபஹாரத்திற்குப் பின் அவனைவிடுத்து பெருமாள்பக்கல் சரணடைந்து ‘என்னை உம்முடைய சரக்காகக் கைக்கொண்டருளவேணும்’ என்று வேண்டினான். ஆக, சரணாகதி பண்ணுமவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வம்; அவனே ஸர்வ ஸ்வாமி என்பது உணரத்தக்கது. அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே ஒழிக்க இந்த ஸ்வ-ஸ்வாமி ஸம்பந்தமே முதற்படியென்னில், பாகவத ஶேஷத்வம் எல்லைநிலம். ‘அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார்தம் அடியாரடியோங்களே’ என்கிற பாசரத்துக்கடி இந்த நம: பதமே. ‘நந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே’ என்கிறபடி ஸ்வம்மான சேதனர்களின் பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு பாங்கானது இந்த ஸம்பந்தம்.

7. சரீர-ஆத்ம ஸம்பந்தம் - இது நார பதத்தில் கிடைப்பது. நம் சரீரத்துக்கு ஆத்மா சரியாயிருப்பது போல், ‘உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்’ என்கிறபடி நாரமாகிற ஸகல சேதனாசேதனங்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவற்றை நியமித்துப் போருபவன் ஸர்வேஸ்வரன். ஆக ஜீவாத்மா பகவானுக்கு சரீரம். உதாரணமாக, பெருமாள் ஆத்மாவனில் சிறிய திருவடி தேவூம். உடலினால் ஆத்மாவுக்கு எவ்வளவு உபயோகமுண்டோ அவ்வளவும் திருவடியால் பெருமானங்குக் கிடைக்கதது. பிராட்டியைக் காணமுடியாதபோது, திருவடியை தூதுவிட்டு அவர் கண்டு வந்தவுடன் பிராட்டியைத் தான் கண்டதாகவே நினைத்து திருவடியை ஆலிங்கனம் செய்து தன் ஆற்றாமை தீர்ப்பெற்றார். சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி வெறுமனேயிருப்பனோ. ‘கோபஸ்ய வஸமேயிவாந்’ - திருவடிக்கு ஏற்பட்ட புண்ணைக் கண்டு பெருமாள் கோபத்தின் வசமானாரன்றோ. ஆக ஸகல சேதனர்களையும் சரீரமாகவுடையவன் பரமாத்மா.

8. ஆதார-ஆதேய ஸம்பந்தம் - இது அயந பதத்தில் கிடைப்பது. நித்யமான ஜீவன் எதில் நிலைத்து நிற்கிறது என்றால் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமே தான். நாரங்களுக்கு அயனம் இருப்பிடம் என்கிறது. உறங்குகிற ப்ரகஜையை தாய் முதுகிலே அனைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, இவர்கள் தன்னையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்திருக்கும் போதும் தான் இவர்களை விடாதே இருக்குமிருப்பு. ‘எங்கும் போய்க்கரை காணாது ஏறிகடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேனோ. இங்கு ஸம்ஸாரம் கடல்; பறவை ஜீவன்; ஆதாரம் கப்பல் போன்ற பரமாத்மா. கப்பலிலுள்ள கொம்பின் உச்சியில் பறவை போன்று ஜீவன் சேர்ந்திருக்கிறது. நடுக்கடலில் அந்தக் கொம்பை விட்டுப் பறந்து எங்கு சென்றாலும் கரை காணாது அலமந்து திரும்பவும் அந்த கப்பல் கொம்பையே

வந்தடைவதைத் தவிர பறவைக்கு வேறு ஆதாரம் உண்டோ? ‘துன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெறாதுழல்கின்றேன்’ என்கிறபடி விழினுபோதும் இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் இடைவிடாது சேர்ந்திருக்கிறது. விழினு என்றால் எங்கும் இடம் கொண்டதன்றோ. அபாயமற்ற இந்த விழினுவாகிய கப்பலை ஆதாரமாகப் பற்றியவர்களுக்கு அக்கரையடைந்து கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுகை உறுதி என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. பெருமாள் வனவாஸத்துக்கு புறப்படும்போது மரம் செடி கொடிகள் யாவும் வாழன. குளம் குட்டைகள் வற்றின. பெருமாள் அயோத்தீக்குத் திரும்பியபோது மரம் செடி கொடிகள் யாவும் அகாலமாயிருந்தும் பூத்துக் காய்த்து பழுத்துக் குலுங்கின. இதனால் சராசராங்களைனத்துக்கும் ஆதாரபூதன் எம்பெருமானே என்பதும் உலகமெல்லாம் ஆதேயம் அதாவது பகவானாலே தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதும் தெளிவு.

9. போக்த்ரு-போக்ய ஸம்பந்தம் - இது ஆய பத்தில் கிடைப்பது. வ்யக்த சதுர்த்திக்கர்த்தம் கைங்கரிய ப்ரார்த்தனை. போக்தா - உண்பவன். போக்யம் - உண்ணப்படுமவை. இங்கு உண்ணப்படும் வஸ்து ஜீவாத்மா. உண்பவன் ஸுநிமந்நாராயணன். ‘அஹமநநம்’ என்கிற வசனப்படி ஜீவாத்மாவை அடையும் ஆனந்தம் பரமாத்மாவிடம் உள்ளது. அதன் அளவு எவ்வளவு என்று பார்த்தால் உண்டவன் எவ்வளவு பெரியவனோ அவ்வளவு இருக்கும். அவனோ மஹாவிழினு. எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவன். அதற்கு தக்கப்படி போக்தாவின் ஆனந்தம் இருக்கும். போக்யம் ஸ்வரூபத்தால் சிறியது. அதன் அவா அதாவது பகவானை அநுபவிக்கவேணுமென்கிற ஆசையும் அவ்வளவே இருக்கும். மிகப் பெரியவனான பகவான் உண்பது சிறியதேயானாலும், இவன் அவாவைக் கண்டு வயிறு நிறைந்தவனாக ஆகிவிடுகிறான். பக்தர்களின் ஆசையை தனக்கு அன்னமாகக் கொண்டு களிக்கிறான். அவன் பெரியவனாகையாலே இவனிடத்திருந்த அவா இடம் தூரியாமல் மறைந்து போகிறது. இதனை ஆழ்வார் ‘குழந்தகன்று ஆழந்துயர்ந்த’ என்கிற பாகரத்திலே அநுளிச் செய்கிறார். அதாவது மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் பெரியதாய் இருக்கும் ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பெரியதாய், பரமாத்மாவிலும் பெரியதாய் உள்ளது என்னுடைய ஆசை என்று சொல்லி, எதிர்த்தலையில் எம்பெருமானுடைய ஆசை எப்படிப்பட்டது என்று பார்க்கும்போது, ‘என் அவாவறச் குழந்தாயே’ - என்னுடைய ஆசை *குளப்படி என்னும்படி கடல் போன்ற ஆசையோடே தான் வந்து கலந்தான் என்றானிச் செய்கிறார். இதனால் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்ம லாபம் என்பதே மிகப் பெரியது என்று தெரிகிறது. அதற்காகவே அவன் ‘எதீர் குழல் புக்கு’ தீரிந்து ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் அநுபவிக்கவே உரியது இந்த

* [மாட்டின்] குளம்பு + அடி = குளப்படி

ஆழம் வஸ்து. தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே - அவனுக்புக்காகவே தன்னை அவனுக்கு ஆக்கி, அவன் உகப்பாலே தரும் கைங்கர்யத்தை (சதுர்த்தியில்) ப்ரார்த்திக்கிறான். பெருமாளிடம் பரமபக்தி கொண்ட பரதாழ்வானிடம் பரமபக்தி கொண்டவர் சத்ருக்நாழ்வான். இப்படி பாகவதர்களிடம் பக்தியடையவர்களை எம்பெருமான் தனக்கு போக்கியமாகக் கொள்கிறான் என்பதையும் அறியவேணும்.

பிரதி வருடமும் தை அமாவாஸ்யை தினத்தன்று வானமாமலை ஸந்நிதி ஸ்ரீதோதாத்ரி நாதனுக்கு ஒரு கோட்டை எண்ணெய்க் காப்பு உத்ஸவத்தை நடத்திப்போரும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியார் பக்த ஸபா கமிட்டியார் நியமித்ததால் அடியேன் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவரை விண்ணப்பித்துள்ளேன். இக்கட்டுரையில் காணும் குற்றங்குறைகளை பெரியோர் கல்மித்தருள வேணும் என்று ப்ரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

(இக்கட்டுரை ஸ்ரீவானமாமலை 'வாழ்கின்ற வள்ளல்' எனும் லக்ஷ்தீப மஹோத்ஸவ மலரில் (19-1-2015) வெளிவந்தது)

'வேதாந்த ஸ்ரவணேந ஹி வ்யதிபத்தி: பூர்யதே' - வேதாந்தத்தை கேட்பதனால்தான் ஜ்ஞாநம் நிறைவு பெறுகிறது - என்றாருளிச் செய்தார் எம்பெருமானார் (வேதாந்த ஸங்கரவேஹ). எப்படி உடம்பைச் சொல்லுகிற சொற்கள் உடம்பிலுள்ள ஆத்மாவைச் சொல்லி நிற்குமோ, அப்படியே பிரமன், ருத்திரன், இந்திரன், அக்னி முதலான சேதநர்களைச் சொல்லும் சொற்களும், ப்ரக்ருதி காலம் ஆகாசம் ப்ராணன் முதலான அசேதனங்களைச் சொல்லுகிற சொற்களும் அவர்களுக்கும் அவைகளுக்கும் ஆத்மாவாய், அவைகளைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் சொல்லிநிற்கும். உபநிஷத்துக்களை அறிவதற்கு முன்பு, சொற்கள் அசேதனங்களையும் அவைகளுக்குள்ளிருக்கும் சேதநரை மாத்திரமே சொல்லுகின்றன என்று (யுக்தி கொண்டு) எண்ணப்பட்டது. இந்த அர்த்தம் சொற்களுக்கு பூர்ணமான அர்த்தமன்று. ஏனெனில், ஸர்வேஸ்வரன் அசேதனம் சேதநம் என்ற மூன்றும் சேர்ந்தே ஒரு வஸ்துவாயிருக்கும் போது, அதில் முக்கியமான பரமபுருஷனை விட்டு, மற்ற இரண்டு அம்சங்களை மட்டும் சொன்னால் அந்தப் பொருள் எப்படி பூர்ணமாகக் கூடும்? நாராயணன் ஸகல சேதநாசேதனங்களுக்கு ஆத்மா, சேதநாசேதனங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு சரீரம், அவன் எல்லாச் சொற்களாலும் சொல்லப்படுகிறான் என்பதை வேதாந்தம் கொண்டே அறிக்கோமாகையால், வேதாந்தத்தை கேட்பதனால்தான் ஜ்ஞானம் நிறைவு பெறுகிறது. 'பாராஸர்ய வச: ஸாதாம' என்று எம்பெருமானார் கொண்டாழியபடி ஸ்ரீவேதவ்யாஸரின் ஸாரீரக ஸாஸ்தரம் நாம் உகந்தநுபவிக்கும்படியன அமுதமன்றோ! ஆக மேலே சிறிது வேதாந்த விசாரமும் செய்வோம்.

விஶ்விஷ்ட அத்தைவது தத்வம்

நம் விஶ்விஷ்டாத்தைவது தர்சனமானது ஸ்ருதி மூலமானதால் ஸ்ருதி போல் அநாதியானது. அநாதியான நம் தர்சனத்துக்கு இடையில் குமதிகளால் ஏற்பட்ட கலக்கத்தை நீக்கி நம் தர்சனத்தை நிலைநாட்டியதால் உடையவர் தர்சன ஸ்தாபகர் ஆகிறார். அவர் புதிதாக ஒரு மதத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. அவருக்கு முன்னிருந்த வ்யாஸர், போதாயனர், குஹதேவர், பாருசி, டங்கர், த்ரமிடாசார்யர், ஸ்ரீபராங்குசர், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், ஸ்ரீ ஆளவர்ந்தார் முதலிய பூர்வாசார்யர்களின் மதத்தையே தழுவியிருக்கிறார். அவர்களின் சொற்களை ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ப்ரமாணமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இந்த ஸித்தாந்தத்தை நாம் நன்கு அறிய வேண்டுமானால், இதற்கு எதிர்த்திடான் நிர்விசேஷ அத்தைவதத்தின் கொள்கையை முதலில் அறிவது அவச்யமாகும். அதனை சற்று சுருங்க விசாரிப்போம்.

நிர்விசேஷத்தைவதம்: தத்வம் ஒன்றே உள்ளது. அகண்டமான பரமாத்மா ஒன்றுதான் ஸத்யம். இது ஏகஸ்வராபாடுமாயுள்ளது. இது கேவலம் ஸத்தாமாத்ரம். ஜ்ஞானமாகவேயிருக்கிறது. ஜ்ஞானமுடையதன்று. அதற்கு யாதொரு குணமும் விசேஷணமுமில்லை. இப்படி ஒரு வஸ்துவைத்தவிர வெறிந்துவழில்லை எனும் பக்ஷத்தில் இப்பிரபஞ்சமும், நாமெல்லோரும் இதில் தனித்தனியாக இருக்கிறோமேயென்னில்-ப்ரஹ்மமானது அனித்யை என்றும், மாயை என்றும் சொல்லப்படும் ஒரு சக்தியோடு கூடியிருப்பதால் இந்த ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்தின் தோற்றம் ஏற்படுகிறது. இந்த சக்தியை 'ஸத' (இருப்பது) என்னவியலாது. ஏனெனில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் ஸத. பிறகு இதை 'அஸத்' என்னலாமேயெனில் அதுவும் கூடாது. ஏனெனில் அஸத்துக்கு தோற்றம் உண்டாகாது. ஸத, அஸத் திரண்டைக் காட்டிலும் வேறு. இது அநிர்வசநீயம். இந்த அநிர்வசநீயமான மாயையால் நாநா வஸ்துக்களையுடைய இப்பஞ்சம் காணப்படுகிறது. எப்படி இந்தராஜால வித்யையைச் செய்யுமவன் நம் மனதிற்கு எட்டாத தன் மாயா சக்தியால் வாஸ்தவமல்லாத

நிர்விசேஷ கூடஸ்த நித்ய சைதன்யமாகிற ஒரே ஆத்மாவே உண்மை என்கிறார்கள் அத்தைவதிகள். நிர்விசேஷமாகையாவது - உலகில் காணும் மூன்று விதமான பேதமும் அற்றிருக்கை. குடம் முதலான வஸ்துக்களுக்கு அதே ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்ற குடங்களைக் காட்டிலும் உள்ள பேதம் ஸஜாதீய பேதம் (ஜீவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு). குடம் முதலான வஸ்துக்களுக்கு வேறு ஜாதியைச் சேர்ந்த படங்களிற் காட்டிலும் உள்ள பேதம் விஜாதீய பேதம் (அசித்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு). ஒரே குடத்தில் கட்டுவம் (குடமாயிருக்கை). நிறம் முதலான குணங்களில் உள்ள பேதம் ஸவகது பேதம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலானவற்றுக்குமுள்ள வேறுபாடு. இவை இல்லாதிருப்பதுதான் ப்ரஹ்மம்.

நானாவித வஸ்துக்களை இருப்பதாக காண்பிக்கிறானோ, அவ்வாறே ப்ரஹ்மமும் இம்மாயா சக்தியோடு கூடியிருந்து வாஸ்தவமல்லாத இப்ரபஞ்சத்தின் காசலியை உண்டாக்குகிறது. ஆக இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு மாயைதான் உபாதான காரணம். அல்லது மாயையோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் இந்த ஜகத்துக்கு உபாதான காரணம். ஜகத்துக்கு காரணமாகச் சொல்லும் போது அதை 'அவரப்ரஹ்மம்' 'சஸ்வரன்' என்கிறோம். தனித்தனியாகக் காணப்படும் எல்லா உருவங்களிலும் அகண்டமான ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உள்ளது. மாயையின் கார்யமான உபாதியால் பின்னபின்னமாகக் காணப்படும் வஸ்துக்களாய் அநேக சேதநர்களாய் கண்டம் கண்டமாய் வெட்டுண்டிருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனிலும் வாஸ்தவமாயுள்ளது அகண்டமான ப்ரஹ்மம் ஒன்றே.

வ்யவஹார தசையில் ஒரு ஜீவனை மற்றிறாரு ஜீவனிலிருந்து வகுத்துப் பிரிக்கும் அந்தந்த ஜீவனுக்குரிய அவயவ அமைப்புகளும் மநோ வ்யாபாரங்களும் மாயையால் தோற்றுவதால் அவை வாஸ்தவமல்ல. மாயையால் மூடப்பட்ட ஜீவன் அஜ்ஞானத்தால் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியாமலும் தான்தான் ப்ரஹ்மம் என்று அறியாமலும் மாயையின் கார்யமான உபாதியே 'தான்' என்று நினைத்து சரீரத்தையும் இந்தரியங்களையும் மனதையும் 'தான்' என்று ப்ரமித்திருப்பதால், வாஸ்தவத்தில் சுத்த சைதன்யமாயும், அகர்த்தாவாயும், அகண்டமாயும், அளவில்லாமலுமிருக்கிற ஆத்மாவானது, ஸ்வரூபத்திலும் ஞானத்திலும் அளவிடப்பட்டாயும் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் காணப்படுகிறது. அதன் கர்மத்தால் புன்ய பாபங்களை அநுபவிக்கிறது. கல்பத்தின் முடிவில் இந்த ஜகத்தானது அவ்யக்தமான மாயையாக ஆகிறது. ஜீவர்களோவென்னில் அக்காலத்தில் உபாதி ஸம்பந்தமில்லாததால் பெரும் தூக்கத்திலுள்ளவர்கள் போல் இருக்கின்றனர். ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் முன் கர்மபலனையநுபவிப்பதற்காக மறுபடியும் சரீர ஸம்பந்தத்தை அடைகின்றனர்.

நித்ய சைதன்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும் இல்லையென்கையால் அதற்கு ஸஜாதீய பேதமோ விஜாதீய பேதமோ இல்லை. இந்த சைதன்யத்திற்கு எவ்வித குணமும் இல்லையென்கையால் இதற்கு ஸ்வகது பேதமும் இல்லை.

இல்லாத வஸ்துக்கள் இருப்பதாக தோன்ற வைத்து வஞ்சிக்கும் மாயை 'கூடம்' எனத் தகுந்தது. அந்த மாயையோடு கூடியிருக்கையால் நித்ய சைதன்யம் 'கூடஸ்தம்' எனப்படுகிறது. அன்றிக்கே, கூடஸ்தம் எனும் பதம் பல பொருள்களுக்குப் பொதுவான மூலப்பொருளையும் குறிக்குமாகையால், இவ்வுலகில் காணும் தோற்றங்களுக்கெல்லாம் பொதுவான மூலப்பொருளான நித்ய சைதன்யத்தைக் காட்டும். இப்படி நித்ய சைதன்யமாகவும் கூடஸ்தமாகவுமிருக்கும் சைதன்யம் நித்யமாகவும் இருக்கிறது. நித்யமாகையாவது, காலத்தினால் அளவுபடாமை. இப்படிப்பட்ட சைதன்யமாகிற ஒரே ஆத்மாவே உண்மை. மற்ற பேதங்களைல்லாம் பொய் என்பது அந்வைதிகளின் கூற்று.

இவ்விதம் ஜனம், கர்மம், மரணம் என்கிற ஸம்ஸார சக்கரம் அநாதியாய் கூழன்று வருகிறது. இந்த ஸம்ஸாரத்தீணின்று மோகஷமடைய உபாயம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தில் கர்மங்களை விதிக்கும் கர்மகாண்டமானது மோகேஷாபாயத்தைக் காண்பிக்காது. ஏனெனில் புண்யகர்மங்களாயிருப்பினும் அவைகளும் புதிய சர்வங்களுக்குக் காரணமாகின்றன. ஜ்ஞான காண்டத்தில் இரண்டு பாகங்களுண்டு. அதாவது 'அவர ப்ரஹ்மம்' என்றும் 'ஸஸ்வரன்' என்றும் சொல்லப்படுவதும் அநேக விசேஷணங்கள் உள்ளதுமான தாழ்ந்த ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் பாகம் ஒன்று. நிர்க்குணமானதும், விசேஷணமில்லாததும். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்னும்படியான மற்றொரு பாகம். ஸஸ்வரன் என்று சொல்லப்பட்ட அவரப்ரஹ்மத்தை உபாஸனம் செய்கிற ஜீவன் மோகஷமடையமாட்டான். 'தத் தவமளி' (சூந்) (நீயே அந்த ப்ரஹ்மம்) என்றிவை முதலான ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஜக்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் வேதாந்த வாக்யங்களின் ஜ்ஞானத்தால் சிறப்புறும் ஜ்ஞானியோவென்னில், தனக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் யாதொரு பேதமுமில்லையென்பதை அறிந்து சரீர வியோகமடைந்தவுடன் மோகஷத்தையடைகிறான். அதாவது மாயையை விலக்கி பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகிற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தோடு ப்ரகாசிக்கிறான். இதுவே நிர்விசேஷாத்தைவதவாதிகளின் மதம்.

ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமன்று: சங்கரர் வஸ்துமாதர் ஜ்ஞானம் உண்டாகலாம் என்கிறார். இவ்வாறு நிர்விசேஷமான ஜ்ஞானம் நமக்கு எந்த ப்ரமாணத்தாலும் உண்டாகிறதில்லை. நிர்விசேஷமாயிருக்கும் வஸ்துவை ப்ரத்யக்ஷித்தாலோ, அநுமானத்தாலோ, ஶப்தத்தாலோ ஸ்தாபிக்கயியலுமோ என்று பார்ப்போம். ப்ரத்யக்ஷி ப்ரமாணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நாம் எந்த வஸ்துவைக் காணும் போதும் அதை விசேஷணமுடையதாகவே காண்கிறோம். இந்த வஸ்து பெரியது, சிறியது, நீளமானது, அகலமானது, உருண்டையானது, தட்டையானது, வெளுப்பானது, சிவப்பானது, அழகானது, கோரமானது, பழையது, புதியது முதலிய ஏதாவதொரு கண்ணத்தோடு அதாவது விசேஷணத்தோடு கூடியதாகவே காண்கிறோம். கேவலம் வஸ்துமாதர் ஜ்ஞானம் ஒரு போதும் உண்டாவதில்லை. ஒரு வஸ்துவை நாம் பார்க்கும் போது 'இது வெளுப்பு' என்கிற விசிஷ்ட ஜ்ஞானமே உண்டாகிறதேயன்றி துண்டுதுண்டாக 'இது' என்றும் 'வெளுப்பு' என்றும் உண்பாகிறதில்லை. விசிஷ்ட ஜ்ஞானம் உண்டானபிறகு தனித்தனியாக பிரித்து நாம் ஆராய்ச்சி செய்யலாமே தவிர நிர்விசேஷ ஜ்ஞானம் அநுபந்நம். 'நிர்விகல்பக ஜ்ஞானம்' என்றால் மனதில் நினைத்த ஏதோ ஒரு விசேஷணமில்லாமல் ஒரு வஸ்துவை நாம் க்ரஹிப்பதேயன்றி, ஒரு விசேஷணமுமில்லாமல் க்ரஹிப்பது என்பது கிடையாது. ஒரு விசேஷணமுமில்லாமல் நாம் க்ரஹிப்பதுமில்லை, க்ரஹிக்கவும் முடியாது. ஸந்மாத்ரத்தை இருப்பு என்பதை மட்டும் நாம் க்ரஹிக்கிறோம் என்னும் பகஷமானது 'குடமிருக்கிறது' என்கிற விசிஷ்ட விஷயமான

ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிற ப்ரத்யக்ஷி ப்ரமாணத்திற்கு வருத்தமாகும். ஸந்மாத்ரத்தைத் தவிர 'அவயவ அமைப்பு' என்கிற ஜாதி முதலிய பேதத்தை ப்ரத்யக்ஷித்தினால் நாம் க்ரஹிக்காமற் போனால், குதிரையை வாங்க விரும்பியவன் கழுதையைப் பெற்று தருப்தியடைந்து போக வேணும். பேதத்தோடு கூடிய வஸ்துவைக் கண்ணாலும், ஸ்பர்சத்தோடு கூடியதை தவகிந்தரியத்தாலும், சப்தத்தோடு கூடியதைக் காதாலும், ரஸத்தோடு கூடியதை நாவாலும், வாசனையோடு கூடியதை மூக்காலும் நாம் க்ரஹிக்கிரோமே தவிர ஸந்மாத்ரத்தை மட்டும் நாம் க்ரஹிப்பதென்பதில்லை. ஆகையால் வஸ்துவின் 'அவயவ அமைப்பு' என்கிற ஜாதி முதலிய பேதவிசிட்டம் தான் ப்ரத்யக்ஷித்திற்கு விடியம். இதைப் போல் ப்ரத்யக்ஷி மூலமான அநுமானப் ப்ரமாணத்தாலும் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸ்தாபிக்கயியலாது. சப்த ப்ரமாணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சப்தமும் விசேஷத்தோடு கூடிய வஸ்துவைத்தான் போதிக்கின்றது. ஒரு பதம் என்றால் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயத்தோடு (பகுதி விகுதிகளோடு) சேர்ந்தது. ப்ரக்ருதியும் ப்ரத்யயமும் அர்த்தத்தில் பேதமுள்ளவையாதலால், பதம் என்பது விசிட்டமான அர்த்தத்தையே போதிக்கிறது. உதாஹரணமாக 'போகிறான்' எனும் பதமானது ஆண்பாலோடு கூடியதும், நிகழ்காலத்தோடு கூடியதும், போதல் என்கிற செய்கையுடன் கூடியதுமான ஒரு வயக்தி - என்று இவ்வளவு விசேஷணங்களோடு கூடியது ஒரு பதமாயிருக்கிறது. பத பேதத்திற்கு காரணம் அர்த்த பேதம். ஆக, அநேக பதங்கள் சேர்ந்த ஒரு வாக்கியத்தில் அநேக அர்த்த பேதங்கள் அவசியமாதலால் நிர்விசேஷமான வஸ்துவை போதிக்கும் சக்தி சப்தத்திற்கும் இல்லை. ஆதலால் சப்த ப்ரமாணத்தாலும் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸ்தாபிக்க வாண்ணாது. ஸ்வப்ன ஸாஷாப்தி அவஸ்தைகளிலும் நமக்கு உண்டாகும் ஜ்ஞானம் ஸவிசேஷமாகவே உண்டாகிறது. நல்ல அயர்ந்த நித்ரையிலும் ஸாக்தவம் (ஸாக்யாயிருக்கும் தன்மை), ஜ்ஞாத்ருதவம் (அறியும் தன்மை) ஆகிய விசேஷணங்கள் 'நான்' என்பதற்கு பொருளான ஆத்மாவுக்கு உண்டு. இதே போல் இந்த ஜகத்துக்கு காரணமான ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நமக்கு உண்டாகும் ஜ்ஞானமும் விசேஷண விசிட்டமாதலால், ப்ரஹ்மம் விசேஷண விசிட்டமேயல்லாமல் நிர்விசேஷமன்று. இத்தகைய ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்கள் எவ்வென்னில், சித் (ஜீவன்), அசித் (அசேதநம்) இவை இரண்டும்.

சேதந ஸ்வரூபம்: சித் எனப்படும் ஜீவ ஸ்வரூபமானது சார்வாகன் சொல்வது போல் தேவறமல்ல. யானையின் சரீரத்தில் யானையளவு, ஏறும்பின் சரீரத்தில் ஏறும்பளவு என்று ஜஜனர்கள் சொல்கிறபடி வெவ்வேறு அளவுமல்ல. உபாதியுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தின் கண்டம் என்று பாஸ்கரன் சொல்கிறபடியுமல்ல. ப்ரஹ்மத்தீன் ஓர் அம்ஶம் ஜீவன் என்று யாதவப்ரகாசன் சொல்கிறபடியுமல்ல. பரப்ரஹ்மமே அஜ்ஞானத்தால் ப்ரமித்திருப்பதால் ஜீவன் என்று பெயரூள்ளது என்று ஜீகங்கரர் கொல்கிறபடியுமல்ல. “மாலாக்டுந ஶதபாகு ஸ்ய

ஸததுா கல்பிதஸ்ய ச படாகேரா ஜீவே:” (நெல்நுணையில் நூறில் ஒன்றிலும் நூறில் ஒரு பங்கு ப்ரமாணமுள்ளது ஜீவன் என்றறிய வேணும்); “நித்யோ நித்யாநாம் சேதனஸ் சேதநாநாம் ஏகோ படுஹாநாம்” (நித்யர்களான அநேக ஜீவர்களுக்கு நித்யனான் ஒரு சேதநன்); “விஞ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே” (ஜீவன் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறான்) இத்யாதி ஸ்ருதிகளால் ஜீவன் அனு அளவுள்ளது, ஒரு ஜீவனல்ல ஜீவர்கள் அநந்தம், மித்யையல்ல ஸத்யமானவர்கள், ப்ரதி சரீரமும் பின்னர்கள் என்றறிய வேணும். சிலவிடங்களில் ஜீவனை ஒருமையில் சொல்லியிருப்பது ஒரு நெல் குவியலைப் பார்த்து ‘இது ஒரே நெல்’ என்று சொல்லுமாப் போலே ஜ்ஞான ஆகாரத்தால் ஒன்றாயிருப்பது பற்றியேயாம்.

சேதநன் என்று சொல்லப்படும் இந்த ஜீவன் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வருபமாகவுடையவன், ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களை உடையவன், நித்யன், அழிவில்லாதவன். சேதநர்கள் பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று மூன்று வகை. அநாதியான கர்ம ப்ரவாஹத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் பதிநான்கு புவன அண்டகடாஹத்துள்ளிருக்கும் சதுர்முக ப்ரவ்றமா முதல் புழு, பூச்சி, ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள ஜீவகோடிகளான நாமிமல்லோரும் பத்தர்கள். ஸ்ருதியில் விதிக்கப்பட்ட உபாயத்தால் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டவர்கள் முக்தர்கள். என்றைக்கும் ஸம்ஸாரமில்லாமல் அளவற்ற ஆனந்தத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் நித்யர்கள்.

அசேதன ஸ்வருபம்: அசேதனம் ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்த ஸத்வம் என்று மூன்று வகை. இவையும் நித்யங்கள். ப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் என்கிற முக்குணமுள்ளது; எப்போதும் விகாரப்படுவது; பகவத் ஸ்வருபத்தை மறைப்பது; தன்னையே அநுபவிக்கும் புத்தியை ஸம்ஸாரிகளுக்கு கொடுப்பது; ஜீவர்களைப் போல் இதுவும் ஸத்யமானது; மித்யையல்ல (பொய்யல்ல). இதை மாயை என்றும் சொல்வதுண்டு. ‘மாயாம் து ப்ரக்ருதி ம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேஸ்வரம்’ (ஸ்ரே) (மாயை என்பது ப்ரக்ருதி என்று அரி. மாயையை உடையவனை ஸர்வேஸ்வரன் என்று அரி); ‘தூவீ ஹ்யேஹா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா’ (என்னால் உண்டாக்கப்பட்ட முக்குணமுள்ள மாயா ப்ரக்ருதியானது தாண்ட முடியாதது) என்று ப்ரமாணங்கள் முறையிடுகின்றன. இவ்விடங்களில் ‘மாயா’ என்பதற்கு நிர்விசேஷாத்தவைத்துவாதிகள் சொல்கிறபடி ‘மித்யா’ பொய்யானது, வாஸ்தவமல்லாதது) என்று பொருள் கிடையாது. அஸாரர்களின் அஸ்த்ரங்களைப் போல் விசித்ரங்களான கார்யங்களைச் செய்கிறபடியால் மாயை எனும் பதம் ப்ரக்ருதியைச் சொல்கிறது. எது விசித்ர கார்யங்களைச் செய்கிறதோ அதற்கெல்லாம் மாயை என்று பெயர். பொய்யான வஸ்துவாயிருப்பின் சாஸ்த்ரங்களினால் சொல்லப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆக, மாயா சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்து வாஸ்தவமாகவே இருக்க வேண்டும். தண்ட நீதியில் ஸாம தான பேத தண்டம் என்று நான்கு உபாயங்களைச் சொல்லி மேலும் மாயை, உபேகை, இந்திர ஜாலம்

முதலிய அழக்யங்களான உபாயங்களும் சொல்லப்படுகிறது. அதில் மாயையாவது ஒரு விதமாக இருக்கும் வஸ்துவை வேறுவிதமாக மாற்றும் சக்தி என்றும், இந்தராஜாலமாவது ஒருவிதமாக இருக்கும் வஸ்துவை வேறு விதமாகக் காட்டும் சக்தி என்றும் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஆஸ்சர்யங்களான விசித்தீர வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதால் ப்ரக்ருதியை மாயை என்று சொல்கிறோமேயன்றி பொய் என்கிற காரணத்தால்ல. ஈஸ்வரனே மாயாவீ என்று சொல்வதுண்டு. ஏனெனில் அவன் மாயையை தன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவன். இக்காரணத்தாலன்றி அஜஞானத்தை உடையவனாதலால் மாயாவீ எனப்படுகிறான் என்பது தவறு. ஆக, மாயை என்பதற்கு பொய் என்ற பொருள் இல்லையாதலால் மாயா எனப்படும் ப்ரக்ருதி மிதியையல்ல, வாஸ்தவமானது. காலம் நிதியம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சுத்த ஸுத்வம் என்பது அப்ராக்ருத பரமபதும்.

இம்முன்று வகையான சேதநார்களின், மூன்று வகையான அசேதனங்களின் ஸ்வரூப ஸ்திதி (இருப்பு) ப்ரவ்ருத்திகள் ப்ரஹ்மத்தீற்கு வசப்பட்டவை. இதனை எம்பெருமானார், 'ஸ்வாதி₄ ன த்ரிவித₄ சேதநாசேதன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதும்' துனக்கு வசப்பட்ட மூன்றுவித சேதநாசேதனங்களுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு, வ்யாபாரம் இவைகளையுடையவன் என்றருளிச் செய்தார். இங்கு ஓர் ஆசேஷபம் வரக்கூடும். அதாவது, உருவமில்லாத குணங்கள் ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷணங்களாயிருக்கக் காண்கிறோம். மூர்த்த (உருவமுள்ள) வஸ்துக்களை விசேஷணங்கள் என்று சொல்வது எங்ஙனே? என்று. இதற்கு ஸமாதானம் - இங்கு விசேஷணம் என்றால் விசேஷ்யத்தை விட்டு பிரிக்க முடியாத பொருள். அது த்ரவ்யமாயும் (வஸ்துவாயும்) இருக்கலாம். குணமாயுமிருக்கலாம். பசுவினிடத்திலிருந்து கேடுாதவம் (பசுவான உருவம்), வெளுப்பு முதலிய பதார்த்தங்களை மனத்தினாலன்றி வேறு ப்ரகாரத்தில் எப்படி பிரிக்க இயலாதோ, அவ்விதேமே இந்த சேதநாசேதனங்களை ப்ரஹ்மத்தை விட்டுப் பிரிக்க முடியாது. ஆகையாலதான் இவைகளை ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்ருதக்ளித்த₃, விசேஷணம் (பிரிக்க முடியாத விசேஷணங்கள்) என்கிறோம். ப்ரஹ்மத்தீற்கு ஜ்ஞானம் பலம் ஜஸ்வர்யம் முதலான கல்யாண குணங்கள் எவ்விதம் பிரிக்க முடியாத விசேஷணங்களோ, அவ்விதேமே சேதநாசேதனங்கள் இரண்டும் பிரிக்க முடியாதவைகள். இவ்விதம் குணங்களையும் சேதநாசேதனங்களையும் விசேஷணங்களாய் கொண்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மம் விசிஷ்டமேயல்லது நிர்விசேஷமல்ல.

நிர்க்கண ஸ்ருதிகளின் தாத்பர்யம்: அநேக ஸ்ருதி வாக்யங்கள் 'நிழக்களம் நிழக்கியம் நிரஞ்ஜநம் நிர்குணம்' (அவயவமற்றது, செயலற்றது, தோழமற்றது, குணங்களற்றது) என்று ப்ரஹ்மத்தை நிர்குணமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவே, அப்படியிருக்க ப்ரஹ்மத்தை

ஸகுணமென்றும், விசேஷணவிசிஷ்டமென்றும் எங்குளே சொல்லாம்? எனும் ஆகோசேஷபத்திற்கு ஸமாதானம்:- 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் பூரவற்ம' - ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், அதாவது ஜ்ஞானம் என்பதீனாலே நிரூபிக்கத்தக்கது என்பதால் ப்ரஹ்மம் 'நிர்விசேஷ ஜ்ஞானமாத்ர தத்வம்' என்ன வொண்ணாது. ஏனெனில் அறிகிறவனுக்கு அறிவு ஸ்வரூபம். ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறது என்று சொல்வது மிகவும் உசிதம். தேஜோ த்ரவ்யங்களான ஸௌரியன் முதலியவைகள் ப்ரபை முதலியவைகளுக்கு ஆஸ்ரமாயிருப்பது போலே ப்ரஹ்மம், ஜ்ஞானம் முதலியவைகளுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் முதலான அநேக குணங்களுண்டு என்பதை ஸ்ருதிகள் பலவாறு உத்கோவிக்கீனரன். 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித' (முண்ட) யாவனோருவன் யாவற்றையுமரிந்தவன், ஸர்வத்தினுடைய பிரகாரங்களை அறிந்தவன்); 'பராஸ்ய ஶக்தீர் விவிதைடுவ ஸ்ருயதே ஸ்வபா விகீ ஜ்ஞான பூலக்ரியாச' (ஸ்ரேவ.) (இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு அநேக மேலான விசித்ர சக்தி ஜ்ஞானம் பூலம் முதலிய குணங்கள் ஸ்வபாவமாயுள்ளது); 'ஏஷ ஆத்மாபதஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸோடபிபாஸ; ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: பொபம், கீழட்டுத்தனம், மரணம், துக்கம், பசி, தாஹம் முதலிய (கெட்ட) குணங்கள் இல்லாததும், ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய நல்ல குணங்களையுடையதுமானது ப்ரஹ்மம்) என்கையால், ப்ரஹ்மம் குணமற்றது என்று சொல்லும் நிர்குணஸ்ருதிகளுக்கு* ப்ரஹ்மம் கெட்ட குணங்கள் ஒன்றுமில்லாதது என்று சொல்வதிலேயேதான் தாத்பர்யம் என்ன வேணும். ப்ரஹ்மம் அநந்த கல்யாண குணங்களையுடையதென்று சொல்வதற்காக முதல் ஆறு விசேஷணங்களால் கெட்ட குணங்கள் யாவற்றையும் நிவேதித்துக் கடைசி இரண்டு விசேஷணங்களால் ஸமஸ்த

* உத்ஸர்க அபவாத ந்யாயம்: அனைத்து ஹோமங்களும் அக்நிபிலேயே செய்ய வேண்டியவை என்பது உத்ஸர்க (பொதுவான) விதி. ஆனால் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தில் ஹோமத்தை மாட்டின் குளப்படியில் செய்ய வேண்டியது என்பது அபவாத (விதிவிலக்கு) விதி. ஸாமாந்ய விதியானது விதிவிலக்கு இருக்குமிடப்பக்களைத் தவிர மற்றைய விடங்களிலேயே ப்ரவர்த்திக்கும் என்பது உத்ஸர்க அபவாத ந்யாயம். பரக்குத விழுதித்தீவும், பரமாத்மாவுக்கு பல கல்யாண குணங்கள் ஓதப்பட்டுள்ளதால் 'நிர்குணம் என்று நிவேதித்தது (முக்குணக்கலப்பினையாகத் தோன்றும்) மற்றைய ப்ராக்குத குணங்களையே நிவேதிக்கின்றன' என்று கொள்ளவடுக்கும்.

* உபக்ரமாதி கரண ந்யாயம்: ஒரு வஸ்து இல்லை என்று சொல்வதற்கு முன் அந்த வஸ்துவைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவஸ்யமாகிறது. முதலில் வேதவாக்கியங்கள் மூலமாக பகவத் குணங்களையரிகிறோம். பின்பு குணங்களை நிவேதிக்கும் வாக்யங்களை எதிர்கொள்கிறோம். உபக்ரமத்தில் (முதலில்) ஒதியுள்ளவை குணத்தை விதிக்கும் வாக்யங்கள். அவற்றின் அர்த்தத்தையிற்கே அதற்கநுகணமாக பின் அறியக்கூடியதான் நிவேத வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்வது யுக்தம். உபக்ரமாதிகரண ந்யாயம் கொண்டு 'பரமாத்மாவுக்கு முதலில் ஓதப்பட்டுள்ள குணங்கள் அப்ராக்குதமான திவ்ய குணங்கள்; நிர்குணம் என்று நிவேதிக்கப்படுபவை ப்ராக்குத குணங்களே' என்றறிதல் தகும்.

கல்யாண குணங்களையுடையவன் என்றது. ஆக, ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமல்ல; அனந்த கல்யாண குணங்களோடும், சேதநாசேதனங்களோடும் கூடியது. இவ்விதம் சேதநாசேதன விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் தத்வம் என்பது விசிஷ்டாத்தைவத வித்தாந்தம். விசேஷணங்களோடு கூடிய வஸ்து விசிஷ்டம். அப்படி விசிஷ்டமான வஸ்து ஒன்று என்றபடி.

ப்ரஹ்மத்துக்கும் விசேஷணங்களுக்கும் ஆத்ம சரீர பாவ ஸம்பந்தம்: கீழே கூறியபடி சேதநம், அசேதனம், ப்ரஹ்மம் இவைகள் வெவ்வேறு பதார்த்தங்களாயிருக்கும் போது, ஒரே தத்வம்தான் உண்டு என்று சொல்வது எங்களே யென்னில் - சரீர சரீரி பாவத்தால் விசிஷ்ட ஜக்ய விவகைஷயினால் ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியது. 'நான் அறிகிறேன்' எனும் போது அறிவது என்பது ஆத்மாவின் கார்யமாதலால், 'நான்' எனும் பதத்தினால் சேதநனை தனித்துச் சொல்கிறோம். 'நான் பெருத்திருக்கிறேன்' எனும்போது பெருத்திருப்பது என்பது சரீரத்தின் தர்மமாதலால், 'நான்' என்னும் பதத்தினால் சரீரத்தை தனித்துச் சொல்கிறோம். 'நான் பேசுகிறேன்' எனும் போது பேசுவதென்பது தனித்த ஆத்மாவின் தர்மமல்ல, தனித்த சரீரத்தின் தர்மமுமல்ல. தனித்த ஆத்மா பேசாது. தனித்த சரீரும் பேசாது. ஆக 'பேசுகிறேன்' என்பது சரீரதோடு கூடிய ஆத்மாவின் கார்யமாதலால், இவ்விடத்தில் 'நான்' எனும் பதத்தினால் சரீவிசிஷ்டமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறோம். அது போலவே, ஸ்ருதியானது ஒன்றுக்கொன்று அத்யந்தம் பின்னங்களாயிருக்கும் சேதநம், அசேதனம், ப்ரஹ்மம் எனும் இம்மூன்று வஸ்துக்களையும், சிலவிடங்களில் தனித்தனியாகவும் சிலவிடங்களில் சேர்த்தும் சொல்லுகிறது. பெயரும் உருவமும் வெவ்வேறாக உள்ள சித், அசித், ஈஸ்வரன் இவைகளை 'கூஷரம் ப்ரத₄ானம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: கூஷராத்மாநோ வீஸதே தே₂வ ஏக:'(விகாரமுள்ள ப்ரக்ருதியையும் விகாரமில்லாத ஜீவனையும் ஆஸ்கின்ற ஈஸ்வரன்); 'பதிம் விஸ்வஸ் யாத்மேஸ்வரம்' ஜகத்துக்கு சேவியாயும், ஆத்மாவுக்கு நியந்தாவுமான ஈஸ்வரன்) என்றிலை முதலான வாக்யங்களால் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பரமாத்மாவான ப்ரஹ்மம் சரீரி, சேதநாசேதனங்கள் அவனுக்கு சரீரம் என்று சொல்லி, சரீரியாகிற பரமாத்மா காரணாவஸ்தையிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் ஒரே தத்வம் என்பதை 'ஸதே₂வ ஸோம்ய இது₃மக்ர ஆஸீத' (ஸத ஒன்றுதான் முதலில் இருந்தது); ஆத்மா வா இது₃மேக ஏவாக்ர ஆஸீத | ப்ரஹ்ம வா இது₃மேவ அக்ர ஆஸீத || ஆத்மா என்றும் ப்ரஹ்மம் என்றும் சொல்லப்பட்டதுதான் முதலில் இருந்தது) முதலான வாக்யங்களால் 'சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாட்டைய பரமாத்மா விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஒன்று' என்று ஸ்ருதி கோவிக்கிறது. ஆகையால், இச்சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தை இட்டுச் சிலவிடங்களில் தத்வம் ஒன்றாகவும், மற்ற இடங்களில் தத்வம் அநேகமாகவும் அர்த்தத்தையநுஸரித்து அந்தந்த அபிப்ராயத்துக்குத் தக்கவாறு ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நம் ஸித்தாந்தம் ஒன்றில்தான் ஸகல ஸ்ருதி வாக்கியங்களும் துல்யபூலமானவை (ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்படும் தன்மை உடையவை). நிர்விசேஷாத்தவைதிகளுக்கு ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜக்யம் சொல்கிறாப் போலே தோன்றும் அபேத ஸ்ருதிகளும், ஆத்மாவுக்கு யாதாரு குணமுயில்லை என்று சொல்கிறாப்போலே தோன்றும் நிர்க்குண ஸ்ருதிகளும் முக்கியமானவை. பேத, ஸகுண ஸ்ருதிகள் முக்கியமல்லாதவை. அவை வ்யவஹார தசையில் கற்பிக்கப்பட்ட பேதங்களையும் குணங்களைபும் சொல்லுகின்றன. தவைதவாதிகளுக்கு அபேத ஸ்ருதிகள் முக்கியமல்ல. பேத ஸ்ருதிகள் மட்டுமே ப்ரபலங்கள். விசிஷ்டாத்தவைதிகளான நமக்கோவனில் சேதநாசேதனங்களுக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான சர்ராத்ம பாவத்தைச் சொல்லுகிற குடக ஸ்ருதிகளின் பூலத்தால் எல்லா ஸ்ருதிகளும் துல்யபூலங்கள். ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களையும் போதிப்பதால் ஸகுண ஸ்ருதிகளும், ஹேய குணங்கள் ஒன்றுமில்லையென்பதால் நிர்க்குண ஸ்ருதிகளும், பின்னங்களான மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூபத்தை தனித்தனியாக பிரித்துச் சொல்வதால் பேத ஸ்ருதிகளும், சர்ரவிசிஷ்டமான பரமாத்மாவை ஒன்று என்று விவகாரிப்பதால் அபேத ஸ்ருதிகளும் ஸ்வரஸங்களாய் ஸர்வஸ்ருதி ஸாமரஸ்யம் உண்டாகையால் 'விசிஷ்ட வேஷத்தால் தத்வம் ஒன்று' என்கிறோம்.

இந்த சர்ராத்ம பாவ ஸம்பந்தம் அஸங்கதம் என்றோர் ஆகேஷபம்: ப்ரஹ்மம் 'அபஹுதபாப்மா' (பாபம், மூப்தி, பசி, தாஹம் முதலியவை இல்லாதது); 'அநஸ்நந் நந்யோ அபி₄சாகஸ்₅தி' (ப்ரமாத்மா கர்ம பலத்தை புசியாமலேயே ப்ரகாசிக்கிறது); 'அபானி பாதே₃ா ஜவநோக்ரஹீதா பஸ்யத்யசக்ஷி': ஸ ஸ்ருணோத்யகர்ண:' (ஸ்வே) (கை கால்கள் இல்லாவிடிலும் வஸ்துக்களை எடுக்கக் கூடியது, வேகமாக நடக்கக் கூடியது, கண்ணில்லாமல் காணவும் காதில்லாமல் கேட்கவும் கூடியது); 'ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ஸுத: ப்ரியாப்ரியயோ: அபஹுதிரஸ்தி' (சாந்) (சர்ரமிருக்கும் வரை ஸுக துக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவதில்லை) என்று ஸ்ருதிகள் சொல்வதாலும், சர்ரத்தில் தாதுக்கள் ஸமமாயிருந்தால் ஸுகமும் விழமமாயிருந்தால் துக்கமும் உண்டாவது அநுபவ ஸித்தமாதலாலும், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு கர்மம், கர்மபல போகம் இல்லாததாலும், அவன் இந்தரியங்கள் மூலமாய் போகம் அநுபவிப்பதில்லையாகையாலும் அவனுக்கு சர்ரம் இருக்க முடியாது. சேதநாசேதனங்கள் அவனுக்கு சர்ரமாயிருக்க மாட்டா. சர்ரத்திற்கு இந்தரியங்கள் அவஸ்யம். இந்தரியமாஸ்ரயமல்லாத அசேதன வ்யஷ்டி ஸுபமான காஷ்டாதிகளும், ஸமஷ்டி ஸுபமான பூதஸீக்ஷ்மமும் சர்ரமாகா. ஜனானமொன்றே ஆகாரமான சேதநனுக்கும் இவை ஒன்றுமில்லையாதலால் அவனும் சர்ரமாக மாட்டான்.

சர்ரம் என்றால் என்ன? பே₄ாக₃ாயதநம் (போக ஸ்தானம்) சர்ரம் என்று சொல்ல முடியாது. போக ஸ்தானங்களாகிற வீடு வயல் முதலியவை சர்ரங்களென்று வ்யவஹரிக்கப்

படுவதீல்லை. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான நிதய நிரதியயாநந்தத்தையடைய ஈஸ்வரனுக்குத் தன் போகத்தைக் குறித்துச் சேதநாசேதனங்கள் ஸ்தானங்கள் என்று சொல்ல முடியாது. 'எவனுடைய இச்சைக்கு அதீனமான ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி இவைகளையுடையது எதுவோ அது அவனுக்கு சரீரம்' என்று சரீர லக்ஷணம் சொல்லி, எல்லா வஸ்துக்களும் ஈஸ்வரனுடைய இச்சைக்கு அதீனமான ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளுடையவை யாகையால் அவனுக்கு எல்லாம் சரீரம் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் நம் சரீரம் நம் இச்சையால் உண்டாகிறதீல்லை. ஒரு ரோகியின் சரீரம் அவன் இச்சைக்கேற்ப ப்ரவ்ருத்திக்கிறதீல்லை. ம்ருத சரீரத்திற்கும் அந்த ஆத்மாவின் இச்சையினால் ஸ்திதி ஏற்படுகிறதீல்லை. நாம் இச்சித்து ஒரு பொம்மையைச் செய்து அதை ஆட்டி வைக்கிறோம், பிச்சியும் போட்டு விடுகிறோம். அந்த பொம்மையின் ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி இவை நம் இச்சைக்கு அதீனமானதால் அது நமக்கு சரீரமாய் விடும். பொம்மை நம் சரீரமென்றால் பரிஹரிலிக்கத்தக்கது. ஆக, சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் கீழ்க்கணியபடியும் சொல்லவியலாது. பின்னை எப்படிச் சொல்லவேணுமென்னில் - 'கர்மபல போகமான ஸாக துக்கத்துக்கு ஸாதனமாயும், இந்தரியாஸ்ரமாயும், பூத ஸங்காத ரூபமாயும், பஞ்ச ப்ராணாதீந தாரணமாயும் இருப்பது சரீரம்' என்றே லக்ஷணம் சொல்ல வேணும். இவ்விதமான சரீரம் ஈஸ்வரனுக்கு இல்லை. ஆக ஈஸ்வரனுக்கு சரீரம் என்று சொல்லுகிற ஸித்தாந்தம் அஸங்கதம் - என்று ஆகேஷபம்.

ஸமாதானம்: இந்த ஆகேஷபம் சரியல்ல. ஏனெனில், எல்லா வேத வாக்கியங்களும் எவ்வித அவஸ்தையிலும் சேதநாசேதனங்கள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமென்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. 'ய ப்ருதி₂வ்யாம் திஷ்ட₂ந.....யஸ்ய ப்ருதி₁வி சரீரம்' (ப்ருஹ) (எந்த பரமாத்மா பூமியிலிருந்து கொண்டு அதை அடக்கி ஆள்கிறானோ, எவனுக்கு பூமி சரீரமோ) என்று ஆரம்பித்து ஜலம், அக்நி, வாயு, ஆகாசம், ஸார்யன், சந்திரன், நகூத்திரம், பிராணன், வாக்கு முதலிய இந்தரியங்கள், மனஸ் முதலான ஸமஸ்த அசித் வஸ்துக்களும் அவனுக்கு சரீரம் என்றும், 'ய ஆத்மநி திஷ்ட₂ந..... யஸ்யாத்மா சரீரம்' (ப்ருஹ) (எவன் ஜீவாத்மாவிலிருந்து கொண்டு அதை அடக்கி ஆள்கிறானோ, எவனுக்கு ஜீவாத்மா சரீரமோ) என்றும் சேதநனையும் அசேதனத்தைபும் தனித்தனியே பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. அவ்வாறே ஸபாலோபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாயணத்திலும் 'ஜகுத் ஸர்வம் சரீரம் தே' (ஜகத்து முழுவதும் உமக்கு சரீரம்) என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனைப் பார்த்து ப்ரஹமா சொல்லுகிறார். பாரதத்திலும் 'த்ரிபு₄வனவபுஷம் விஷ்ணு மீஸம் நமாமி' (மூன்று லோகங்களையும் சரீரமாகவுடைய விஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கிறேன்) என்று காண்கிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலும் 'தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு:' (இவையெல்லாம் ஹரியின் சரீரமே) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மநு ஸ்மருதியிலும் பகவான் ஸங்கல்பித்து பூதஸீக்ஷமமான தன் சரீரத்திலிருந்து ப்ரஜைகளை ஸ்ரூஷித்ப்பதாக

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மநு ஸ்மருதி ஸ்லோக வ்யாக்யானாவஸரத்தில் பாஸ்கர மதத்தைச் சேர்ந்தவரான குல்லூக பட்டரும் 'ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்ட ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் மநுவுக்கு அசேதனமாய், ஸ்வதந்தரமான (ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத) மூலப்ரக்ருதியே உலகமாகப் பரிணமிக்கிறது எனும் பகஷம் இஷ்டமன்று; ப்ரஹ்மமே அவ்யாக்ருதமான (ஸர்ர) சக்தியைக் கொண்டு ஜகத் காரணமாகிறது என்னும் தரிதண்டி (ராமாநுஜ) வேதாந்த ஸித்தாந்தமே இஷ்டமானது போலும்' என்று வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள மனமில்லாமல் சொல்லுகிறார். ஆக பரமாத்மாவுக்கு சேதநாசேதனங்கள் சர்வமென்பது ஸர்வ ஶாஸ்தர ஸம்மதமாயுள்ளது.

ஸரீ ஸகஷணம்: லோகத்தில் சரீரம் என்று எந்த வஸ்துக்களைச் சொல்கிறோமோ அவைகள் ஒரே ஆகாரமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதில்லை. கடம் என்பது ஒருவிதமான அவயவ அமைப்புள்ள த்ரவ்யத்தை நியமேன (எப்போதும்) குறிக்கிறது. ஆகாரம் வேறுபட்டால் அதனை சட்டி, வாணாய் முதலிய பதங்களால் சொல்லுகிறோம். சரீ ஸப்தம் அப்படியல்ல. ஈ, எறும்பு, கொசு, புழு, பக்ஷி, ஸர்பம், பசு, விருக்ஷம், மனிதன் முதலிய ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வித்யாஸமுள்ள விலக்ஷணங்களான வஸ்துக்கள் யாவற்றையும் சரீ ஸப்தம் குறிக்கின்றது. ஆக நாம் சொல்லும் லக்ஷணம் மேற்குறித்த எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொருந்தியிருக்க வேணும். கர்மபல போக ஸகதுக்க ஸாதனமாயும், இந்தரியாஸ்ரயமாயும், பூதங்களின் சேர்க்கையாயும், பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணாதீந தாரணமாயிருப்பது சரீரம் என்று சொல்லவொண்ணாது. ஏனெனில் கீழ்க்கணியபடி ஸஸ்வரனுக்கு சரீரமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ருத்வீ, ஜலம், ஜீவாத்மா முதலியவைகளில் பொருந்துவதீல்லை. அவ்யாப்தி தோழம் வரும். அவ்விதமே ஸஸ்வரனும் முக்தர்களும் தங்கள் இச்சைப்படி பரிக்ரஹிக்கும் சரீரங்களிலும் லக்ஷணம் பொருந்தாது. ஏனெனில் அந்த சரீரங்கள் கர்மபல போகத்திற்காக ஏற்பட்டனவல்ல. பரமாத்மாவினுடைய இச்சா விக்ரஹங்களும் 'ந பூத ஸங்க' ஸம்ஸ்தாநோ தேவோதிஸ்ய பரமாத்மந' (பாரதம்) பரமாத்மாவின் சரீரம் பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்பட்டதல்ல) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவ்விதத்திலும் லக்ஷணம் பொருந்தாது. ஆக பூதஸங்காத ரூபம் லக்ஷணாம்ஶம் என்பது சரியல்ல. ஜந்து விதமான வருத்திகளையுடைய ப்ராணனால் தரிக்கப்படுதல் எனும் அம்ஶம் ஸ்தாவரத்தில் பொருந்தாது. ஸ்தாவரங்களில் ப்ராணன் கிருந்தபோதிலும் ஜந்துவிதமாக கிருந்து கொண்டு சரீரத்தை தரிப்பதீல்லை. மேலும் இந்திரியாஸ்ரயத்வம் (இந்தரியங்களையடுத்திருத்தல்) என்கிற அம்சமும் பொருந்தாது. ஏனெனில் அஹல்யை முதலானவர்களுக்கு கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சிலை காஷ்டம் முதலிய சரீரங்கள் இந்தரியாஸ்ரயமல்ல. ஆகையால் ஸக துக்கத்திற்குக் காரணம் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஆகையால் மேற்கவறிய சரீ ஸகஷணம் அஸங்கதம்.

ஸரியான லக்ஷணம் என்னவெனில் - ஈஸ்வரனைப் பற்ற நியமேன தசர்யமுமாய் ந்யாம்யமுமாய் ஶேஷமுமான த்ரவ்யமாயிருக்கை. அதாவது ஒரு சேதநனால் நியமேன (எப்போதும்) தரிக்கப்படுகிறதும், நியமேன ஏவப்படுகிறதும், அவனுக்கு அதீஸயத்தை உண்டாக்குவதற்காக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டதுமான த்ரவ்யம் சரீரம். லோகத்திலும், சரீரம் சரீரியினுடைய ஸ்வரூபாஸ்ரிதமுமாய், ஸங்கல்பாஸ்ரிதமுமாயிருக்கக் காண்கிறோம். ஜீவனிருந்த காலம் வரை இருந்து இவன் விட்டபோது அழிகையாலே ஸ்வரூபாஸ்ரிதம். இவ்வர்த்தம் ஸங்கல்பமில்லாத ஸாதாப்தி முதலிய அவஸ்தைகளில் நன்கு விளங்கும். ஜாகராதி (விழிப்பு முதலிய) அவஸ்தைகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும் போது ஸங்கல்பாஸ்ரிதமென்னக் கடவுது. இதில் ஸ்வரூபாஸ்ரிதமாயிருக்கிறபடியை ஆடுதேயத்வம் என்றும், ஸங்கல்பாதீநமாயிருக்கிறபடியை நியாம்யத்வம் என்றும் சொல்கிறோம். ஈஸ்வரன் சேதநாசேதனங்களைப் பற்றத் தாரகனுமாய் நியந்தாவுமாகையாவது - தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் யதார்ஹும் ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரயோஜகனாயிருக்கை. ஈஸ்வரன் தன்னைத் தவிர்ந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் அவ்யவஹிதமாக (நேராகவே) ஸ்வரூபத்தால் ஆதாரமாயிருக்கிறான். அவ்வோ த்ரவ்யங்களைப் பற்ற ஆஶ்ரயித்திருக்கும் குணாதிகளுக்கு, அவ்வோ த்ரவ்யமுகமாக ஆதாரமாயிருக்கிறான். ஸர்வ வஸ்துக்களுடைய ஸத்தை ஈஸ்வர ஸங்கல்பாதீநயாகையாவது - அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்களாயும், நித்யங்கள் நித்யேச்சையாலே எதித்தங்களாயுமிருக்கை. அதாவது, 'இவை நித்யங்கள்' என்று பகவான் ஸங்கல்பித்துவிட்டால் அவை நித்ய வஸ்துக்களாகப் பரிகணிக்கப்படுகின்றன. ஆக, மேற்கூறியபடி லக்ஷணம் சொல்லில், '�ஸ்வரனைக் குறித்து சேதநாசேதனங்கள் யாவும் சரீரம், அவற்றைக் குறித்து ஈஸ்வரன் சரீரி' என்பது நன்கு பொருந்தும். ரோகியின் சரீர விஷயத்தில் ப்ரதிபந்தகத்தால் நியமன சக்தியானது காணப்படவில்லை. ம்ருத சரீர விஷயத்தில் முன்பு சரீரமாக ஏற்பட்டிருந்த ஸங்காதத்தின் ஏக தேசமிருப்பதால் சரீரமென்படுகிறதே தவிர, வாஸ்தவத்தில் அது சரீரமல்ல. பகவானுக்கு சரீரேந்திரியங்கள் இல்லை என்றது, கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சரீராதிகள் இல்லையென்பதிலேயே தாத்பர்யமாதலால், பூமி முதலிய அசேதனங்கள், சேதநர்கள் யாவும் அவனுக்கு சரீரம் என்னத் தட்டில்லை.

ஸ்ருஷ்டி என்பதன் அர்த்தம்: ஸகல சேதநாசேதனங்களும் பகவானுக்கு சரீரம் என்றும் அவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பவை என்றும் சொல்லும் பக்ஷத்தில் 'ஆத்மா வா இது மக்ர ஆஸீத்' (ஐ.ஐ), 'ஸதேவ ஸோம்ய இது மக்ர ஆஸீத்' (சாந்.2) (ஆத்மா ஒன்றுதான் முதலில் இருந்தது, ஸோம்யனே! ஸத் ஒன்றுதான் முன்பு இருந்தது) எனும் ஸ்ருதி வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வருகிறதே. பகவான் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான் என்று சொல்வதற்கு அர்த்தமே இல்லாமல் போகிறதே. எப்போதும் இருக்கும் சரீத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்

என்பது ஸ்வவைகள் விரோதமாயுள்ளதே யென்னில் - 'பே₄ாக்தா பே₄ாக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா' (ஸ்வே) இத்யாதி ஸ்ருதிகள் அசித் வஸ்துவான போக்யத்தையும், சித் வஸ்துவான போக்தாவையும், ப்ரேரிதா - இவ்விரண்டிற்கும் ஈஸ்வரராணான பரப்ரஹ்மத்தையும் ஸ்வரூபத்தில் வெவ்வேறு என்று பிரித்துக் காட்டுகின்றன. சில ஸ்ருதிகள் போக்தாவான சேதநனும், போக்யமான அசித்தும் பரமபுரஷனுக்கு சர்ரமாயிருந்து கொண்டு அவனால் அடக்கி ஆளப்பட்டு அவனை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கின்றன என்றும், அவைகளுக்கு பரமபுரஷன் ஆத்மா என்றும் சொல்லுகின்றன. இவ்விதம் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் சித் அசித் திரண்டும் அவனுக்கு ப்ரகாரம் என்றும் அவன் ப்ரகாரி என்றும் தெரிவிப்பதற்காக 'ஸதே₃வ ஸோம்யேதே₃மக்ர ஆஸீத் (ஸத் ஒன்றேதான் முதலில் இருந்தது) 'ஏகமேவ அத்துவிதீயம்' ஒன்றே தான் வேறு இல்லை) 'ததை₃க்ஷதை புஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி' (அது நான் புஹாவாக ஆகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது) 'ஸன்மூலாஸ் ஸோம்ய இமாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜாஸ் ஸதை₃யதநா: ஸத் ப்ரதிஷ்டா: (சாந்) (குழந்தாய்! இப்பிரஜைகளைல்லாம் ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மத்தினின்று உண்டானவை; அதையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ்பவை; முடிவில் அதையே அடைபவை) முதலான ஸ்ருதிகள் புறப்பட்டன. காரணாவஸ்தையில் ஜீவர்களும் அசேதனமான ப்ரக்ருதியும் ஸூக்ஷ்ம நிலையில் ப்ரஹ்மத்திற்கு சர்ரமாக உள்ளன. அந்நிலையில் சேதநங்கள் யாவும் அசேதனத்தோடு கலந்த கட்டியாய் அசேதன ப்ராயமாகவே இருக்கும். அப்போது ஜீவர்களின் ஜ்ஞானம் ஸங்குசிதமாய் (சுருங்கி)க் கிடக்கும். அசித்தும் அவ்யக்தமாயிருக்கும். ஸ்வரூபத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருந்த போதிலும், ஜலத்தில் கரைந்த உப்புக்கடி போல், பெயர் உருவமற்று மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதால் 'அவ்யக்தம்' என்கிறோம். அது 'தம: பரே தே₃வ ஏக் புவதி' என்கிறபடியே நாசத்தையடையாமல் பகவானிடம் பிரித்தறிய முடியாதபடி ஒன்றுகிறது. ஆக சித் அசித் திலைகள் வ்யக்தமாக இல்லாமல் பரமாத்மாவோடு ஒன்றாய்க் கலந்து ஸ்வரூபம் தெரியாமலிருப்பதால் பரமாத்மா ஒன்றுதான் இருந்தது என்றும், 'ப்ரஹ்ம ஏவேதே₃மக்ர ஆஸீத்' ஆத்மா வா இத்துமக்ர ஆஸீத் ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் ஏகமேவ அத்துவிதீயம் ப்ரப்ரஹ்மமென்றும், ஆத்மாவென்றும், ஸத் என்றும் நாராயணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட ஒரே வஸ்து மாத்திரம் இருந்தது) என்று ஸ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன.

'அத்விதீயம்' (இரண்டாவதில்லாதது) என்பதற்கு வேறு வஸ்துக்கள் (சித், அசித் திலை) இல்லையென்று அர்த்தமன்று. சோழராஜா பூமண்டலத்தில் அத்விதீயர் என்னா அவர் ஒப்பும் உயர்வமற்றவர் என்று மாத்திரம் தாத்பர்யமேயன்றி, அவருக்கு புத்தீர மித்தீர களத்ராதிகள் யாருமே இல்லையென்று அர்த்தமன்று. ஸூர்யன் ஆகாசத்தில் அத்விதீயனாய் விளங்குகிறான் என்னா அவனுடைய கீரணாங்கள் இல்லையென்று மறுக்கப்படுவதில்லை. அவ்வாறே ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டாவதாக எண்ணக்கவடிய வஸ்து முக்காலத்திலுமில்லை,

அதற்கு மேலானது ஸமமானது ஒன்றுமில்லையென்பதே தாத்பர்யமாதலால், சேதநாசேதனானுப இப்பிரபஞ்சம் அக்காலத்தில் இல்லையென்று 'அத்துவிதீய' ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது. ஸர்வ சக்தியுள்ள ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர அதிஷ்டாதா வேறு இல்லை என்றே அர்த்தம் கொள்ள வேணும். நாமரூபம் ஒன்றுமில்லாத அவஸ்தையை ப்ரளயாவஸ்தை என்றும், அவ்யக்தாவஸ்தை என்றும் காரணாவஸ்தை என்றும் சொல்கிறோம். அப்போது ப்ரஹ்மம் ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டமாயிருக்கும். பிறகு ப்ரளயத்தின் முடிவில் ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம், புஹரஸ்யாம் ப்ரஜாயேய! (நான் பஹரவாக அநேகமாக ஆகிறேன்) என்றும், அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி (என்னை ஆத்மாவாகவுடைய ஜீவகோடிகளோடு அசித்வஸ்து யாவற்றையும் அநுப்ரவேஶித்து, விசித்திரங்களான நாமரூபங்களையடைந்து விசித்திர நாநாவித ஸ்தாவர ஜங்கம் ரூபமான ஜகத்தாக ஆகிறேன்) என்றும் ஸங்கல்பித்து, 'தத் ஸ்ருஷ்டவா ததேவாநு ப்ராவிஶத்' ததநுப்ரவிஶ்ய | ஸச் ச த்யச்சா படுவத் | (அவ்வாறு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவற்றில் அநுப்ரவேஶித்தது, நிர்விகாரமான சேதநனையும் எப்போதும் விகாரமுள்ள அசேதனத்தையும் வ்யக்தமாகச் செய்து அவைகளின் பெயர் உருவங்களையடைந்தது) என்றபடி ஸ்தால சிதசித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமாயிற்று.

எப்போதும் எல்லா வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்திருக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அநுப்ரவேஶமாவது - பசுவின் வயிற்றில் எங்கும் வ்யாபித்த கன்று போல் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்த ப்ரஹ்மத்திற்கு தனித்தனியே ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிறைந்திருக்கும் தன்மையைக் காண்பிக்கக் கூடிய இருப்பு ஆகும். ஒவ்வொரு வஸ்துவின் பெயரையும் உருவத்தையும் அடைவதால், ஒவ்வொரு வஸ்துவின் பெயரும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும். ஆக, ப்ரஹ்மம் ஸர்வஸப்த வாச்யமாகிறது (எல்லாப் பதங்களுக்கும் பொருளாகிறது). சர்ராத்மபாவ ஸம்பந்தம் போல் ஸர்வஸப்த வாச்யத்வமும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் மற்றொரு ப்ரதான ப்ரதிதந்தரார்த்தம் நும் மதத்திற்கேயுள்ள தனித்ததோர் அம்ஶம்) என்னலாம்.

கோத்வம் (புசுவாயிருக்கும் தன்மை) எனும் ஜாதியானது ஒன்றாயிருந்த போதிலும் உலகிலுள்ள பசுக்கள் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருக்கிறது. கோத்வஜாதியின் ஒவ்வொரு பகுதி ஒவ்வொரு பசுவிடம் உள்ளது என்று எவரும் சொல்வதில்லை. அதைப் போலவே நிரவயவமான பகவத் ஸ்வரூபமும் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பூர்ணமாய் வ்யாபித்திருக்கிறது. விபு ஸ்வரூபம் அணுவில் பூர்ணமாய் எப்படி வியாபித்திருக்க முடியுமெனில், அகடுதகடுதா சக்தியாலே அப்படி வியாபித்திருக்கிறது. உள் ப்ரதேஶம், வெளி ப்ரதேஶம் முதலான அவயவயங்களற்றதாகையாலே (நிரவயவமாகையாலே), ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் பகவத் ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்ய (பூர்ணமாக) வ்யாபித்திருப்பது விளங்குகிறது. இல்லாவிடில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஸாவயவம் (அவயவங்களையடையது) எனும் தோழம் வரும்.

‘ய: ப்ருதிவ்யாம் தீஷ்டந்.....யம் ப்ருதி^१ ந் வேத^२: ‘ய ஆத்மநி தீஷ்டந்.....யமாத்மா ந் வேத^३:’ (ப்ருஹ.5-7-3, 5-7-22) என்று அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்களில் பரமாத்மா ஸர்வ சேதநாசேதனங்களிலும் அவற்றுக்குப் புலப்படாமல் வியாபித்திருக்கிறான் என்று ஒத்ப்பட்டுள்ளது. ‘அந்தர் பஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்திதி:’ என்றும் ‘ஆத்மநோந்தர:’ என்றும் ‘அணோரணீயாந்’ என்றும் ஒதியுள்ளபடி அகுடிதகுடநாசக்தியுத்தன் தீலத்தில் தைலம் போலவும், வேதியில் அகநி போலவும் வஸ்து தேஷும் தன் அத்புத சக்தியாலே உள்ளும் புறமும் பரிஸமாப்ய பூர்ணமாக, நிச்சேஷமாக) நிரம்பியுள்ளான். தீலத்தில் தைலம் போலே என்றது அந்தர் வ்யாப்தி: யாக மேடையில் அகநி போலே என்றது பழவிர் வ்யாப்தி. இவ்வியாப்தி ஆகாசம் போல் வெறும் வியாப்தியன்று. வியாபித்திருப்பது இவ்வுலகை தழிப்பதற்காகவும் நியமிப்பதற்காகவுமேயாம். தழிப்பதும் தூண் உத்தரத்தை தன் ஸம்யோகத்தினால் தாங்குவது போலன்று. எதற்கும் ஆதாரமாயில்லாத ஆகாசத்தில் பகவி பறக்கிறதென்னா, அப்பகவி ஶர்வத்திற்கு ஆகாசம் ஆதாரமன்றே; பகவியின் ஆத்மாவே ஆதாரமிறே. ஆக ஆத்மா தன் ஶர்வத்தை தன் ஸங்கல்பத்தினால் தாங்குவது போலே, பரமாத்மா தன் ஸ்வரூபத்தினால் ஸர்வத்தையும் வியாபித்து தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே அவற்றை அநாயாலேன தழிக்கிறான். தழாரணத்தைச் சொன்ன போதே, நியமனமும் அர்த்தாத் ஸித்ததும்.

இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டியில் ஜீவர்கள் பூர்வஜநம் புண்யபாபங்களுக்கேற்ப ஸகதுக்கங்களை யநுபவிப்பதற்காக சர்வங்களையடைந்து ஜ்ஞானத்திலும் மலர்ச்சியடைகிறார்கள். இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஸக்ஷம சிதகித் விசிஷ்டமாயிருந்த ப்ரஹ்மமே நாமரூபங்களால் விகாரத்தையடைந்தும், அநேக கர்த்தாக்களோடும், போக்தாக்களோடும், போகாங்களோடும், போக்யங்களோடு கூடியதும், போகோபரணாங்களோடும் ப்ரதிநியதமான தேசகால நியித்தம் க்ரியாபலங்கள் இவைகளுக்கு ஆஸ்ரயமாயும், மனதாலும் நினைக்க வொண்ணா அமைப்போடு கூடியதும், மிகவும் ஆஸ்சர்யமுமான ஜகத்தாக ஆகிறது. இந்த ஸ்தூல சிதகித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை கார்யாவஸ்தை, வ்யக்தாவஸ்தை என்கிறோம். ஆக நாம் காணும் இந்த ஜகத்தாகிற ஸ்தூலமான சேதநாசேதனங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மத்திற்கு காரணம் ஸக்ஷமமான சேதநாசேதனங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மமேயாதலால், இந்த ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மமே உபாதான காரணம் என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ‘ஸ்ருஷ்டி’ என்பதற்கு ‘தனக்குள் பெயர் உருவமில்லாமல் அடங்கியிருக்கும் அநேக வஸ்துக்களை பெயர் உருவங்களோடு வெளிப்படுத்துவது, அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கை, சேதநர்க்கு ஶரீரேந்தரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தைப் பண்ணுகை’ என்பதே பொருளாதலால், ஸ்ருஷ்டி என்பதற்கு அர்த்தமேயில்லை என்று பூர்வபகவி சொன்ன ஆகேஷபம் நிராகரிக்கப்பட்டது.

ப்ரஹ்மமே ஜகத்துக்கு உபாதான காரணம் என்பதற்கு ஆகோஷபங்கள்: ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணம் என்று சொல்வது மிகவும் அனுசிதம்; ஶாஸ்திரத்துக்கும் யுக்திக்கும் விரோதமாயிருக்கிறது. வேதாந்த வாக்கியங்கள், ப்ரதானம் எனப்படும் ப்ரக்ருதியைத்தான் உபாதான காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. எது விகாரத்தை அடையுமோ அதைத்தான் உபாதான காரணமாகச் சொல்ல வேண்டும். மன் குடமாக விகாரத்தையடைவதால் குடத்திற்கு மன் உபாதான காரணம். அவ்விதமே ஜகத்தாக விகாரத்தை யடையக்கூடியது ப்ரக்ருதியேயாதலால், ப்ரக்ருதியே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம் என்ன வேணும். உலகில் அறிவில்லாத அசேதனம் உபாதான காரணமாயும், அதற்கு அதிஷ்டாதாவாய் அதைத்தன் வசமாக்கிக் கொள்கிற அறிவுள்ள சேதநன் நிமித்த காரணமாயும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். குடத்தைக் குறித்து மன் உபாதான காரணம், குயவன் நிமித்த காரணம். விகாரமில்லாதவனும் அதிஷ்டாதாவுமான ஈஸ்வரன், அதிஷ்டேயமாயும் விகாரமுள்ளதுமான ப்ரதானமின்றி காரணமாக ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்படவில்லை. ‘நிஷ்களம் நிஷ்கியியம் ஶாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்’ ‘ஸ ஏஷ.....ப்ரஜஞ்சாத்மா ஆநந்தோஅரோாம்ருத:’ (கெள.) (�ஸ்வரன் யாதொரு விகாரமுமில்லாகவன், ப்ரக்ருதி விகாரமுள்ளது. ஈஸ்வரன் அதிஷ்டிதமாயிருக்க ப்ரக்ருதி ஜகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது), ‘அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத்’ (இந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து ஈஸ்வரன் ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறான்); ‘மயா த் யகேஷண ப்ரக்ருதிஸ் ஸயதே ஸ சராசரம்’ (கீதை ७-१०) (என்னால் ஏவப்பட்டு ப்ரக்ருதியானது ஸ்தாவர ஜங்கம சூபமான ஜகத்தை உத்பத்தி செய்கிறது) என்று ஸ்ருதி ஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றன. இவ்வாறு ஸ்ருதிகள் சொல்லாமற் போனாலும், ‘�ஸ்வரன் ஜகத்திற்கு காரணம்’ எனகிற ஸ்ருதி வாக்யங்களுக்கு அர்த்தமின்றிப் போகாமலிருக்க அவனால் அதிஷ்டானம் பண்ணப்பட்ட ப்ரதானமே உபாதான காரணம் என்று சொல்ல வேண்டியது அவச்யமாகிறது. லோகத்தில் நிமித்த காரணத்தையும் உபாதான காரணத்தையும் வெவ்வேறாகவே காண்கிறோம். மேலும், மன் தங்கம் முதலிய அசேதனங்களைக் கொண்டு குடம் கடகம் முதலியவைகளைச் செய்வதில் குயவன் தட்டான் முதலியவர்களுக்கு அநேத காரகங்களும் (செய்கைகளும்) அவச்யமாகிறது. ஆக, நிமித்த காரணமும் உபாதான காரணமும் வெவ்வேறாய் இருந்து தீர வேணும் எனும் நியமத்தையும், கார்யம் உண்டாவதில் அநேக காரகங்கள் அவச்யமாகிறது எனும் நியமத்தையும் கடந்து, ஒரே வஸ்து நிமித்த உபாதான காரணங்களாயிருக்கிறதென்று சொல்வது யுக்தமன்று. ஆக யுக்தி வாதத்தாலும் ஈஸ்வரன் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாகமாட்டான். மேலும், அசேதனமாயும் அசுத்தமாயும் துக்கமயமாயும் காணப்படும் இந்த ஜகத்துக்கு ஸர்வஜ்ஞனாயும் ஹேயகுணங்களற்றவனாயும் ஆனந்தமயமாயுமிருக்கும் ஈஸ்வரன் எப்படி உபாதான காரணமாவான்? ஸர்வ தோழங்களோடு கூடிய ஜகத்துக்கு யாதொரு தோழமுமற்ற ஈஸ்வரன்

உபாதான காரணமாகமாட்டான். மேலும், எது எதற்கு காரணமோ அது அதைக் காட்டிலும் விலக்ஷனமாய் (வேறாக) கிராது; மன் தங்கம் முதலியவற்றின் கார்யமான குடம் கடகம் போலே. ஆக, ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு நிமித்த காரணமேயன்றி உபாதான காரணமாக முடியாது.

இதற்கு ஸமாதானம்: சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஸ்வேதகேதுவைப் பார்த்து அவன் பிதா சொல்கிறார்: 'எல்லாமறிந்தவன் போல் கர்வத்துடன் காணப்படுகிறாய். அந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஆசார்யர்களைக் கேட்டுள்ளாய் போலும். எதைப்பற்றி கேட்டதால், கேழ்க்கப்படாத மற்ற வஸ்துக்கள் யாவையும் கேழ்க்கப்பட்டதாகுமோ, எது அறியப்பட்டால் அறியப்படாத மற்ற வஸ்துக்கள் யாவும் அறியப்பட்டதாக ஆகுமோ, அவ்விதமான ப்ரஹ்மத்தை நீ அறிந்தவன் போலும்' - என்று. இவ்விடத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை த்ருஷ்டாந்தம் இவை கிரண்டும் ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாக இருந்தால் மட்டுமே பொருந்தும். ப்ரதிஜ்ஞையாவது, 'ஒன்று அறியப்பட்டால் அறியப்படாத மற்றவையெல்லாம் அறியப்படும்' என்பது. த்ருஷ்டாந்தமாவது, 'ஒரு மன்கட்டியை அறிந்தால் மன் சாமான்கள் யாவையும் அறியப்படுகின்றன' என்பது போன்றவை. ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு நிமித்த காரணமாக மட்டுமிருந்தால், ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தால் எல்லா ஜகத்தும் அறியப்பட்டதாக ஆகாது. குயவனை அறிவதால் அவனால் செய்யப்பட குடம் முதலியன் அறியப்பட்டதாக ஆகாது. அப்போது ப்ரதிஜ்ஞையும் த்ருஷ்டாந்தமும் பொருந்தாது. ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமாயிருந்தால் மட்டுமே - உபாதான தரவுமாகிற மன்னுண்டை, தங்கக்கட்டி, இரும்பு இவற்றையரிந்தால் அவைகளின் கார்யமாகிற குடம், கடகம், வாச்சி முதலியன் அறிப்படுவது போல் - ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாகிற ஸமஸ்த ஜகத்தையும் அறியக்கூடும். காரணமே மற்றொரு அவஸ்தையை அடைந்தால் கார்யமாகிறதே தவிர, கார்யம் காரணத்தைவிட வேறான வஸ்து அல்ல என்று கார்யகாரண ரூபமாயிருக்கும் மன் அதின் விகாரம் போன்றவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக காண்பித்து ப்ரதிஜ்ஞையை ஸமர்த்தித்தால், ப்ரஹ்மமானது ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் ஆகிறது என்று நிஃ்சயிக்கலாமன்றோ.

இந்த ஜகத்தை ஆளுகின்ற அதீஷ்டாதாவை அறிந்தால், அறியப்படாததும் அறியப்பட்டதாக ஆகும் என்றதினால் ப்ரக்ருதி ஶப்தத்தால் காரணாவஸ்தையிலுள்ள ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகிறது. ஏனெனில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்து ஒன்றும் இல்லை. **ஸோகாமயத புஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி', 'ததை_சுதை புஹாஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி' (அந்த ப்ரஹ்மம் நான் அநேகமாய் ஆகவேண்டும். அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்தது) என்று ப்ரஹ்மமானது தானே சேதநாசேதன ரூபத்தால் பஹாவாய் விடுகிறேன் என்று ஸங்கல்பித்த ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்பட்டுள்ளது. தவிர 'ஸாக்ஷாக்சோப_யாம் நாநாத (1-4-25) என்றபடியே நிமித்த காரணமும் உபாதான காரணமும் ப்ரஹ்மம் என்று கண்டோக்தமாய் (நேராகவே) ஸ்ருதியில் ஏற்படுகிறது. கீம்ஸ்வித்_ வநம் க

உ ஸ வ்ருக்ஷி ஆஸீத் யதோ த_३ யாவா ப்ருதீவீ நிஷ்டத்கூடா: | மநீவிணோ மநஸா ப்ருச்ச_२ தே
து தத் யதுத_४ யதிஷ்ட_२த_३ பு_४வநாநி த_४ாரயந் || ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷி ஆஸீத்
யதோ த_३யாவா ப்ருதீவீ நிஷ்டத்கூடா: | மநீவிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ
ப்ரஹ்மாத_४யதிஷ்ட_२த_३ பு_४வநாநி த_४ாரயந்|| (தைத்-ஸம் 2-8-7-8) ‘இந்த ஜகத்தாகிற
மரச்சாமான் எந்த மரத்திலிருந்து செதுக்கப்பட்டது? அந்த மரம் எந்த காட்டில் விளைந்தது?
ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான் ப்ரஹ்மமானது எந்த உபாதான த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு இந்த ஜகத்தை
ஸ்ருஷ்டித்தது? எந்த உபகரணங்களைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தது? அந்த உபாதான
த்ரவ்யத்திற்கு அதீகரண காரகம் யாது? என்ற கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டு
ப்ரஹ்மமானது ப்ரஹ்மமாகிற வ்ருக்ஷத்திலிருந்து ஜகத்தாகிற மரச்சாமானைச் செதுக்கியது.
அந்த ப்ரஹ்மமாகிற மரமானது ப்ரஹ்மமாகிற காட்டில் விளைந்தது’ என்று ப்ரஹ்மமே
உபாதான த்ரவ்யம், ப்ரஹ்மமே அதீகரண காரகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘ஸ ப_४க_३வ: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித:..... ஸவே மஹிமநி யதி॒ வா ந மஹிமநி’ (சூந்.
7-24-1) ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆதாரம் எது என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு ‘ஸவே மஹிமநி’
தன்னுடைய மஹிமமதான் ஆதாரம். அதாவது இந்த உபாதான காரணத்திற்கு பிறிதொரு
ஆதாரம் ஏதுமில்லை என்றது. ‘மயி ஸர்வமித_३ம் ப்ரோதம் ஸத்ரே மணிகுணா இவ’ (கீதை
7-7) என்றதால், இதம் ஸர்வம் - கார்ய நிலையிலும் காரண நிலையிலும் உள்ள
சேதநாசேதனங்கள் யாவும், ‘ஸத்ரே மணிகணா இவ மயி ப்ரோதம்’ நூலில் மணிகள் போலே
என்னிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது தானே ஸகல சேதநாசேதனங்களையும்
துரிப்பவன், அவற்றில் கரந்து எங்கும் பரந்திருப்பவன், ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கு அதீ_४னமான
ஸதி_२தியை உடையவன்று, தன்னைப் பற்றியுள்ள அவற்றின் உதவி ஏதுமின்றி அவற்றுக்கு
ஆதாரமாயிருப்பவன் என்று உணர்த்தினான்றோ! மேலும் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று
ஸங்கல்பித்த ப்ரஹ்மம் ‘தத_३ாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்’ (கீதை 4-7) (தன்னையே
ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டது) என்கையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு கர்மாவாகவும் கர்த்தாவாகவும் தானே
இருந்தது என்பதால் நிமித்த உபாதான இரண்டு காரணங்களும் ப்ரஹ்மமே என்று
ஏற்படுகிறது.

*பஹா - தேவ மனுஷ்யாதி ரூபேண அநேகமாக, ஸயாம் - ஆகக் கடவேண (வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டி): அதற்காக
ப்ரஜாயேய - ஆகாஸாதிகளை உண்டாக்கக் கடவேண் (ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி) இதி என்று, அகாமயத -
ஸங்கல்பித்தான். (தைத். ஆ)

‘ஜத_३ாத்மயித_३ம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்தவமனி ஸ்வேதகேதோ’ (சாந். 6-8-7). இதும் ஸர்வம் -
காணகிற இந்த ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சமும், ஜதாத்மயம் - அந்த ஸச_२ச_२ப்தவாச்ய வஸ்துவை ஆத்மாவாகவுடையது,
ஆகையால் இந்த ஜகத்துக்கு அவன் ஆகுமா. இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஶரீரம். அது ஸத்யம்: ஆதலால்
ஸ்வேதகேதுவே! அந்த ஸச_२ச_२ப்தவாச்யமான காரணவஸ்துவே ‘தவம்’ ஸப்தவாச்யனான உனக்கு
அந்தர்யாயியாகையாலே அது நீ காண்.

சித்சித் வஸ்துக்களை சரீரமாகவுடையதும், அவைகளுக்கு ஆத்மாவுமான ப்ரஹ்மமானது ஸங்கோசம் (குறுகியிருத்தல்) என்கிற காரணாவஸ்தை, விகாஸம் (விரிவு) என்கிற கார்யாவஸ்தை என்கிற இரண்டு அவஸ்தைகளையுடையது என்று சொல்வதீல் யாதொரு விரோதமுமில்லை. ஏனெனில் ஸங்கோசம், விகாஸம் என்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாயிருக்கும் சித்திசித்துக்களுக்கே தவிர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்துக்கல்ல. சரீரத்திற்குரிய தோழங்கள் ஆத்மாவில் ஸம்பந்திக்க மாட்டா. ஆத்மாவிற்குரிய குணங்களும் சரீரத்திற்கு உண்டாக மாட்டா. தேவன், மனிதன், மிருகம், விருஷ்ணம் முதலிய சரீரங்களையுடைய ஜீவாத்மாக்களின் சரீர தோழங்கள் - பால்யம், யெளவுநம், மூப்பு இவை - அதைப் பொறுத்த ஸம்பந்திப்பதீல்லை. ஆகையால் சரீர பரிணாமத்தை (மாறுதலை) அடைவதென்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு தோழமாகாது. மாறாக அவனது ஜஸ்வர்யத்தையே காட்டும். காரணாவஸ்தையை விட்டு கார்யவஸ்தையடைந்து ஸர்வ ஶரீரத்வம் பெறும் பெருமையையே காட்டும்.

காரணமாகிற ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஜகத்தாகிற கார்யம் விலக்ஷணமாய் (வேறாக) இருப்பதால் ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணமன்று என்று சொன்ன யுக்தியும் சரியல்ல. விலக்ஷணமாயிருக்கும் வஸ்துக்கள் காரண கார்யங்களாயிருக்கப் பார்க்கிறோம். சாணத்திலிருந்து தேள், தேண்டையில் மாக்ஷி கம், அரிசியில் புழு, வேர்வையினின்று கொசு முதலானவை உண்டாவது போல் விஜாதீயங்களுக்கும் கார்ய காரண படிவமிருக்கலாம். நிமித்தமும் உபாதானமும் ஒன்றாயிருப்பதை லோகத்தில் காணமுடியவில்லையே யென்னில் - இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் எப்படி அகப்படும்? ப்ரஹ்மத்தைப் போல் வேறு ஒரு வஸ்து இல்லையே. இருந்தால் த்ருஷ்டாந்தத்தை காணப்பிக்கலாம். எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும், ஸர்வசக்தியுள்ளதும், ஸர்வஜ்ஞமுமான பரப்ரஹ்மத்திற்கு உபவித காரணமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தும். அசேதனமான மன்னுக்கு ஜ்ஞானமில்லையாகையால் அதிஷ்டாதாவாயிருக்க முடியாது. அதிஷ்டாதாவான குயவுனுக்கு ஈஸ்வரனுக்குள்ள விசித்ர பரிணாம சக்தியோ ஸுத்யஸங்கல்பத்வமோ இல்லை. ஆகையால் நமக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அகப்படுவதீல்லை. ஆக நம் மனதிற்கு எட்டாத ஜ்ஞான படி சக்திகளையுடைய ப்ரஹ்மமானது, ப்ரஹ்ம முதல் ஸ்தம்ப பர்யந்தமான ஜகத்தாகப் பரிணமிப்பதால், ப்ரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம் என்று சொல்வதீல் எந்த விரோதமுமில்லை.

அத்வைதமான தத்வம்: இவ்விதம் ஸர்வத்துக்கும் ஈஸ்வரனாய், ஸர்வ சேவியாய், ஸ்வரூபத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவாலும் அளவிடமுடியாதவனாய், ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய், ஸர்வபூலப்ரதனாய், ஸர்வாதாரனாய், ஸர்வ கார்யத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறவனாய், ஸர்வஸப்த வாச்யனாய், ஸர்வ ஸ்யாபக சேதநனாய், ஸர்வங்கம் சித்சித்

விசிவிட்ட வேஷத்தாலே ஜகதுபாதான காரணங்காய், ஸங்கல்ப விசிவிட்ட வேஷத்தாலே நிமித்த காரணமாய், ஜஞான சக்தி விசிவிட்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரி காரணமாய், ஹெய ப்ரத்யநீக அநந்த கல்யாண குளகண விசிவிட்டங்காய், ஸர்வாவஸ்தையிலும் லக்ஷ்மீ விசிவிட்டங்காய், பரப்ரஹ்மமென்றும் ஸர்வேச்வரன் என்றும் புருஷோத்தமன் என்றும் ஸ்ருதிகளில் கூறப்படும்வனான ஸ்ரீமந்நாராயணன்தான் அத்வைதமான தத்வம். ஜகதுத்துபுவ ஸ்திதி² ஸம்ஹாராரங்களைச் செய்கை அவனுக்கு லீலையாகையாலே, ஒரு மன் பொம்மையைச் செய்து அதற்கு காக்கைப் பொன்னையிட்டு புாலர் கொண்டாடுமாப் போலே, ஸ்வேந எபேணை (விழ்ணுவான தானான தன்மையில்) நின்று ஸ்திதியும், விதிசிவாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் செய்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே. அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து பின் சதுர்முகன், அவனாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஜாபதிகள், காலம் இவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டு ரஜோகண விசிவிட்டங்காய் மற்ற ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்கிறான். விழ்ணு எபமாய் அவதரித்தும், மனு முதலியவர்கள் மூலம் ஶாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து நல்வழி காட்டியும், காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டும் ஸத்வகுண விஶி ஷ்டங்காய் ஜகத்தை ரகவிக்கிறான். ருத்ர காலாதிகளுக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டு தமோ குணத்தோடே ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கிறான்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜகத்காரணன்: ஸ்ருதி வாக்யங்களில் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் முக்யமான காரண வாக்யங்களையெடுத்துக் கொள்வோம். சாந்தோக்யத்தில் ‘ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்’ (ஸத் எனப்படும் வஸ்துவான்றே முதலில் இருந்தது) என்று காரண வஸ்து ஒன்று நிர்தேஷிக்கப்பட்டது. இங்கு ‘ஸத்’ என்பது ‘உள்ளதான வஸ்து’ அனைத்தையும் தெரிவிக்கும் ஸாமாந்ய வாசகம். வாஜஸ்நேயகத்தில் ‘ப்ரஹ்ம வா இது மேவ அக்ர ஆஸீத்’ (ப்ரஹ்ம எனப்படும் வஸ்து ஒன்றே முதலில் இருந்தது) என்று அந்த காரண வஸ்து ‘ப்ரஹ்ம’ (பெரியதாயிருப்பது) என்று விஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. அதாவது அந்த காரண வஸ்து சிறியதா? பெரியதா? என்று சங்கை பிறந்தவளவிலே, அது சிறியதன்று பெரியதே என்னுமிவ்வளவே வாஜஸ்நேயகத்தில் (ப்ரஹ.ஐப) தெரிவிக்கப்பட்டது. ‘ஸத்’ என்பது ஸாமாந்ய வாசகமாகிறது. ‘ப்ரஹ்ம’ என்பது விஶேஷி வாசகமாகிறது. இந்த ‘ப்ரஹ்ம’ ஶப்தமும் ‘மம யோநிர் மஹத்ப்ரஹ்ம’ ‘தத் ஞானம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதம்’ என்கிறபடி சேதநாசேதன ஸாதாரணமானைக்காலே, காரண வஸ்து சேதநமா? அசேதனமா? எனும் ஸந்தேஹம் எழுகிறது. ஜதரேயத்தில் ‘ஆத்மா வா இது மேக ஏவாக்ர ஆஸீத்’ (ஆத்மா எனப்படும் வஸ்துவான்றே முதலில் இருந்தது) என்று சேதநனுக்கே அஸாதாரணமான ஆத்ம ஶப்தத்தாலே விஶேஷித்துச் சொல்லியுள்ளதால் ‘ப்ரஹ்ம’ ஶப்தம் ஸமாந்ய வாசகமாகவும் ‘ஆத்ம’ ஶப்தம் விஶேஷி வாசகமாகவுமாகிறது.

அப்போதும், ஆத்மாக்களில் ஜகத்காரணன் யார்? அவன் இந்தரனா அக்னியா ஆதித்யனா வருணனா வைச்சுவணனா வாயு யம ப்ரப்ருதிகளான தேவதா விஶேஷங்களா எனும் சங்கை பிறக்க, மஹாபநிஷத்தில் 'ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:' (நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான், பிரமனுமில்லை, சிவனுமில்லை) என்று 'அந்த காரண வஸ்து நாராயணனே' என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. இந்த மஹாபநிஷத்தை ஸாபாலோபநிஷத் முதலானவைகளும் பின்செல்கின்றன. ஆத்ம ஶப்தம் ஸாமாந்ய வாசகமாகவும் நாராயண ஶப்தம் விஶேஷ வாசகமுமாகிறது. இவ்வாறு பூர்வபூர்வம் ஸாமாந்ய சொல்லாகவும், உத்தரோத்தரம் விஶேஷ சொல்லாகவும் ஓரிடத்தில் (காரண ஸ்தலங்களில்) ப்ரயோகம் காணப்படில், ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ள ஸாமாந்ய சொற்கள் யாவும் விஶேஷமாயிருக்கும் சொல்லிலேயே முடிந்து நிற்கும் என்பது ஸாமாந்ய-விஶேஷ (மீமாங்ஸா) ந்யாயம். காரண வாக்யங்களுக்கெல்லாம் விஷயம் ஒன்றேயா யிருக்க வேண்டுகையாலே, காரண வஸ்துவைச் சொல்லுமிடங்களில் ஸச்சப்த-ப்ரஹ்மசப்த-ஆத்மசப்தங்களாலே ஸாமாந்யமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவானது 'ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்' 'நாராயணாத்_३ ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத்_३ ருத்_३ ரோ ஜாயதே' (நாரா.உ) இத்யாதிகளில் ஸாஸ்பஷ்டமான நாராயண ஶப்தத்தாலே விஶேஷத்து சொல்லப்பட்டது என்று நிச்சயிக்கலாமிறே. 'யந் மூலகாரணம்' என்று தொடங்கும் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸ்க்தி (ஸ்ரீ வை.ஸ்-25) இங்கு அநுஸந்தேயம்.

கீஞ்ச, 'ஸ ஆத்மா அங்குாந்யந்யா தேவதா:' (அப்பரம்பொருளே ஆத்மா; மற்ற தெய்வங்கள் அதன் அவயவங்கள்) என்கையால் சதுர்முக ப்ரஹ்மாவோ, சிவனோ ஜகத்காரணமாகார். ப்ரஹ்மாத்_३ யாஸ் ஸகலா தேவா: மநுஷ்யா: பசுவஸ்தத_२ வி விஷ்ணோர் மாயா மஹாடவர்த்தே மோஹாந்த_२ தமஸாடவர்஗ுதா:|| (வி.பு.) (ப்ரஹ்மாதி ஸகல தேவர்களும், அப்படியே மநுஷ்யர்களும், பக்ஷவி ம்ருகாதிகளும் விஷ்ணுவின் மாயையாகிற பெரிய சூழலிலே அகப்பட்டு அஜ்ஞானமாகிற வல்லிருளில் வர்த்திக்கிறார்கள்) என்றும், ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்தா ஜகதுந்தர் வ்யவஸ்தீதா:| ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வசுவர்த்திந:|| (வி.தர்) (இந்த ஸ்லாவிபூதியுள்ளேயிருக்கும் பிரமன் முதல் புல ஈறாகவுள்ள எல்லா ஜீவர்களும் கர்மத்தாலுண்டான ஸம்ஸார பந்தத்துக்கு வசுப்படவர்கள்) என்றும், ப்ரஜாபதி மச ருத்ரம்ச அஹுமேவ ஸ்ருஜாமிவை| தளதுமாஞ்ச விஜாநிதோ மம மாயா விமோஹிதள|| (ப்ரஹ்மாவையும் ருத்ரனையும் நானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். அவர்கள் என் பெருமையை அறியமாட்டார்கள். அவர்கள் என்னுடைய மாயையினாலே நன்றாக மோஹிக்கப் பட்டவர்கள்) என்றும், தரிபிழர் கு_३ணமயை படாவைரேபி_४ஸ் ஸர்வமிது_३ ம் ஜகது_१ மோஹிதம் நாபி_४ஜாநாதி மாமேப்_५ய: பரமவ்யயம்|| (கீதை 7-13) (இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவர்களைவரும் முக்குணமயமான வஸ்துக்களாலே மயங்கப் பெற்றவராய், இவற்றிலும்

மிகவுயந்த ஒருபடிப்பட்ட என்னை அறிகிறார்களில்லை) என்றும் ப்ரமாணங்கள் காண்கையாலே தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்டாருமாய்க் கொண்டு துக்கிகளாயிருப்பார்க்கு ஜகத் ஸ்ரூஷ்ட்யாதி வ்யாபாரம் கூடாது. ஆக, ஹீமந்நாராயணனே எகல ஜகத்துக்கும் காரணமாகிறதன்.

ஸஸ்வரனின் பஞ்சாவஸ்தைகள்: ஸஸ்வர ஸ்வரூபம் பரதவம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்று ஜந்து ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். அதில் பரதவமானது காலம் நடையாடாத தேசத்தில், ஆனந்தம் அளவிறந்து அத்விதீயமாயிருக்கிற ஹீவைகுண்டத்திலே நித்ய முக்தர்க்கு போக்யனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

வ்யூஹமாவது ஸ்ரூஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிக்கைக்காகவும், ஸம்ஸாரிகளை ரகவிப்பதற்கும், முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸம்ஸார நிவருத்தியைப் பண்ணி தன்னையடையவதற்கு அநுக்ரஹம் பண்ணவும் வ்யூஹ வாஸாதேவாதிகளாய் நிற்கும் நிலை. வ்யூஹாவஸ்தை மூன்று என்றும், நான்கு என்றும் வசநங்கள் காணப்பட்டாலும், சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந் முமுக்ஷுணாம் வரிதாய வை அந்யேஷாமபி ஓலாகாநாம் ஸ்ரூஷ்டஸ்தத்தியந்த ஸித்தயே (விழிவக். ஸம்) என்கிறபடி வ்யூஹ-வாஸாதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்று வ்யூஹாவஸ்தைகள் நான்கே. வ்யூஹ-வாஸாதேவனிடமிருந்து ஸங்கர்ஷணனுக்கும், அவனிடமிருந்து ப்ரத்யும்நனுக்கும், அவனிடமிருந்து அநிருத்தனுக்கும் தோற்றும் சொல்லப்படுகிறது. நாஸ்வரிடமும் ஜ்ஞான பல ஜஸ்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ்ஸாக்களாகிற ஷட்குணங்கள் இருப்பினும், வ்யூஹ வாஸாதேவனிடத்தில் இலை ஆறும் பரிபூர்ணமாகவும், மற்ற மூவரிடத்தில் இரண்டிரண்டு குணங்களே பூர்ணமாகவும் ப்ரகாசிக்கும். பிரவாஸாதேவனிடத்திற்போலே வ்யூஹவாஸாதேவனிடமும் ஷட்குணங்கள் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கையாலே, இந்த வித்யாஸமில்லாமையைக் கொண்டு வ்யூஹவாஸாதேவனை விடுத்து ஸங்கர்ஷணாதி வ்யூஹ நிலைகள் மூன்றே என்கிற வ்யவஹாரம் உள்ளது). இவர்களில் ஸங்கர்ஷணன் ஜீவ தத்வத்திற்கு அபிமாநிதேவதை. இவனிடத்தில் ஜ்ஞானம், பலம் என்கிற குணங்கள் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கும். ஜ்ஞானத்தால் சாஸ்தரத்தை உலகில் பரவச் செய்கிறான்; பலத்தால் லோகத்தை ஸம்ஹாரிக்கிறான். ப்ரத்யும்நன் மனஸ் தத்வத்திற்கு அபிமாநி தேவதை. இவனிடத்தில் ஜஸ்வர்யமும் வீர்யமும் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கும். ஜஸ்வர்யத்தால் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை ஸ்ரூஷ்டக்கிறான்; வீர்யத்தால் எல்லா தர்மங்களையும் லோகத்தில் பரவச் செய்கிறான். அநிருத்தன் அஹங்கார தத்வத்திற்கு அபிமாநி தேவதை. இவனிடத்தில் சக்தியும் தேஜஸ்ஸாம் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கும். சக்தியினால் இவ்வுலகத்தை தரித்து ரகவிக்கிறான்; தேஜஸ்ஸால் ஆத்மாக்களுக்கு தத்வத்தைத் தெரிவிக்கிறான். ‘ஷாட்குண்யாத்’ என்று தொடங்கும் பட்டர் ஹீஸ்க்தி (ஹீர.ஸ.உ.ச. 39) இங்கு அநுஸந்தேயம்.

விபவமாவது அவதாரங்கள். அவை அநந்தமாய், கெளன் முக்ய பேதத்தாலே முழுச்சூடு உபாஸ்ய அநுபாஸ்யமென்று பேதித்திருக்கும். அவதாரங்களுக்கு ஹேது இச்சை. *ப்ருகு ஸாபாதிகள் வ்யாஜம். புலம் - ஸாது பரித்ராணாதி தரயம். பரமபதத்தில் நித்யமுக்குர்களை ரகவிப்பது மீனுக்கு தண்ணீர் வார்ப்பது போலே. இருள்தருமா ஞாலத்தில் ஸாதுக்களை ஸம்ரகவிப்பது பாஸலவனத்தில் தண்ணீர்பந்தல் வைப்பது போலே. தரிபாத்விபூதியில் தீயவர்கள் இல்லாமையாலே துஷ்ட விநாயத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. துஷ்டர் நிறைந்த இங்குதான் அதற்கு ஏராளமான இடமுண்டு. அங்கு அனைவரும் ஸாது யம் கைவரப் பெற்றவர்களாகையாலே ஸாது ந தர்ம ஸ்தாபனத்திற்கு இடமில்லை. ஸாதநாநுஷ்டான ஸ்தலமான இங்குதான் அதற்கும் அவகாசமுண்டு. ஆகவிப்படி ஸாது ஸம்ரகஷணம், துஷ்ட விநாயம், தர்மஸ்தாபனம் எனும் மூன்றும் இங்கு அவதரித்தாலொழிய நிறைவேறாதாகையாலே அதற்காக பிறந்தே தீரவேண்டியுள்ளது.

அந்தர்யாமித்வமாவது - 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம்' (ஜனங்களை உள்ளுழைத்து நியமிப்பவனாய் இருக்கிறான்) என்றபடி சேதநருள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை. இதுதான், ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து நின்று நியமிக்குமதும், ஸவர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்ஸுதகளிலும்

* முள்ளொரு காலத்தில் கூஷ்ராப்திநாதன் தேவர்களின் பொருட்டு ப்ருகுவினுடைய தேவிகள் மீது சக்கரத்தை ஏவிக் கொல்ல, ப்ருகு முனிவரும் கோபமுற்று தீருமாலை ஞாக்கி நீயும் உன் மனைவியை இழக்கக் கடவாய்; உன் சக்ராயத்தும் ஒளியிழக்கக் கடவது' என்று சாபமிட, தீருமால் ஹாங்காரம் செய்து அந்த சாபத்தை தீருப்பிவிட அந்தச் சாபம் ப்ருகுவைத் தொடர அவர் ஸப்தாவிகளிடம் சென்று முறையிட, அவர்களும் 'மாதவனிடம் அபசாரப் படலாடுமா? நாம் இடும் சாபம் ஸ்வதந்த்ரனிடம் பலிக்குமோ? என் செய்தீரானீ' என்று ப்ருகுவை முனிந்து, பின் கூஷ்ராப்திநாதனை அணுகி பலவாறு ஸ்துதி செய்து 'ப்ருகுவை ரகவித்தருள வேணும்; அவரிட்ட சாபத்தையும் ஏற்கவேணும்; ரிவி சாபத்திற்கு கட்டுப்பட்டால்தான் எங்களுக்கு ஏற்றம்; பூலோகத்தில் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த தேவரீ பல அவதாரங்கள் செய்திட வேணும்; அவ்வதாரங்கள் தன்னில் எங்களை நீர் ஆராதனை செய்ய வேணும்; ப்ருகுவின் சாபத்திற்கேற்ப உமது ஸ்தைகளும் அமையலாம்' என்றிறைஞ்ச, மாயவனும் 'நீங்கள் விரும்பியபடி நாம் பூலோகத்தில் பல அவதாரங்கள் எடுப்போம். அவற்றில் இராமாவதாரந்தன்னில் எம் தேவியை பத்து மாஸம் பிரிந்திருப்போம். க்ரஞ்சனாவதாரந்தன்னில் பாரதப் போரிடையில் ஆதுவனை மறைக்க ஆழியைப் ப்ரயோகிக்கும் போது எமது ஆழி ஒரு முஹார்த்த காலம் ஒளியிழந்து நிற்கும்' என்ன, ரிவிகளும் ஸந்துஷ்டராய் தீரும்பிச் சென்றனர் என்ற (பூஷ்ராமாயணத்திலும் ஶ்ரீபாகவதத்திலும் காணகிற) சாதகத்தின்படி ஸர்வேச்வரனின் அவதாரங்களுக்கு ஹேது இச்சை, ப்ருகு சாபம் மற்றும் ரிவிகளின் ப்ரார்த்தனை இவை வ்யாஜம்.

சேதநர்க்கு துணையாய், அவர்களுக்கு தயான ருசி பிறந்தபோது தயேயனாகைக்காக ஹ்ருதயகமலத்தில் சிறிய விக்ரஹத்தோடே யிருப்பதுமாய் தவினிதமாயிருக்கும்.

அர்ச்சாவதாரமாவது - 'தமருகந்த தெவ்வுருவம்' என்கிறபடியே சேதநர்க்கு அபிமதமான த்ரவ்யத்திலே தேசுகாலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதி பண்ணி, அபராதங்களைக் காணாக் கண்ணிட்டு, அர்ச்சக பரதந்தரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையும் உடையவனாய்க் கொண்டு கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை.

இாக, 'ப்ரூஹத்வாத் ப்ரூம்ஹணத்வாச தத் ப்ரஹமேத்யபிதீயதே' என்கிறபடி ப்ரஹமமாவது ஸ்வரூப குணாதிகளால் தான் பொரியதாயிருந்து கொண்டு தன்னையடைந்தவர்களின் ஸங்கோசத்தைப் போக்கி நிரவதிக் ஜ்ஞாநாநந்த விகாஸ ரூபமான மோகஷத்தை கொடுக்கக் கூடிய வல்லமையும் ஸ்வபாவமுமுள்ள வஸ்து. துக்கரமான இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று மோகஷமடைவதற்கு உபாயம் பக்தி ப்ரபத்திகள். இவற்றை வ்யாஜமாகக் கொண்டு ஈஸ்வரன் மோகஷத்தை அருளுகிறான். 'ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் படுக்தி:' உகப்புடன் த்யானிப்பது பக்தி என்கிறபடி தயானம் என்று சொல்லப்பட்ட பக்தியானது வித்யா பேதத்தினால் அநேகவிதமாயிருக்கும். 32 விதமான ப்ரஹம வித்யைகள் ஜ்ஞான காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.

அக்னெள்ள தீஷ்டத்தி விப்ராணாம் ஹ்ருதீதீஷ்டத்தி யோகிநாம்| ப்ரதீமாஸ்வப்ரபுத்தூநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶி நாம்|| அந்தணர்களுக்கு அக்னியில் காட்சியளிக்கிறான். யோகிகளுக்கு ஹ்ருதயத்தில் காட்சியளிக்கிறான். அறிவில் குறைந்தவர்களுக்கும் அர்ச்சையில் காட்சியளிக்கிறான். ஸமநோக்குடையவர்களுக்கு எல்லாவிடங்களிலும் காட்சியளிக்கிறான்) எனும் ஸ்லோகத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களிலும் கடைசி பாதத்திலும் ஜ்ஞாநஶக்திகளில் மிக்கவர்களை எடுத்து, இடையில் 'ப்ரதீமாஸ் அப்ரபுத்தாநாம்' என்று ஜ்ஞாந ஈக்திகள் இல்லாதவர்களை எடுக்கையாலே 'அப்ரபுத்தாநாமபி ப்ரதீமாஸ' என்று அபி ஈப்தத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு 'அத்தகைய ஜ்ஞான ஈக்திகளில் பூர்த்தியற்ற ஸாமாந்யாதி காரிகளுக்கும் அர்ச்சையில் காட்சியளிக்கிறான்' என்றே பொருள் கொள்ள வேணும். 'அப்ரபுத்தாநாமேவ ப்ரதீமாஸ தீஷ்டதி' (அறிவற்றவர்களுக்கே அர்ச்சையில் நிற்கிறான்) என்று ஏவகாரத்தையிட்டுப் பொருள் கொண்டால், 'ஸஹ பத்ந்யா விசாலாஷ்டயா நாராயண உபாகமத' (பெருமாளும் பிராப்தமும் ஸ்ரீரங்கநாதனை தொழுதார்கள்) என்றதும் 'பெருளம் நிகேதநேஷ்டவிபி குடிகுஞ்ஜேஷா ரங்கேஸ்வர அர்ச்ய: ... பரீணீஷே' (இந்திலவுலகிலுள்ள கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஆஸ்ரமங்களிலும் ஆராதீக்கவுரியவராய் நின்றீர். அவ்விடங்களில் அர்ச்சகர்களுக்கு வசப்படிருப்பதை உகந்து கிருக்கிறீர்) என்கிறபடி ஜ்ஞானிகளில் தலைசிறந்த ஆழ்வார் போல்வார்க்கு அர்ச்சையிலும் ஆராதநீயன் என்றதும், ஸமதார்ஶி களுக்கு அர்ச்சையுள்ளிட்ட எல்லாவிடங்களிலும் காட்சியளிக்கிறான் என்கையும் விரோதிக்கும். ஆக, 'அறிவில் குறைந்தவர்களுக்கும் அர்ச்சையில் நிற்கிறான்' என்றே பொருள் கொள்ள வேணும். அன்றிக்கே, ப்ரதீமாஸ என்று சாஸ்த்ர ரதீயில் ப்ரதீஷ்டை செய்யப்படாத ப்ரதீமைகளிலும் 'அறிவிலிகளுக்கு அவ்வுருவங்களாலே தோற்றுகிறான்' என்று கூறுகிறதாகவுமாம். அத்திவரதர் கைவைம் நினைவுக்கு வரக்கூடும்.

ப்ரபத்தியாவது - ந்யாஸ வித்தைய என்று பேராய் இந்த சர்த்தின் முடிவில் முக்தியைக் கொடுக்கக் கூடியதாய் ப்ரார்த்தனையோடு கூடிய ஸமர்ப்பண ரூபமாயிருக்கும். அநந்ய ஸாத்துயே ஸ்வாபி⁴ ஏடே மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வகம் | ததே³ கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாகதி³: || (தன்விருப்பம் வேறு எதனாலும் ஸாதிக்க முடியாமற்போனவளவில், அதைக் கொடுக்க வல்லவன் ஒருவனை மஹா விஶ்வாஸத்தோடு உபாயமாக வரிப்பதே ‘ப்ரபத்தி’ என்றும் ‘ஶரணாகதி’ என்றும் சொல்லப்படுகிறது) என்பது ப்ரபத்தி வகைணம். இதன் ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் *ஸத்ஸம்ப்ரதாய பூர்வகமாக அறிய வேண்டியவை.

* ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த நில்கர்ஷமிருந்தபடி: சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாத்யமான உபாயம் (கீர்ம ஜனான பக்தி யோகங்கள்) ஸாத்து யோபாயம் எனப்படுகிறது. என்றுமிருக்கும் உபாயமான புது வாள் வித்தே⁴ பாயம் எனப்படுகிறான். வித்தேபாயமான எம்பெருமானே உண்மையான மோகேஷாபாயமாவான். ‘உபோயோபேயத்வ ததி³ஹ தவ தத்தவம் நது குணைள அதஸ்தவாம் ஸ்ரீரங்கேஸ்ய ஶரணமவ்யாஜமபஜம்’ (ஸ்ரீர.ஸ். 2-87) (ஸ்ரீரங்கநாதனே! உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் தேவரீருக்கு ஸ்வரூபமாகும். அதாவது ஸ்ரூபநிருபக தர்மங்களேயல்லது நிருபிதஸ்வரூப விஶேஷங்களல்ல. ஆகையால் அடியேன் தேவரீரையே இரண்டுமாகப் பற்றினேன்) என்றாருளிச் செய்தார் ஸ்ரீபாராஸரப்டர்.

உபாய புத்தியோடு செய்யப்படும் ப்ரபத்தி ஸ்வகுத ஸ்வீகாரம் எனப்படுகிறது. அது ஸாத்து யோபாயத்தில் கேரும். இந்த ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம் ஸ்வல்பரோஜநபரர்க்கு உபாயம். அவர்களுக்கு உபேயம் ஸ்வார்த்த, கைங்கர்யம் - ஸ்வார்த்ததை, ஸ்வபோத்தருதவ புத்து³ நடையாடுகையால். ‘நான் பற்றும் பற்று உபாயமன்று; அவன் பற்றும் பற்றே உபாயம்’ எனும் நினைவோடு செய்யும் ஶரணவரணம் பரகுத ஸ்வீகாரம். ‘தவத் பாதமுலம் ஶரணம் ப்ரபுத்யே’ என்றும் ‘புகலொன்றில்லாவடியேன் உண்ணாட்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே’ என்றும் சொல்லிக் கொண்டு (அதாவது நாம் பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக் கொண்டு) திருவுஷ்டகளிலே விழுந்தாலும், ‘இது நாம் பற்றினபற்று அன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானேத்தனை; அவனுடைய க்ருஹி பலித்தத்தனை’ என்று உள்ளுர அநுஸந்தீக்க ப்ராப்தமாகையாலே ‘பரகுத ஸ்வீகாரம்’ என்கிறது. இவர்களுக்கு உபேயம் பரார்த்த, கைங்கர்யம். ‘உனக்கே நாமாடசெய்வோம்’ என்கிறபடி அவன் முகமலர்த்திக்குறுப்பாகவே செய்கை.

ப்ரபத்தியாகிறது, எம்பெருமானையே உபாயமாக அத்யவளிக்கை. இத்தகையதான் ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தை ஸஹியாது. உபாயம் என்ற பொருளில் ப்ரபத்தி ஶப்தத்தை வழங்கினால் அதற்கு எம்பெருமானே அர்த்தமாவான். ஆகையிறே பேரருளாளன் (தன் ஆறு வார்த்தைகளில்) ப்ரபத்திஸ்து உபாய:’ என்றான். ‘மாமேகம் ஶரணம் வரஜ’ (என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்று), ‘தவமேவ உபாயது⁴ தோ மே புவ’ நீயே எனக்கு உபாயமாக ஆவாய்) இத்யாதி³ ஏக ஶப்த³ ஏவகாரங்களாலே வேறு உபாயங்களை அபேக்ஷியாமலேயே உபாயமாகிறான் என்று தேறுகையால் ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயத்வம் நிலித்து⁴ம். ‘ஸாவதர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று மற்ற உபாயங்களை விட்டே பற்றவேணும் என்கையால் வித்து⁴ ஸாது⁴ ன பரிக்குறும் பண்ணும் இந்த அதி⁴காரிக்கு ஈச்வரனைத் தவிர வேறு உபாயமில்லை. ஆனால் நீயே உபாயமாக

வேணும்' என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கிறானே; அந்த ப்ரார்த்தனையாகிற ஹேதுவினாலே ஸ்வரங் புலப்ரதாநம் பண்ணுகிறான் என்னா, அந்த ப்ரார்த்தனைதான் உபாயமாகாதோ என்னில் ஆகாது. ஜ்யோதிஷ்டோமாதி³ ஸ்தலங்களில் ஸ்வர்க்கு காமநந்யானது யஜநகர்த்தாவான அதிகாரிக்கு விஶேஷஷணமாய் எப்படி ஸாதநந்வம் கொள்ளாமாட்டாதோ அப்படியே இங்கும் இவனுடைய ப்ரார்த்தனை ஸாதநந்வம் கொள்ளாதே அதி⁴ காரி விஶேஷஷணமாய்க் கிடக்கும். உபாயாந்தர ப்ரவர்த்தி ஸ்வரங்கையை உபாயமாக பற்றுகையாகிற ப்ரபத்தி ஸ்வப்ரவர்த்திரில்ருத்தி விஶிஷ்டையாய், ஸ்வரங் கார்யம் செய்கைக்கு ஆபிமுக்ய ஸீசுமாய், அதிகாரி விஶேஷஷணமாயிருக்கும். கஷத்து (பசி) அன்னத்துக்கு ஸாதனமாமன்றிரே இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாதநந்வ முண்டாவது. ஒரு ப்ரபு அன்னதானம் செய்தால், அங்கு சாப்பிடுமவனுக்கு பசி அன்னப்ராப்திக்குத் தகுதியை அளிக்குமதொழிய உபாயமாகாது. அதுபோல் ஸ்வீகாரமும் அதிகாரிக்கு தகுதியை அளிப்பதேயாம்.

ஸ்வீகாரவநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்டாலில்ருத்தியும் இஷடப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலே ஆனாற்போலே, தத் பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டாவது. கரணகளேப்புர விதூரனாய், போக மோகஷர்ந்யளாய், அசித்துக்கும் தனக்கும் வாசியின்றிக் கிடக்கிற தஸையிலே கரணகளேப்புரங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞானவிகாஸபுக்தனாம்படி பண்ணி, 'எதிர் சூழல்புக்கு' என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதாரத்து இபங்களிலே ஆஸ்ரயணருசி விஸ்வாஸ ஜநகமான தன் குண சேஷ்மகாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணீன க்ருவியாலே பலிப்பதிரே இந்த ஸ்வீகாரம் 'என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்' என்று தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த வநந்தரம் 'அதுவும் அவனதீனனருளே' என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உண்டானது என்கையாலே ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருவி புலம். இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யம் செய்யும் என்று நினைக்கக் கடவன். அல்லாதபோது உபாயத்தினுடைய நெரபேசேஷம் ஜீவியாது. 'இயைவிந்தென்னையுன் தாளினைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே' என்றிரே ஆழ்வார் ஸ்ரீஸக்தி! இழந்த நான் இழந்ததும் அவனாலே, பெற்ற இன்று பெற்றதும் அவனாலே. 'வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத' என்றிரே ஆழ்வான் ஸ்ரீஸக்தி! வரதனே! விழயாந்தரமொழிய வேற்றான்றறியாத எனக்கு, சரணம் இதி வசோபி - சரணமென்கிற வாச மாத்ரமும், தவ ப்ரஸாதாத்ருதே - உனது அநுக்ரஹத்தீனாலன்றி, நோதியாத கலு - உண்டாக மாட்டாதிரே.

'உகந்து பணிசெய்து உணபாதும் பெற்றேன்' - பரிதிபூர்வமாக அழிம செய்யப் பெற்றேன். இந்த ருசி ஸிதித்தோபாய கார்யம். அதி⁴ காரி விஶேஷஷணம். உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேசேஷமாகையாலும் இந்த ருசி உபாயமாக மாட்டாது. ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்னினைவு. இவ்வாத்மாவினுடைய ரகஷணத்துக்கு கடவளானன அவன், 'இவனை நாம் ரகவிக்கக் கடவோம்' என்று அபிமாநித்துக் கொள்ளுகையாகிற அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரகஷகம். 'ரக்ஷயாபேசேஷாம் ப்ரதீசூதே' (ரக்ஷயனான ஜீவனின், அபேசேஷாயை எதிர்பார்க்கிறான்) என்றது 'நீ எனக்கு ரக்ஷயம்' என்னா 'அல்லேல்' என்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷயத்வத்தை இசைந்திருக்கையைச் சொல்கிறபடி. இவன் பாக்ரம் கேட்டவாரே தீருவள்ளமுகக்குமிரே. ரகஷணத்துக்கு அபேசேஷிதம் ரகவித்வ

அனுமதியே. பகவத் ப்ரவுந்தி விரோதி ஸ்வப்ரவுந்தி நிவுந்தி: ப்ரபதி: பகவத் ப்ரவுந்திக்கு விரோதியாகக் கூடிய ஸ்ப்ரவுந்தியில் சின்றும் நிவுந்தியடைவதே ப்ரபதி என்கையால் புத்துக்கு வேண்டுவது அப்ரதிஷேத மாத்ரமே (விலக்காமையே) என்றதாய்த்து.

இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரம் - ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க, பரிஹாரார்த்தம்; நெடுங்காலம் நம்மை ரகவியாதவன், இன்று நம்மை ரகவிப்பான் என்றிருப்பது என்காண்டு? என்று இவன் தனும்பாமல் புத்தி ஸமாதானம் கொள்ளுகைக்காக; இவன்தான் அசேதனமன்றிக்கே சேதனனாகையாலே 'அவனே உபாயம்' என்கிற அத்யவஸாயம் இவனது சைதனையத்தினுடைய கார்யம்; சாஸ்த்ரவிதி அன்றிக்கே ரஸஜ்ஞானான இவனுடைய ராகுத்தாலே ப்ராப்தமாவது; அவன் காப்பிலேயே ஒதுங்குகை இவன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்தது; அநாதி காலம் ஸ்வரங்களாதி களாலே அவன் பண்ணும் ரகங்களத்தை விலக்கிப் போந்த இவன் இன்று அது தவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாஶகம்.

இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார குப்படும், அவத்யகரம். தன்னை ரகவித்துக் கொள்ள இவன் பற்றும் பற்று 'நான் கர்த்தா' என்று ஸ்வகர்த்துவரூப அஹங்கஸரத்தோடு கூடியதிரே. தன்னையறியாத தயையிலும் தன்னை ரகவித்துப்போரும் தமப்பனிப்பு துற்னானவன் தன்னையறிந்த தயையிலே 'என்னன நீ ரகவிக்க வேணும்' என்றெழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்கு முண்டான உறவுக்கு கொத்துதயாமாப் போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய் ஸர்வதயையிலும் ரகங்களாய்க் கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு அவத்யகரம் (பழிப்புக்கு இடம்). 'கீழைமேலை வடக்கில்லை புறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்' என்றபடி ஸித்தஸாத நபரர்க்கு கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்கள் புறவசலாய், ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் உள்ளசலாயிருக்கும். புறப்பக்கயும் வேண்டா; உடபக்கயும் வேண்டா.

ஆக, ஈஸ்வரனுடைய நிரபேசேநாபாயத் தன்மைக்கு ஒட்டாதாகையாலே ப்ரபதி உபாயமன்று; அதிகாரி விஶேஷங்களுமே. ஆழ்வார்களோ ஆசார்யர்களோ நம்போல்வாரோ அதி₁காரார்த்த₂மாக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டுத்தார்களேயன்றி உபாயத்யாவன்று.

ஸம்ஸாரிகள் ஈஸ்வரனுடைய சிகைஷ்டக்கு விஷயமானவர்கள். கேவலர் உபேசைஷ்டக்கு விஷயமானவர்கள், உபாஸ்கர் அநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமானவர்கள், ப்ரபன்னர் க்ருபைக்கு விஷயமானவர்கள்.

ஸாலோக்ய மோகஷம்	- கைவல்ய மோகஷம்
ஸாமீப்ய மோகஷம்	- ஸாதநாந்தர நிழ்டர் பெறும் மோகஷம்
ஸாக்ருப்ய மோகஷம்	- ஸ்வார்த்த ₂ கைங்கர்யத்தை விரும்பும் ஸ்வகுத ஸ்வீகார நிழ்டர் பெறும் மோகஷம்
ஸாயுஞ்ய மோகஷம்	- பரார்த்த ₂ ராநுபவ கைங்கர்யத்தை விரும்பும் பரகுத ஸ்வீகார நிழ்டர் பெறும் மோகஷம்

தேவூத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்பதை அங்கீகரியாதவர்களுக்கோ, ஜூனானம் சஷணிகம் எனும் பசுவத்தில் அதுவே ஆத்ம தத்வமாதலால் அவர்களுக்கோ, பாஷானத்திற்கு ஸமமாயிருப்பதே மோசஷம் எனும் வைசேவிகர்களுக்கோ, மோசஷம் ப்ரக்ருதிக்கோ அல்லது புருஷனுக்கோ என்று ஸுந்தேவறிக்கும் நீரிச்வர ஸாங்கயர்களுக்கோ, மாயாவாதிகள் மதத்தில் வ்யவஹராரிக வாக்யம் பாரமார்த்திகமான அபேத ஜூனானத்தை யுண்டுபண்ணாதாகையால் அவர்களுக்கோ மோசஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தியே உண்டாகாது. மோசஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகிற மதம் நம் விஶிஷ்டாத்வைத் மதம் ஒன்றே என்னத் தட்டில்லை.

இவ்விதமிருக்கும் மோசஷாபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அநுஷ்டித்தவன் - நித்ய நெமித்திக *பகவதாஜ்ஞா கைங்கர்யங்களையும் அநுஜ்ஞா கைங்கர்யங்களையும் புலத்தில் ஆசையின்றி ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய்ச் செய்துகொண்டு, பகவத்பாகவத் அபசாரங்கள் நேரிடாதபடி நடந்து கொண்டு, சாரீ வியோக காலத்தில் புண்யங்களைத் தன் ஸக்ருத்துக்களிடத்திலும் பாபங்களைத் தன் சத்ருக்களிடத்திலும் வைத்துவிட்டு, தன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவிடத்தில் இளைப்பாறி, முக்தி தவாரமாகிற ஸாஷாம்நா நாடிலும் ப்ரஹ்மாந்திரத்தினின்று வெளிக்கிளம்பி, ஸைஷம் சாரீத்துடன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ச் சென்று மூலப்ரக்ருதியைத் தாண்டி, விரஜா நதியில் ஸ்நாநம் செய்து ஸைஷம் சாரீத்தையும் கர்மவாஸநா ரேணுக்களையும் கழித்து, அமாநவனால் ஸ்பர்ஶிக்கப்பட்டு அப்ராக்ருத தீவ்ய சாரீத்தைப் பெற்று, முடியடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள நிரதிஶய ஆனந்தமயமான வைகுந்த மாநகரத்திலே புகுந்து அங்கே ஸக்ஷமீ ஸஹிதனாய், பூமிநீளா நாயகனாய், விலக்ஷணை விக்ரஹ யுக்தனாய், நித்யமுக்தர் குழாங்கள் கைதொழு வீற்றிருக்கும் பரமபதநாதனை ஸேவித்து யாவதாத்மபாவி நித்யாநுபவம் பண்ணி நித்யகிங்கர ஸ்வபாவனாவான். இதைத்தான் மோசஷம் என்றும், பரமபுருஷார்த்தம் என்றும், ஸாயுஜ்யம் என்றும் கொல்வது.

ஸாயுஜ்யமாவது ஸயுக்கினுடைய தன்மை. ஸயுக்காவது ஒரு போக்யத்திலே போக்தாவாய்க் கொண்டு கூட அந்வயிக்குமவன். இங்கு ஸப்ரகார ப்ரஹ்மமாகிற போக்யத்திலே ப்ரஹ்மமும் முக்தனும் கூட போக்தாக்களாய் அந்வயிக்கையாலே முக்தனை ஸயுக் என்கிறது. பரமாத்மா முக்தனை முற்றிலும் அநுபவிக்கிறான்; முக்தனும் பரமாத்மாவை பூர்ணமாக அநுபவிக்கிறான். அஹமந்நம் - நான் (ப்ரம புருஷனுக்கு போக்யமான) உணவு.

*'இதைச் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லப்படுவது ஆஜ்ஞா கைங்கர்யம் - நித்ய நெமித்திக கர்மங்கள். 'இதைச் செய்யலாம்' என்று அநுமதி கொடுக்கப்பட்டவை அநுஜ்ஞா கைங்கர்யம் - தோட்டம் அமைத்தல், மாலை கட்டுதல் முதலானவை.

அஹம் அந்நாத: - நான் (பிரம்புருஷனுடைய உகப்பாகிற) அன்னத்தை புஜிப்பவன். 'அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜா நாத' என்று பரம்புருஷனை அந்நமாகச் சொல்லிற்றிரே. இவன் பரம்புருஷனுக்கு அந்நமாயிருக்க, ரளிகனான ஈஸ்வரன் தனது ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்யங்களாலே தன்னை தாழ்விட்டு இவனை அநுபவிக்கப்படுக்கால், இவன் நெஞ்சியம் பாவிக்கில் அவனது போகம் தடைபடுமாகையால் இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர அதற்கிசைந்து அவனுக்குத் தன்னை போக்யப் பொருளாக்கி அவனது போக்த்ருத்வம் நிறம்பெறச் செய்கிறான். மோகஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்த்தயே ந கதாசந | இச்சாம்யஹம் மஹாபாஹோ ஸாயுஜ்யம் தவ ஸாவரத || (மஹாபாஹோ! ஶபமான வரதமுடையவனே! அடியேன் தேவருடைய லோகத்தில் இருப்பதையோ, உருவ ஆபராணாதீகளால் ஒத்திருப்பதையோ விரும்பவில்லை. தேவர் அடியேனை முற்றாட்டாக அநுபவிப்பதான ஸாயுஜ்ய மோகஷத்தையே விரும்புகிறேன்) என்று ஜிதந்தே (2.36)

ஸாயுஜ்ய சப்தத்திற்கு ஸ்ரீசங்கரர் சொல்வது போல் ஜக்கியம் அர்த்தமன்று. பரமஸாம்யத்தை யடைகிறான் என்றே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. 'ததுா வித்வாந் புண்யபாபே விதூா ய நிரஞ்ஜன: பரமம் ஸாம்யமுபைதி' ஓபாஸுகன் புண்யபாபங்களை விட்டு அதனால் ஏற்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷம் அற்றவனாய் ஸர்வேச்வரனோடு மேலான ஸாம்யத்தை யடைகிறான்) என்று முண்டகோபநிதித்தில் ஆத்மாவுக்கு பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தோடு ஸாம்யமே சொல்லப்பட்டது. கீதையில் பகவானும் 'மம ஸாதார்ம்ய மாகதூ: (14-2) (என்னோடு ஒப்பையடைந்தார்கள், எனக்கு ஸமமான தர்மத்தை யடைந்தார்கள்) என்றானே தவிர என்னுடன் ஜக்கியம் அடைந்தார்கள் என்னவில்லை. 'மாமேவைஷ்யனி' (18.65) 'என்னையே அடைவாய்' என்றது மோகஷத்தில் ஆத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதத்தையே காட்டினாபடி. குணாஷ்டங்களையடைந்து, ஜகத்வ்யாபாரம் தவிர ஆனந்தத்தில் பகவானுக்கும் தனக்கும் யாதொரு தாரதம்யமுமின்றி, பகவானைக் காட்டிலும் என்றைக்கும் வேறாகவேயிருந்து கொண்டு நித்யர்களுடன் நிதய ஸாகத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பன்.

'ஸரீரத்தின் உள்ளிருந்து அதனை இயக்குவது ஆத்மா; இந்த ஆத்மாவுக்கு அதற்கான ஆற்றலைத் தந்து இயக்குவது அந்தர்யாமியான பகவான்; எனவே உண்மையில் அவனே ஶரீரியாகிறான்; நமது ஆத்மாவும் அதனால் தரிக்கப்படும் உடலும் அவனுக்கே ஶரீரமாகின்றன' எனும் இந்நினைவே அவனது அம்ஶபூதர்களான நாம், மனோவாக்காயங்களால் அவனுக்கே அடிமைத்திறம் புரிதற்குரிய அங்கமாகிறோம் என்பதை உணர்த்துகிறது. அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வ-அநந்ய ஶரணத்வ-அநந்யபோக்யத்வாதி ஸ்வரூப

லக்ஷணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கும் பரமபதத்தில் இத்தன்மைகளுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவிமார்களையும் நித்யமுக்தர்களையும் அவர்களைப் பணி கொள்ளும் எம்பெருமானுடன் ஒருசேர த்யானித்துவர, அவன் நம் ஸம்ஸாரக் கட்டுகளையவிழ்த்து, தன் தாளினைகளிலே சேர்த்துக் கொள்வன்.

ஆக, ஸமஸ்த வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதீபாதிக்கப்பட்ட தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களாவது - சித்தித் விசிவிடனான ஶ்ரீமந்நாராயணனே அத்வைதமான தத்வம்; பக்தி ப்ரபத்திகள் ஹிதங்கள்; அப்ராக்ருத லோகத்தில் ஶ்ரீமந்நாராயணனுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் செய்து கொண்டு அவனை அநுபவிப்பதே புருஷார்த்தம் என்பதாம். நம் பாஷ்யகாரர் ப்ரமாணங்களைப் பார்க்கும் விதம் விலக்ஷணமாய், ப்ரதீபசவிகள் நடுங்கும்படியிறே இருப்பது. எந்த ஸ்ருதியாயினும் மற்ற ஸ்ருதிகளுடன் விரோதியாமலும், ஸ்ருதி விவரணமான ஸ்மருதி இதிஹாஸ புராண வசனங்களுடன் விரோதியாமலும் நிர்வஹிக்கும் ஸாமர்த்யம் அத்யாஸ்சர்யமிறே. 'மறையில் சேராதவரைச் சிதைப்பது அப்போதொரு சிந்தை செய்தே' என்கிறபடி மறை நெறிக்கு மாறாக அபார்த்தங்களைச் சொல்வோரை அநாயாஸேந நிரளிப்பது அவ்வப்போது நவம்நவமாய்த் தோற்றும் ப்ரதீபை, கொண்டன்றோ! அவருதித்த 'சித்திரையில் செய்ய தீருவாதிரை' 'சதுமறை வாழ்ந்திடு நாள்' அன்றோ.

ஸ்ரமஸ்து

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் தீருவடிகளே ஸரணம்

பாஷண்ட₃ ஸாக₃ர மஹா ப₃ட₃ப₃ாமுக₂க₃நி:
ஶ்ரீங்க₃ராஜ சரணாம்பு₃ஜ மூலத₃ாஸ:|

ஶ்ரீவிவிட்டுலோக மணிமண்டப மார்க்கத₃ாயீ
ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜ ராஜ:||

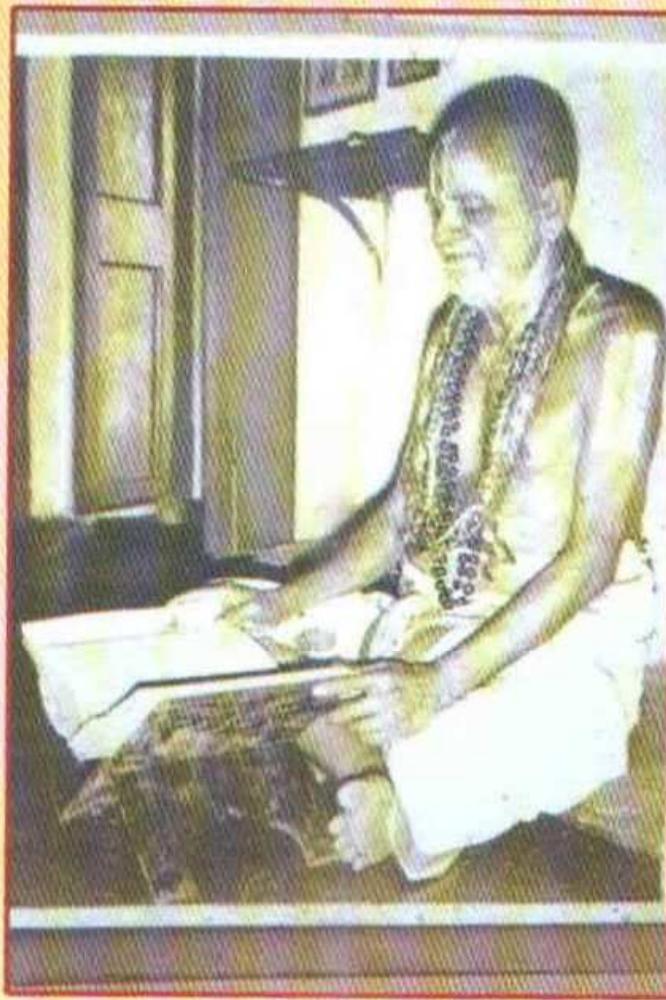
(பாஷணாடிகளாகிற கடவின் கொந்தளிப்பையடக்கும் படபாமுகாக்நி போன்றவரும், ஶ்ரீரங்கநாதனுடைய தீருவடித்தாமரைகளுக்குப் பழவடியராயிருப்பவரும், ஶ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள தீருமாமணிமண்டபம் சேரும் வழியைக் காட்டுபவரும், சிறந்த யதிகளுக்கும் தலைவராயிருப்பவருமான எம்பெருமானார் வெற்றி பெற்று விளங்குகிறார்.)

- த₄ ஸபஞ்சகம் 5

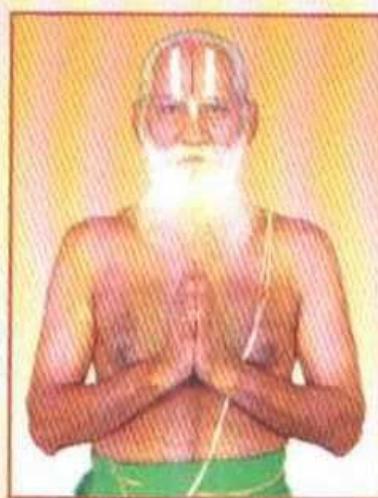
மது₄ரம் மது₄ரம் வபுரஸ்ய விபோ₄ர் மது₄ரம் மது₄ரம் வது₄நம் மது₄ரம் |
மது₄காந்தி₄ ம்ருது₃ஸ்மித மேத த₃ஹோ மது₄ரம் மது₄ரம் மது₄ரம் மது₄ரம் ||

(இந்த ப்ரபுவின் திருமேனி மதுரம். அனைத்திலும் இனியது, அவனது முகமோ தேன் மணத்துடன் புன்முறுவலோடு ப்ரகாசிப்பது. எனக்கு இனியவை அனைத்திலும் இனியதாயிருப்பது. ஆஸ்சர்யம்! இந்த க்ருஷ்ண தத்வம் இனியது, இனியது, இனியது, இனியது என்பதைத் தவிர வேறொன் சொல்ல)

ஸ்ரீ உ.வே. தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸ் வரதாசார்ய ஸ்வாமி

தர்ஶனே தர்ஶனே ஸந்திவிவாதா: ஸர்வவாதிநாம் |
 ஸம்மதம் ஸர்வலோகாநாம் தர்ஶநம் சக்ரவர்த்திநாம் ||
 நெளமி நல்லான் சக்ரவர்த்தி வம்ஶ்யம் ஸத்குணஸாகரம் |
 ஸ்ரீந்ருளிம்மாசார்ய தநயம் ஸ்ரீவாஸ் வரதம் குரும் ||

இந்நாலாசிரியர் :

தேகுர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவத்ஸாங்கன்

<http://acharya.org>